

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์
ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

สารนิพนธ์
ของ
วลัยภรณ์ งามไกววัล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
ตุลาคม 2549

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์
ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

สารนิพนธ์
ของ
วลัยภรณ์ งามไฉ่ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

ตุลาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์
ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

บทคัดย่อ
ของ
วลัยภรณ์ งามไกววัล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
ตุลาคม 2549

วลัยภรณ์ งามไฉไล. (2549). แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์

– ภาษา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร ประเสริฐสุข.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,025 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และเกณฑ์ปกติในรูปของคะแนนที่ปกติ

ผลการวิจัยพบว่า

1. การสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ประกอบด้วย 3 ด้าน คือด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความสนใจ และด้านแรงจูงใจ

2. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจมี 32 ข้อมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 และมีค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (KR_{20}) เท่ากับ 0.64 มีตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อยู่ระหว่าง 0.05–99.95 โดยมีค่า T-Score อยู่ระหว่าง T_{17} – T_{83}

3. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 12.03 - 25.77 และมีค่าความเชื่อมั่นวิธีคำนวณสัมประสิทธิ์อัลฟา เท่ากับ 0.94 มีตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อยู่ระหว่าง 0.05 – 99.90 โดยมีค่า T-Score อยู่ระหว่าง T_{17} – T_{81}

4. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 14.34 – 32.71 และมีค่าความเชื่อมั่นวิธีคำนวณสัมประสิทธิ์อัลฟา เท่ากับ 0.95 มีตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อยู่ระหว่าง 0.10 – 99.85 โดยมีค่า T-Score อยู่ระหว่าง T_{13} – T_{79}

AN INVENTORY OF CHARACTERISTICS FOR CONTINUED
STUDYING IN ART – LANGUAGE PROGRAM

AN ABSTRACT
BY
WALAIPORN NGAMKAIWAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Guidance and counseling psychology
at Srinakharinwirot University
October 2549

Walaiporn Ngamkaiwan. (2006). *An Inventory of Characteristics for Continued Studying in Art – language Program*. Master's Project, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology).
Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor:
Asst. prof. Dr. Tossaporn Prasertsuk

The purpose of this research was to invent a characteristics for continued studying in art – language program. The samples for this study were 1,025 Mathayom Suksa III students of secondary school under the Office of Basic Education Commission in Bangkok, Ministry of Education in the academic year 2006. The samples were multi – stage randomly selected from Mathayom Suksa III students. Mean, Standard deviation, the Level of Difficulty Discriminative Power, Reliability Coefficient, Percentile Ranks and Normalized T – Score were used to analyze the data.

The results of this research were as follows:

1. An Inventory of Characteristics for continued studying in Art – Language Program comprised of three aspects : knowledge aspect, interesting aspect, and motivation aspect.

2. An Inventory of Characteristics for continued studying in Art – Language Program in knowledge aspect contained 32 items while it's difficulty level (p) was revealed between 0.20 to 0.80. The cross-check of internal consistency showed KR_{20} of 0.64. Besides, the knowledge norms for raw scores corresponding to designated percentiles, 0.05th to 99.95st percentile ranks, and T – Score, T_{17} to T_{83} for Mathayom Suksa III students were shown in this research paper.

3. An Inventory of Characteristics for continued studying in Art – Language Program in interesting aspect contained 38 items while it's discrimination power (t) ranked from 12.03 to 25.77, The cross-check of internal consistency showed a Cronbach's alpha of 0.94. Besides, the interesting norms for raw scores corresponding to designated percentiles, 0.05th to 99.90st percentile ranks, and T – Score, T_{17} to T_{81} for Mathayom Suksa III students were shown in this research paper.

4. An Inventory of Characteristics for continued studying in Art – Language Program in motivation aspect contained 32 items while it's discrimination power (t) ranked from 14.34 to 32.71, The cross-check of internal consistency showed a Cronbach's alpha of 0.95. Besides, the motivation norms for raw scores corresponding to designated percentiles, 0.10th to 99.85st percentile ranks, and T – Score, T₁₃ to T₇₉ for Mathayom Suksa III students were shown in this research paper.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร ประเสริฐสุข อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อ สารนิพนธ์ฉบับนี้ ทางผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร และอาจารย์อนุสรณ์ อรรถาศิริ ที่กรุณาเสียสละเวลาในการเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์รัชนี อยู่เพชร ที่ได้กรุณาตรวจสอบเครื่องมือและให้คำแนะนำต่างๆ เพื่อปรับปรุง แก้ไขแบบวัดให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ อาจารย์แนะแนว และนักเรียนโรงเรียนราชินีบน โรงเรียน เซนต์ไมเกิ้ล โรงเรียนศึกษานารี โรงเรียนฤทธิณรงค์รอน โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม โรงเรียนสตรี- อัมพรสวรรค์ โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม โรงเรียน บางมดวิทยา และโรงเรียนวัดพุทธบูชา ที่ช่วย อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ มารดา พี่ น้อง และเพื่อนๆ รวมถึงผู้ที่ให้กำลังใจ ที่ให้ความช่วยเหลือให้ผู้วิจัยได้มีความมานะพยายาม จนกระทั่งประสบความสำเร็จในการศึกษา ผู้วิจัยขอ กราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

วลัยภรณ์ งามไกววัล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 4	6
การจัดหลักสูตร	6
แผนการเรียนรู้ ศิลป์ – ภาษา	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ ของนักเรียนตามแผนการเรียนรู้ ศิลป์ – ภาษา	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดลักษณะของนักเรียน	9
ความรู้ความเข้าใจ	9
ลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้มีความสามารถด้านภาษาไทย	10
การวัดความสามารถด้านภาษา	11
ความสนใจ	15
แรงจูงใจ	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
การสร้างและพัฒนาแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	26
ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด	27
การหาคุณภาพเครื่องมือและเกณฑ์ปกติ	30
3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	38
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	42
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
 5 สรุปผลอภิปรายและข้อเสนอแนะ	 56
ความมุ่งหมายของการวิจัย	56
วิธีการดำเนินการวิจัย	56
การวิเคราะห์ข้อมูล	57
สรุปผลการวิจัย	58
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	62
 บรรณานุกรม	 60
 ภาคผนวก	 64
ภาคผนวก ก.....	72
ภาคผนวก ข.....	91
ภาคผนวก ค.....	113
 ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	 125

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยจำแนกตามเขตพื้นที่การศึกษา	34
2 ค่าความยากง่าย(p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าอำนาจจำแนก(t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา ของกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (n = 100)	43
3 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าอำนาจจำแนก(t) และ ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษา ต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025).....	45
4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของแบบวัดลักษณะ ที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (N = 1,025).....	46
5 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ จำนวน 32 ข้อ (n = 1,025).....	47
6 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ จำนวน 38 ข้อ (n = 1,025)	49
7 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ จำนวน 32 ข้อ (n = 1,025).....	52
8 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ.....	73
9 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ	74
10 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ.....	76

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษาที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try Out) (N = 100).....	77
12 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try Out) (n = 100).....	78
13 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง(Try Out) (n = 100).....	81
14 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try Out) (n = 100).....	82
15 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025).....	84
16 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025).....	87
17 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025).....	89

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กระบวนการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะที่ 8 (2540–2544) นั้นมุ่งเน้นการพัฒนาคน เพราะคนนั้นมีความสามารถที่หลากหลายในสังคม ซึ่งการจัดการศึกษาที่สอดคล้องตามสภาพจริงของสังคมจะต้องมองโรงเรียนเป็นสังคมที่จำลองกระบวนการเรียนรู้เพื่อที่จะเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนให้เจริญถึงขีดสุด เพราะเด็กแต่ละคนต่างก็มีความสามารถหรือความเก่งพิเศษเฉพาะความถนัดและความสนใจที่แตกต่างกันออกไปตามที่เขาเป็นมา ดังนั้นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคคล หมายถึง แนวความคิดในการจัดการศึกษาใหม่เพื่อเป้าหมายเสริมสร้างพลังความสามารถของแต่ละบุคคลที่มีอยู่ในตนเองให้เจริญเติบโตอย่างเต็มขีดความสามารถ และนำศักยภาพนี้มาพัฒนาตนและสังคมได้เหมาะสม (วิชัย วงษ์ใหญ่.2543 : 1 - 5)

การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ จะต้องเน้นที่ผู้เรียน ผู้สอนจะต้องจัดตามความต้องการหรือความประสงค์และความถนัดของผู้เรียน เพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความถนัด มีวิธีการเรียนรู้ไม่เหมือนกัน (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2543 : 28) ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนนั้นจะต้องเน้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น รวมทั้งผู้เรียนจะต้องเลือกเรียนได้ตามความถนัด ความสนใจของตนเอง ตามจุดมุ่งหมายของการแนะแนวที่มุ่งสร้างเสริมผู้เรียนให้มีคุณภาพเหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล ค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน มีทักษะการดำเนินชีวิต วางแผนการศึกษาต่อ การพัฒนาตนสู่โลกอาชีพและการมีงานทำ รวมทั้งดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 2) การจะจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลได้นั้น ต้องอาศัยกระบวนการแนะแนวที่ช่วยให้บุคคลได้เข้าใจและรู้จักตนเองตามสภาพที่เป็นจริง ด้วยการศึกษาและรวบรวมข้อมูลอย่างมีระบบ และมีเครื่องมือ โดยเฉพาะทางการแนะแนวที่จะช่วยให้บุคคลและผู้เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้นได้รู้ว่าบุคคลมีความสนใจ และความถนัดที่แตกต่างไปจากผู้อื่นอย่างไร (ประดินันท์ อุปรมัย. 2545 : 37 - 40)

โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner. 1993) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายของสติปัญญาและได้จำแนกความเก่งของคนไว้ 7 ประเภท หลักๆในหนังสือทฤษฎีความหลากหลายของสติปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ซึ่งความเก่งหรือความสามารถของคนแต่ละลักษณะนี้จะมีรูปแบบการพัฒนาเฉพาะของมันเองและมีรูปแบบทางความคิดที่แยกต่างหากออกไปที่ชัดเจนจากสังคมวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งมีอิทธิพลและส่งผลต่อการเสริมสร้างสติปัญญาความสามารถหรือ

ความเก่งที่แตกต่างกันออกไปอย่างเด่นชัด คนที่มีความเก่งหรือความถนัดอย่างชัดเจนในด้านหนึ่งด้านใดใน ศักยภาพของแต่ละคนก็ไม่ได้หมายความว่า จะต้องดำเนินชีวิตไปตามความเก่งของตนเสมอ เช่น นักเรียนที่มีความเก่งหรือความสามารถทางคณิตศาสตร์ ก็อาจจะดำเนินชีวิตที่มีความสุขกับการทำงาน ทำหายด้วยการเขียนหรือทักษะการจัดการก็ได้โดยที่ตนเองไม่ได้มีศักยภาพหรือความถนัดด้านนี้ที่มีมาโดยธรรมชาติ เช่นเดียวกับผู้ที่มีศักยภาพในการเขียนในบางครั้งก็อาจจะพบตนเองอยู่ในสายงานทางด้านการแพทย์หรือคอมพิวเตอร์ที่เขาได้เรียนมา ซึ่งลักษณะความสามารถพิเศษประการหนึ่งที่ควรที่จะพัฒนา คือ ความสามารถด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ ความสามารถสูงในการใช้ภาษาเดิมของตน เพื่อแสดงความคิดและความรู้สึกของตน และอาจจะสามารถใช้ภาษาอื่นได้ด้วย สามารถใช้ภาษาหวานลุ่ม อธิบาย ฯลฯ เป็นศักยภาพที่พบมากในนักพูด นักเล่านิทาน กวี นักเขียนบทละคร นักหนังสือพิมพ์ นักโต้วาที นักการเมือง บรรณาธิการ ทนายความ ซึ่งหมายถึงบุคคลที่ใช้ภาษาประกอบอาชีพแสดงถึงความมีปัญญาทางภาษาอย่างชัดเจน (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2543 : 5 - 23)

ตามหลักพัฒนาการด้านภาษาของเด็กวัยรุ่นที่มีช่วงอายุ 12 - 18 จะมีความเข้าใจในภาษาของบุคคลทั่วไป จับใจความสำคัญและบอกเล่าเรื่องราวได้อยู่ในระดับที่เกือบเท่าผู้ใหญ่ และมักจะสนใจการอ่านหนังสือในเวลาว่างมากกว่าวัยเด็ก มีความสนใจใคร่รู้ในเรื่องราวรอบตัวและสามารถเขียนเรื่องเป็นวรรณคดี หรือบทกลอนได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงเมื่อต้องการที่จะพัฒนาด้านภาษาเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการข้อแรกของหลักสูตรการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือ การศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อตัวของเด็กเองในอนาคตด้วย ดังเช่นคำพูดที่ว่า การเรียนรู้ที่ได้ผลดีที่สุดคือการเรียนรู้อย่างที่เด็กมีใจรักไม่ใช่การบังคับ (นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2545 : 113) เพราะเด็กทุกคนมีสติปัญญาและความถนัดเป็นของตนเอง การถูกบังคับให้เรียนวิชาหรือสาขาที่ตนไม่ถนัดเป็นการลดสมรรถภาพในอนาคตและความเจริญก้าวหน้าของเด็กอย่างร้ายแรง

มูลเหตุสำคัญที่ทำให้คนมีปัญหาหรือสร้างปัญหาแก่สังคมนั้นมักจะมีสาเหตุมาจากการที่ไม่รู้จักตนเอง ไม่รู้ความสามารถ ข้อจำกัด จุดเด่น จุดด้อยของตนเอง จึงไม่สามารถเลือกเรียนเลือกประกอบอาชีพให้เหมาะสมกับตน หรือใช้ศักยภาพที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้ ทำให้มีการเลือกการตัดสินใจที่ผิดพลาด ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียอย่างมากมายในชีวิต (อาภา ถนัดช่วง. 2539 : 21-23) นอกจากนี้แล้วการที่บุคคลเลือกเรียนหรืออาชีพไม่เหมาะสมกับบุคลิก ลักษณะอุปนิสัย ความรู้ ความสามารถ ความสนใจ และความถนัดในการเรียนของตนเอง ยังอาจก่อให้เกิดผลเสียอีกหลายประการ เช่น เรียนไม่สำเร็จ ต้องเปลี่ยนวิชาใหม่ ทำให้เสียเวลาและทุนทรัพย์ไปโดยเปล่าประโยชน์ หางานทำยาก หางานทำไม่ได้ หรือไม่อยากทำงานอาชีพตามที่ได้รับการศึกษาอบรมมา ซึ่งผลเสียที่เกิดขึ้นนี้ก่อให้เกิดการสูญเปล่าทั้งเวลา ความเจริญก้าวหน้าของบุคคล เศรษฐกิจของครอบครัว และของประเทศชาติเป็นส่วนรวมอีกด้วย ซึ่งการที่ผู้เรียนจะมีผลการเรียนดีนั้น คือ การที่ผู้เรียนได้เรียนในวิชาที่

ตนเองถนัด สนใจ และสอดคล้องกับความสามารถทางสติปัญญา นั้น ก็จำเป็นต้องมีเครื่องมือในการตรวจสอบ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของเด็ก

การเลือกแผนการเรียนที่จะศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งในการพัฒนาลักษณะอุปนิสัย และบุคลิกภาพของบุคคล จะเห็นได้ว่านักศึกษาวิทยาศาสตร์อาจมีลักษณะแตกต่างจากนักศึกษาด้านศิลปศาสตร์ นักศึกษาแพทย์ถูกฝึกอบรมให้คิดในเชิงวิทยาศาสตร์ ต้องละเอียดรอบคอบ มีระเบียบในการปฏิบัติ ช่างวิเคราะห์ ถี่ถ้วน มีความเข้มแข็ง และควบคุมอารมณ์ให้สงบมั่นคงไม่หวั่นไหว อีกทั้งเป็นการศึกษาที่รับภาระหนักทั้งในด้านการศึกษาดำรับตำรา และปฏิบัติงานกับผู้ป่วย ในขณะที่นักศึกษาจิตวิทยาชาวอเมริกันพื้นฐานการศึกษา คือ การฝึกให้เข้าใจอารมณ์และ พฤติกรรมของมนุษย์ มักจะมีอารมณ์อ่อนไหว เข้าอกเข้าใจผู้อื่น และมีการแสดงอารมณ์ออกอย่างตรงไปตรงมาต่างไปจากนักศึกษาแพทย์ การเลือกสาขาวิชาที่จะศึกษาต่อจึงเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกวิชาชีพในอนาคต และการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลด้วย (แสงจันทร์ วุฒิกานนท์ และคณะ. 2542 : 254) ซึ่งทั้งนี้เน้นการกำหนดจุดหมายของกิจกรรมแหล่งเรียนรู้ และการวัดประเมินผลที่มุ่งพัฒนาคนและชีวิตให้เกิดประสบการณ์ เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างเต็มความสามารถ สอดคล้องกับความถนัดความสนใจและความต้องการของผู้เรียน รวมถึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนด้วย (วิเศษ ชิดวงศ์. 2544 : 31 ,36)

การที่จะให้ผู้เรียนรู้ถึง ความถนัด ความสามารถ และความสนใจของตนเองได้นั้น มีวิธีการมากมาย แต่วิธีการที่ง่ายและเสียเวลาไม่มากนัก ได้แก่การทำแบบทดสอบต่างๆ ซึ่งแบบทดสอบความสนใจ ความถนัด ค่านิยมและบุคลิกภาพ เหล่านี้มีไม่มากนักและยังขาดแคลนอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว จึงคิดสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับครูแนะแนวในการนำไปใช้ประกอบการพัฒนาผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนสามารถตัดสินใจเลือกศึกษาต่อได้อย่างเหมาะสมกับ ความรู้ ความสนใจ ความสามารถ ความถนัด และบุคลิกภาพของตนเอง เพื่อให้เกิดศักยภาพสูงสุด รวมทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียน เรียนรู้ ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ตามพระราชบัญญัติการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา
2. เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ และได้คัดกรองเด็กนักเรียนเพื่อให้เหมาะสมกับแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ได้แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนในการศึกษาต่อแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ รวมทั้งจะเป็นประโยชน์แก่ครูแนะแนวและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ในการนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ไปใช้วัดนักเรียนที่กำลังจะศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีบุคลิกภาพ ความสามารถ ความสนใจ และความถนัดในการเรียนแผนการเรียนนี้หรือไม่ และช่วยให้นักเรียนได้เลือกศึกษาต่อตามความถนัดและความสนใจของตนเอง และนำไปสู่การเจริญก้าวหน้าในการเลือกศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป รวมทั้งการเลือกประกอบอาชีพในอนาคตอีกด้วย

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนในสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนในสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 1,025 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มประชากรแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนในการศึกษาต่อแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา

หมายถึง ลักษณะประจำตัวของบุคคลเฉพาะด้านในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์-ภาษา ซึ่งประกอบไปด้วย ความรู้ความเข้าใจ ความสนใจ และแรงจูงใจ

1.1 ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการรับรู้ข้อมูลต่างๆของนักเรียนในการเลือกแผนการเรียนแผนศิลป์ – ภาษา ได้แก่

1.1.1 ความรู้ด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ความรู้ในเรื่องของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านจับใจความ การเขียนเล่าเรื่อง ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ มีเหตุผลและตรรกะทางความคิด

1.1.2 ความรู้ด้านการใช้เหตุผล ได้แก่ การรู้จักคิดวิเคราะห์เพื่อแก้ปัญหา ประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริงของชีวิตและสังคมได้อย่างมีคุณภาพ สามารถแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร

1.2 ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบต่อกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ได้แก่

1.2.1 กิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์ ได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถ้อยคำ ความคิด การติดต่อสื่อสาร กิจกรรมด้านที่เกี่ยวข้องกับหนังสือ ชอบการเขียนเรียงความ

1.2.2 กิจกรรมด้านบริการสังคม ได้แก่ การช่วยเหลือให้ความอนุเคราะห์ผู้อื่น ชอบการแสดง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการ

1.2.3 กิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์ ได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความตื่นตัว ความงาม การแสดงความคิดเห็น และความมีอิสระ

1.3 แรงจูงใจ หมายถึง ความต้องการที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่

1.3.1 ด้านพัฒนาตนเอง ได้แก่ ความต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองด้านการใช้ ภาษาในการสื่อสาร การอ่าน การเขียนเล่าเรื่อง และความต้องการความสำเร็จในการเรียนภาษา

1.3.2 ด้านอาชีพ ได้แก่ ความต้องการใช้ความรู้ด้านภาษาเพื่อเป็นแนวทางในการเลือก ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และในการเลือกประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

1.3.3 ด้านสังคม ได้แก่ ความต้องการนำความรู้ทางด้านภาษาไปใช้เพื่อพัฒนาตนเอง ให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

2. แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา หมายถึง การกำหนดวิชาให้เรียน โดยเน้นกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ และกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ซึ่งนักเรียนและโรงเรียน ได้พิจารณาร่วมกันแล้ว ตามความรู้ ความสามารถ ความสนใจ เพื่อจะได้ตรงกับความถนัดและความ ต้องการของตนเอง ในการที่จะสามารถไปศึกษาต่อมหาวิทยาลัยหรือประกอบอาชีพได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

- 1.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 4
 - 1.1 การจัดหลักสูตร
 - 1.2 แผนการเรียนรู้ ศิลป์ – ภาษา
- 2.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนตามแผนการเรียนรู้ ศิลป์ – ภาษา
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดลักษณะของนักเรียน
 - 2.1.1 ความรู้ความเข้าใจ
 - 2.1.2 ลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้มีความสามารถด้านภาษาไทย
 - 2.1.3 การวัดความสามารถด้านภาษา
 - 2.1.4 ความสนใจ
 - 2.1.5 แรงจูงใจ
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. การสร้างและพัฒนาแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์
 - 3.1 ขั้นตอนการสร้างแบบวัด
 - 3.2 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด
4. การหาคุณภาพเครื่องมือและเกณฑ์ปกติ

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 4

1.1 การจัดหลักสูตร

การจัดหลักสูตร ช่วงชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และทักษะเฉพาะด้าน มุ่งปลูกฝังความรู้ ความสามารถ และทักษะในวิทยาการและเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ มุ่งมั่นพัฒนาตนเองและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่างๆ

ลักษณะหลักสูตรในช่วงชั้นนี้จัดเป็นหน่วยกิต เพื่อให้มีความยืดหยุ่นในการจัดแผนการเรียนรู้ที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ

สถานศึกษาสามารถจัดทำสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมเป็นหน่วยการเรียนรู้รายวิชาใหม่ๆ รายวิชาที่มีความเข้มข้น อย่างหลากหลาย ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ และความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเลือกสาระการเรียนรู้จาก 8 กลุ่ม และจัดทำมาตรฐานการเรียนรู้ของสาระการเรียนรู้ หรือรายวิชานั้นๆ ด้วย ซึ่งในช่วงชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 การจัดการเรียนรู้เริ่มเน้นเข้าสู่เฉพาะทางมากขึ้น มุ่งเน้นความสามารถ ความคิดระดับสูง ความถนัด และความต้องการของผู้เรียน ทั้งในด้านอาชีพ การศึกษาเฉพาะทาง ตลอดจนการศึกษาต่อ (กรมวิชาการ กระทรวง-ศึกษาธิการ. 2545 : 9 –23)

1.2 แผนการเรียนรู้ศิลป์ - ภาษา

โรงเรียนในแต่ละโรงเรียนได้มีการจัดการเรียนรู้ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายออกเป็น 4 แผน โดยถือแนวโครงสร้างหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2544 โดยทุกแผนการเรียนรู้จะต้องเรียนวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระ แต่จะมีรายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ แตกต่างกันไปตามโครงสร้างของแผนการเรียนรู้ ซึ่งรายวิชาเพิ่มเติมที่แตกต่างกันไปในนี้จะเป็นตัวบ่งชี้ให้เราตัดสินใจได้ว่าจะเลือกแผนการเรียนรู้ใด จึงจะตรงกับความถนัดและความต้องการของเราในการที่จะไปประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค โดยให้คือนักของรายวิชาที่เรียนเป็นหน่วยกิต ใช้เกณฑ์ 40 ชั่วโมง ต่อภาคเรียน มีค่าน้ำหนักวิชา 1 หน่วยกิต และมีเวลาเรียนประมาณ วันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง การจัดเวลาและสาระการเรียนรู้ในช่วงชั้นนี้เป็นการเริ่มเข้าสู่การเรียนเฉพาะ จึงให้มีการเลือกเรียนในบางรายวิชาของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ และจัดทำ “รายวิชาเพิ่มเติมใหม่” บางรายวิชาที่น่าสนใจ หรือมีความยากในระดับสูงขึ้นไป เช่น แคลคูลัส ในคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ชั้นสูง สำหรับผู้ที่เรียนกลุ่มสาระนี้ได้ดีเป็นพิเศษ นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถปรับรูปแบบการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้นได้ในบางกลุ่มสาระ เช่น ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ซึ่งยังจำเป็นต้องเรียนอยู่อาจจัดเป็นรายวิชาสั้นๆหรือรายวิชาเดียว หรือรวมกันในลักษณะบูรณาการ เมื่อสถานศึกษาจัดการเรียนรู้ได้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ระบุไว้แล้ว ก็อาจพัฒนาเป็นวิชาเลือกเฉพาะทางในระดับสูงขึ้นไปได้ (โรงเรียนเตรียมอุดมพัฒนาการ. 2544 :ออนไลน์.)

แผนการเรียนรู้ ศิลป์ – ภาษา เป็นแผนการเรียนรู้ที่เรียนเน้นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งประกอบไปด้วย ภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่นอีกอย่างน้อย 1 ภาษา เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น จีน เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกเรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษได้ตามแต่ละโรงเรียนจะเปิดสอน นอกจากจะเน้นภาษาต่างประเทศแล้ว ยังเน้นในกลุ่ม

สาระการเรียนรู้สังคมศึกษาและวัฒนธรรม และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยอีกด้วย ส่วนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆที่ประกอบไปด้วย กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ และกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี นั้นเรียนจำนวนหน่วยการเรียนรู้เท่ากับแผนการเรียนอื่นๆ ส่วนในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์นั้นแล้วแต่ว่าแต่ละโรงเรียนจะสอนหรือไม่สอนก็ได้ ถ้าสอนก็จัดเป็นส่วนวิชาเพิ่มเติมได้

ดังนั้นการที่นักเรียนที่จะเรียนในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา นั้นจะต้องมีความรู้ในเรื่องเกณฑ์ของวิชาที่จะใช้ในการศึกษาต่อ โดยผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการศึกษาต่อแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา มีดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนสาธิตปทุมวัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2546 : ออนไลน์) ได้ตั้งเกณฑ์ในการศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ไว้ดังนี้ คือ ต้องได้ระดับผลการเรียนจากการสอบปกติในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาอังกฤษ ได้ระดับผลการเรียนเฉลี่ย 2 ภาคเรียน ไม่ต่ำกว่า 2 วิชาภาษาไทยและสังคมศึกษา ต้องได้ระดับผลการเรียน 1 ขึ้นไป จากการสอบปกติทั้งสองภาคเรียน

2. โรงเรียนราชินีบน ได้ตั้งเกณฑ์ในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ไว้ดังนี้ จะต้องได้คะแนนเฉลี่ย กลุ่มสาระการเรียนรู้หลัก ได้แก่ วิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ ไม่ต่ำกว่า 70 % และระดับคะแนนของวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทยและสังคมศึกษา ไม่ต่ำกว่า 70 % และต้องไม่เคยสอบแก้ตัววิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และสังคมศึกษา

จากเกณฑ์การศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ของทั้งสองโรงเรียน สรุปได้ว่านักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา นั้นจะต้องมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และสังคมศึกษา อยู่ในเกณฑ์ดี ซึ่งทั้ง 3 วิชาจะต้องใช้ความรู้ความเข้าใจทางการเรียนทางด้านภาษา การใช้ถ้อยคำ ความสามารถในการสื่อสาร ทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน การแปลความหมายรวมทั้งการสรุปความคิดรวบยอด เพราะความรู้เหล่านี้เป็นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในการศึกษาแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา และยังเป็นแนวทางในการเลือกศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยในคณะทางด้านภาษาอีกด้วย

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน แผนการเรียนศิลป์ - ภาษา

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน

2.1.1 ความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ (Knowledge) นักจิตวิทยาพุทธิปัญญาได้แบ่งความรู้ออกเป็น 2 ประเภท คือ (สรวงศ์ โค้วตระกูล. 2545 : 294)

1. ความรู้ ที่เรียกว่า “Declarative Knowledge” ซึ่งหมายถึง ความรู้เกี่ยวกับความจริงต่างๆ (Factual Knowledge) เช่น ความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ (Concepts) ความคิดหรือข้อคิดเห็น (Ideas) ข้อมูลข่าวสารหรือสารสนเทศ (Information) ซึ่งส่วนมากได้จากหนังสือตำราต่างๆ หรือจากเนื้อหาของปาฐกถาของผู้เชี่ยวชาญหรือครู และจากคำบอกเล่าของผู้ที่มีประสบการณ์ที่เป็นผู้ใหญ่ในสังคมต่างๆ การเรียนรู้เพื่อให้ได้มาซึ่ง Declarative Knowledge อาจจะเป็นได้ทั้งการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ซึ่งหมายถึงผู้เรียนสามารถที่จะเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ได้เข้าเป็นโครงสร้างพุทธิปัญญาที่มีอยู่หรืออาจจะเป็นการเรียนรู้โดยการท่องจำโดยไม่คิดก็ได้

2. ความรู้ที่เรียกว่า “Procedural Knowledge” หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับวิธีการทำงาน หรือปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง (Know – how) ความรู้ประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 Pattern – Recognition Knowledge คือ ความรู้ที่สามารถรู้จักและชี้ได้ว่า ความคิดรวบยอดที่ตนรับรู้อยู่ในพวกใด โดยใช้วิธีการ 2 ชนิด คือ นัยทั่วไป และการเห็นความแตกต่าง

2.2 Action – Sequence Knowledge หมายถึง ลำดับขั้นของวิธีการทำงานว่าจะทำอะไรก่อนหลัง การทำงานอย่างไม่ว่าจะเป็นงานที่ใช้ทักษะทางโมเดลหรือด้วยสมอง ผู้ทำจะต้องคิดถึงลำดับขั้นทำงานก่อนลงมือทำ

เบนจามิน เอส บลูม และคณะ (แสงเดือน ทวีสิน. 2545 : 122) ความรู้ (Knowledge) ในขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนรับข้อมูลเข้าสู่สมอง หลังจากนั้นจะเริ่มคิดและจำข้อมูล ซึ่งในขั้นนี้จะแบ่งย่อยได้ ดังนี้

1. ความรู้เฉพาะเจาะจง (Knowledge of Specifics) คือ ความรู้ที่เกี่ยวกับข้อมูลในเรื่องนั้นโดยตรง ข้อมูลที่ว่านี้จะป็นข้อมูลเชิงรูปธรรม เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ในเชิงนามธรรมโดยตรง ข้อมูลที่ว่านี้จะป็นข้อมูลเชิงรูปธรรม เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ในเชิงนามธรรมต่อไป ความรู้ในขั้นนี้แยกย่อยออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ความรู้คำศัพท์เฉพาะ (Knowledge of Terminology) และความรู้ในข้อเท็จจริงบางอย่าง (Knowledge of Specific Facts)

2. ความรู้ในเรื่องวิธีการจัดการเฉพาะเรื่อง (Knowledge of Ways and Means of Dealing with Specifics) ซึ่งจะแบ่งย่อยออกเป็น 5 ประเภท คือ ความรู้ในเรื่องกฎระเบียบ (Knowledge of Convention) ความรู้ในเรื่องแนวโน้มและลำดับเหตุการณ์ (Knowledge of Trends

and Sequence) ความรู้ในเรื่องประเภทและจำพวก (Knowledge of Classifications and Categories) ความรู้ในเรื่องเกณฑ์ (Knowledge of Criteria) และความรู้เรื่องระเบียบวิธีการ (Knowledge of Methodology)

3. ความรู้เรื่องที่เป็นสากลและนามธรรมในสาขาต่างๆ (Knowledge of the Universals and Abstractions in a Field) ซึ่งจะแบ่งย่อยเป็น 2 ประเภท คือ ความรู้เรื่องหลักการและข้อสรุป (Knowledge of Principles and Generalization) และความรู้เรื่องทฤษฎีและโครงสร้าง (knowledge of Theories and Structure)

2.1.2 ลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้มีความสามารถด้านภาษาไทย

รูบิน และทอมสัน (สํางค์ หิรัญบุรณะ. 2542 : 12 ; อ้างอิงจาก Rubin and Thomson.1983.) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความสามารถทางภาษาไว้ว่า เด็กจะค้นพบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการจัดระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับภาษา ใช้คำอธิบายความหมายประกอบการเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาในการเดาอย่างชาญฉลาด เรียนรู้เทคนิคต่างๆในการใช้ภาษาเพื่อให้บทสนทนาดำเนินต่อไป

อุษณีย์ โพธิสุข (2544 : 52 – 53) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักภาษาไว้ว่า เด็กจะชอบท่องและจดจำศัพท์ บทนิพนธ์ โคลง กลอนต่างๆ ชอบเล่านิทาน อ่านหนังสือหรือจดบันทึก ชอบเขียน หรือแต่งเรื่องราวจากจินตนาการ ชอบเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาทุกครั้งที่มีโอกาส และมักจะแสดงลักษณะเด่นหรือความสามารถพิเศษกว่าเด็กในวัยเดียวกัน กล่าวคือ สามารถพูดหรือเขียนแสดงความคิดตามความต้องการหรือความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้ชัดเจน มีการอธิบายหรือบรรยายประสบการณ์ต่างๆ โดยใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม รู้จักใช้ภาษาที่สละสลวย ลึกซึ้ง งดงาม แสดงให้เห็นถึงความงามและความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนได้อย่างก้าวหน้าเกินวัย

ศรีภูมิ อัครมาส และคณะ (2545 : 11 -12) เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา คือเด็กที่สามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ ใช้ภาษาเพื่อเล่าเรื่องราว ใช้ภาษาเพื่อแสดงเหตุและผลเชิงตรรกะ ใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิง และใช้ภาษาเพื่อหว่านล้อมให้คนอื่นเห็นด้วย

ทฤษฎีทางภาษาได้แบ่งความสามารถในการใช้ภาษาตามเจตนาในการสื่อสารออกเป็น 5 ลักษณะ ดังนี้ (สํางค์ หิรัญบุรณะ : 2544)

1. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ เช่น ความซาบซึ้งในความงาม หรือความสุนทรีย์ อารมณ์รัก เศร้า อาฆาต หรือหุดหู่ เป็นต้น ผู้ที่เก่งด้านนี้มักจะเป็นกวี นักเขียน ผู้ชำนาญในการแต่งคำสวดดี

2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเล่าเรื่องราว บรรยายเหตุการณ์ให้ชวนติดตาม อยากฟัง ตื่นเต้น สมจริง แม้ว่าบางทีจะเป็นแค่จินตนาการ

3. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อแสดงเหตุและผลเชิงตรรกะ อันได้แก่ ความสามารถของนักคิด นักปราชญ์ นักค้นคว้าทฤษฎี ปรัชญา ความสามารถประเภทนี้เป็นรากฐานของวิธีการคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์

4. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิง ความเพลิดเพลิน ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านนี้ได้แก่ นักแต่งเรื่องตลกขบขัน นักเสียดสีสังคม เช่น นักเล่นลำตัด นักพูดบางคน นักเขียนการ์ตูนล้อเลียน บุคคลทางการเมืองและสังคม ความสามารถประเภทนี้เป็นรากฐานของการใช้ภาษาอย่างมีศิลปะ ที่ต้องอาศัยการคิดเชิงอเนกนัย หรือการคิดหลายทิศทาง

5. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อหว่านล้อมให้คนเห็นด้วย ให้ทำตามอันเป็นความสามารถของครู นักเทศน์ และศาสดาของศาสนาต่างๆ ความสามารถประเภทนี้ต้องอาศัยความสามารถในข้อ 3 และ 4 ไปพร้อมๆ กัน

พาร์ค (Parke. 1989 : 18 – 22) กล่าวเกี่ยวกับลักษณะของเด็กที่มีพรสวรรค์และเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Characteristics) มีลักษณะดังนี้

1. มีความสามารถสูงในการแปลค่าสัญลักษณ์ต่างๆ
2. มีความสามารถในการจำที่ไม่ธรรมดา
3. มีความสามารถในการกักเก็บข้อเท็จจริงต่างๆมากมาย คือ โดยทั่วไปเด็กที่มีพรสวรรค์จะรู้จำนวนของสิ่งของ แต่ถ้าพวกเขาสนใจพวกเขาจะรู้รายละเอียดในสิ่งเหล่านั้นอยากลึกซึ้ง
4. มีระดับความเข้าใจในเรื่องต่างๆอย่างทะลุปรุโปร่ง
5. มีสมาธิดีเยี่ยม

ดังนั้นถ้าจะสรุปว่าเด็กที่มีความสามารถทางภาษาคือ เด็กที่สามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ ใช้ภาษาเพื่อเล่าเรื่องราว ใช้ภาษาเพื่อแสดงเหตุและผลเชิงตรรกะ ใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิง และใช้ภาษาเพื่อหว่านล้อมให้คนเห็นด้วย ซึ่งความสามารถนี้จะแสดงออกมาเด่นชัดและสูงกว่าเด็กในวัยเดียวกัน

2.1.3 การวัดความสามารถด้านภาษา

ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ (2541 : 79 – 92) ภาษาถือว่าเป็นความสามารถพื้นฐานอันหนึ่งของมนุษย์ และเป็นความสามารถที่สำคัญยิ่ง เพราะภาษาเป็นเรื่องของวัฒนธรรม มนุษย์จะได้รับการซึมซับมาตั้งแต่เล็กจนเติบโต บางคนจะมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และเข้าใจภาษาได้รวดเร็วไว แบบนี้เรียกว่ามีความถนัดด้านภาษา แต่บางคนใช้ภาษาได้ไม่คล่อง จะพูดจะเขียนสิ่งใดก็แสนจะลำบาก อ่านข้อความทางภาษาก็ไม่ค่อยเข้าใจ ทำให้ไม่ชอบภาษาแบบนี้เรียกว่า ไม่มีความถนัดทางภาษา

แบบสอบถามที่สร้างเพื่อวัดความสามารถหรือความถนัดทางภาษาจึงพยายามวิเคราะห์ว่า ผู้เก่งภาษานั้นจะเก่งในรูปแบบใดบ้าง ปรากฏว่า จากการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานระดับ

สากลแล้ว จะสอบวัดคำตรงข้าม คำที่มีความหมายใกล้เคียง คำศัพท์สัมพันธ์ ข้อความต่างประเภท ความเข้าใจภาษา และความเข้าใจภาพ เป็นส่วนใหญ่

เอกสารการสอนชุด กิจกรรมและเครื่องมือแนะแนว. (2533 : 283) ความถนัดทางด้านภาษา เป็นความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวกับภาษา เช่น สามารถหาคำตรงข้ามได้ หาคำที่มีความหมายใกล้เคียงที่สุดกับคำที่โจทย์ให้มา มีความเข้าใจในทางภาษา จากข้อความ คำพูด สุภาษิต คำพังเพย ข้อความที่เป็นคำสนทนา ข้อความที่เป็นคำประพันธ์ นอกจากความถนัดทางภาษาแล้วยังมีความถนัดทางเหตุผล ซึ่งเป็นความสามารถในด้านการจัดเข้าพวกอุปมาอุปไมย และสรุปความ เช่น สามารถในการจัดเข้าพวก จากข้อความที่กำหนด แล้วหาคำศัพท์ที่เข้าพวกได้ สามารถค้นคำอุปมาอุปไมย

เทอร์สโตนพยายามวิเคราะห์องค์ประกอบความสามารถของมนุษย์ออกมาได้หลายอย่างแต่ที่เห็นได้ชัดและสำคัญๆมีอยู่ 7 ประการ คือ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2541 : 46–47)

1. องค์ประกอบด้านภาษา (Verbal factor) องค์ประกอบส่วนนี้ของสมองจะส่งผลให้รู้ถึงความสามารถด้านความเข้าใจในภาษาและการสื่อสารทั่วไป ผู้ที่มีองค์ประกอบด้านนี้สูง จะมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง อ่านแบบเข้าใจความหมาย รู้ความสัมพันธ์ของคำ รู้ความหมายของศัพท์ได้อย่างดี

2. องค์ประกอบด้านความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ (Word Fluency factor) เป็นความสามารถที่จะใช้คำได้มากในเวลาจำกัด เช่น ให้หาคำขึ้นต้นด้วย “ด” มากที่สุดในเวลาจำกัด ดังนั้น เป็นต้น ความสามารถด้านนี้จะส่งผลให้มีความสามารถในการเจรจา และการประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองตอบโต้ทันทีทันใด

3. องค์ประกอบด้านจำนวน (Number factor) องค์ประกอบนี้ส่งผลให้มีความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์ต่างๆได้ดี มีความสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ และความหมายของจำนวน และมีความแม่นยำคล่องแคล่วในการบวก ลบ คูณ หาร ในวิชาเลขคณิตได้อย่างดี

4. องค์ประกอบด้านมิติสัมพันธ์ (Space factor) ความสามารถด้านนี้จะส่งผลให้คนเข้าใจถึงขนาดและมิติต่างๆ อันได้แก่ ความสั้น ยาว ใกล้เคียง ใกล้ และพื้นที่ หรือทรงที่มีขนาดและปริมาตรแตกต่างกัน สามารถสร้างจินตนาการให้เห็นส่วนย่อยและส่วนผสมของวัตถุต่างๆ เมื่อนำมาซ้อนทับกันสามารถรู้ความสัมพันธ์ของรูปทรงเรขาคณิตเมื่อเปลี่ยนแปลงที่อยู่

5. องค์ประกอบด้านความจำ (Memory factor) เป็นความสามารถด้านความทรงจำเรื่องราว และมีสติระลึกจรรู้สามารถถ่ายทอดได้ ความจำในที่นี้อาจจะเป็นความจำแบบนกแก้ว หรือจำโดยอาศัยสิ่งสัมพันธ์ได้

6. องค์ประกอบด้านสังเกตพิจารณา (Perceptual Speed factor) องค์ประกอบของสมองด้านนี้ได้แก่ ความสามารถด้านเห็นรายละเอียด ความคล้อยคลึง หรือความแตกต่างอย่างรวดเร็ว และถูกต้อง

7. องค์ประกอบด้านเหตุผล (Reasoning factor) องค์ประกอบนี้แสดงถึงความสามารถด้านวิจารณ์ปัญหาเหตุผลค้นคว้าหาความสำคัญ ความสัมพันธ์ และหลักการทั้งหลายที่สร้างกฎหรือทฤษฎี

แบบทดสอบเวชลเลอร์ (Wechsler Scales) เป็นการวัดองค์ประกอบทางด้านภาษา (Verbal Scale) ประกอบด้วย (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2541 : 61–62)

1. Information : เป็นการวัดความจำของความรู้ทั่วไป มีการกำหนดคำถามเพื่อให้ผู้ตอบระลึกนึกถึงความจริงที่เคยเรียนมานำมาตอบคำถามนั้นๆ

2. Comprehension : เป็นการวัดความเข้าใจ ยกวัตถุหรือสถานการณ์ให้แล้วอธิบายคุณสมบัติ หรือสาเหตุของสิ่งนั้นหนึ่งหรือหลายอย่าง

3. Arithmetic : เป็นการวัดความสามารถด้านตัวเลขมีการกำหนดโจทย์ปัญหาที่ต้องใช้ภาษาในการอธิบาย แล้วให้ผู้สอบคำนวณหาคำตอบที่ถูกต้อง

4. Similarities : เป็นการวัดความสามารถด้านเหตุผล โดยการกำหนดสิ่ง A และ B ขึ้นแล้วถามหาความสัมพันธ์

5. Vocabulary : เป็นการวัดความสามารถด้านภาษาโดยตรง มีการกำหนดคำให้แล้วก็ถามความหมายของคำหรือศัพท์นั้นๆว่าหมายถึงอะไร

แบบทดสอบวัดความสามารถทางสมองของโอติส – เลนนอน โดยวัดความสามารถด้านต่างๆ เหล่านี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2541 : 63–64)

1. ความเข้าใจด้านภาษา (Verbal Comprehension) มีเปอร์เซ็นต์ของการวัดอยู่ 25 – 31 % ของจำนวนข้อคำถามทั้งหมด และแยกการวัดรายละเอียดลงไปดังนี้

- คำที่มีความหมายเหมือนกัน วัดความสามารถด้านหาความหมายและนิยามของศัพท์หรือคำที่เหมือนกันหรือคล้ายกันที่สุด

- คำตรงข้าม วัดความสามารถด้านหาความหมายและนิยามของศัพท์หรือคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน

- ประโยคสมบูรณ์ วัดความสามารถในการหาความหมายทางภาษามาเติมลงในประโยคที่เว้นว่างให้สมบูรณ์มีความหมายที่สุด

- การกระจายประโยค วัดความสามารถ ความเข้าใจโครงสร้างของประโยค ซึ่งก็เป็นความสามารถด้านภาษาอย่างหนึ่ง

2. เหตุผลด้านภาษา (Verbal Reasoning) เป็นการวัดความสามารถด้านเหตุผลในรูปแบบทางภาษา มีเปอร์เซ็นต์ในการวัด 31 – 40 % ของจำนวนข้อคำถามทั้งหมด และแยกรายละเอียด ดังนี้

- อักษรไขว้ในตาราง วัดความสามารถในการจัดอักษรให้มีความหมายคล้ายอนุกรม 2 อนุกรม แต่ละอนุกรมก็จะมีความหมายสอดคล้องของมันเอง แล้วให้หาช่องว่างในอีกอนุกรมหนึ่ง

- อุปมาอุปไมยด้านภาษา เป็นการวัดความสามารถด้านเหตุผลแบบเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของสิ่งคู่หนึ่ง แล้วถามว่าจะไปเหมือนกับอะไร สัมพันธ์กับอะไร

- จัดเข้าพวกด้านภาษา เป็นการวัดความสามารถด้านเหตุผลแบบจำแนกประเภทว่า สิ่งใดเป็นพวกเดียวกันหรือสิ่งใดไม่เป็นพวกเดียวกัน

- สรุปความ เป็นการวัดความสามารถด้านสรุปผลจากเหตุต่างๆ อาจจะมีเหตุใหญ่และเหตุเล็กก็ได้ แล้วสรุปผลว่าน่าจะเป็นอย่างไร

- การเลือกแบบตรรกวิทยา วัดความสามารถด้านการนำหลักตรรกวิทยาไปใช้

การสร้างแบบวัดความสามารถทางภาษา (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2527 : 51 – 73) ซึ่งโครงสร้างของแบบทดสอบที่วัดความสามารถด้านภาษาจะประกอบด้วยแบบต่างๆ ดังนี้

1. คำตรงข้าม เป็นการวัดความสามารถด้านแปลคำศัพท์ทางภาษาในทิศทางตรงข้าม ถ้าทิศทางตรงข้ามหมายถึงว่า ถ้าให้แปลศัพท์ตรงๆผู้สอบไม่ได้ใช้ความสามารถอะไรมากมายจะเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ธรรมดา เมื่อกำหนดให้แปลคำศัพท์แล้วยังหาความหมายที่เป็นคำตรงข้ามจึงต้องใช้ปัญญาความคิดเพิ่มขึ้นอีก

2. คำที่มีความหมายใกล้เคียง เป็นการวัดความสามารถในการเลือกหาความหมายคำโดยการเปรียบเทียบและวิเคราะห์ดูว่าในความหมายที่มีอยู่นั้น ความหมายใดใกล้เคียงมากที่สุดด้วย

3. ศัพท์สัมพันธ์ เป็นการวัดความสามารถด้านภาษาโดยให้ผู้ตอบหาความเกี่ยวข้องระหว่างคำต่างๆคำถามประเภทนี้มีความซับซ้อนขึ้นมามาก ผู้ตอบจะต้องใช้ความรู้เดิมมาพิจารณาหาความสำคัญของแต่ละสิ่งเหล่านั้นเสียก่อนว่ามีโครงสร้างและหน้าที่อย่างไร แล้วจึงนำมาเปรียบเทียบเพื่อหาความเกี่ยวข้องระหว่างกันที่ละคู่ แล้วจึงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกันมากที่สุดเป็นคำตอบ

4. ความเข้าใจภาษา แบบสอบถามแบบนี้ส่วนใหญ่ออกในรูปแบบของการกำหนดสถานการณ์เป็นข้อความให้ เช่น บทสนทนา บทความเรียง โคลง กลอน ฯลฯ ซึ่งในการถามนั้นควรจะกำหนดจุดมุ่งหมายว่าต้องการถามความสามารถด้านใด

การสร้างแบบวัดความสามารถด้านเหตุผล โดยทั่วไปสามารถจำแนกได้ ดังนี้

1. การจำแนกประเภทแบบภาษา ซึ่งผู้ที่มีความสามารถด้านนี้จะต้องเป็นผู้ที่คัดจัดจำแนกแยกประเภทของสิ่งต่างๆที่กำหนดไว้ได้ ผู้ตอบจะต้องใช้ความสามารถด้านวิเคราะห์ด้วย
2. อุปมาอุปไมยด้านภาษา อาศัยภาษาที่เป็นศัพท์ทั่วไป ที่มีมโนภาพโครงสร้างและหน้าที่ร่วมกัน มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ที่มีโอกาสใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด
3. แบบทดสอบสรุปความ เป็นการมุ่งวัดเหตุผลเป็นประการสำคัญและเป็นแบบข้อสอบเหตุผลชนิดหนึ่งที่อาศัยภาษาค่อนข้างมาก เป็นการใช้ภาษาเพื่อไล่เลียงหาเหตุผล

การวัดลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา นั้นตามโครงสร้างหลักสูตรที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นจะพบว่านักเรียนจะต้องเรียนเน้นหนักทางด้านภาษา ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ และจากการค้นหาแววของผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 21 – 23) พบว่าเด็กจะต้องมีลักษณะดังนี้ คือ มีความสามารถพูดหรือเขียนแสดงความคิดเห็น รู้จักใช้คำที่เหมาะสม อธิบายหรือบรรยายความหมายของสิ่งต่างๆได้อย่างชัดเจนโดยใช้ถ้อยคำที่รัดกุมและเหมาะสม รู้จักใช้คำเปรียบเทียบเพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายได้อย่างแจ่มชัด ใช้ภาษาที่ทำให้เกิดจินตนาการได้ มีความคล่องในการใช้ภาษา หาเหตุผลความสัมพันธ์ของคำ สรุปใจความของเรื่องได้ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการวัดความถนัดทางด้านภาษาและเหตุผลของเทอร์สโตนตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ดังนั้นในการวัดความรู้ความเข้าใจจึงจำเป็นที่จะต้องวัดในเรื่องความรู้ความเข้าใจด้านภาษาและเหตุผล

2.1.4 ความสนใจ

นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของความสนใจไว้หลายท่าน ดังต่อไปนี้

โร (Roe. 1964 : 85) ความสนใจ คือ สิ่งที่บุคคลชอบให้ความสนใจ สังเกต นึกถึงแล้วกระทำด้วยความพอใจและสนุกสนานเพลิดเพลิน

เพรสคอต (นิรันดร์ จุลทรัพย์. 2545 : 206 ; อ้างอิงจาก Prescott. 1959 : 77.) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง แนวโน้มที่บุคคลเลือกทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งหรือปฏิเสธไม่ยอมทำกิจกรรมใดๆที่ไม่ประสงค์จะทำ

โฟรลิช (Froehlich. 1959 : 174) ได้ให้ความหมายของความสนใจไว้ว่า ความสนใจคือ แรงงานผลักดันอย่างหนึ่งที่เราใจให้บุคคลทำกิจกรรมต่างๆ หรือความโน้มเอียงที่คนเราจะเลือกทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เรารับชอบมากกว่าสิ่งอื่นๆ หรือเป็นความชอบของเรานั้นเอง

สมบุญ ชาติพงศ์ (2519 : 14) ได้กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง การแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบพอสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากกว่าสิ่งอื่น บุคคลที่มีความสนใจในสิ่งใดนั้นต้องการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นแล้วมีการสนองตอบต่อการรับรู้ต่อสิ่งที่ตนรับรู้ สุดท้ายบุคคลนั้นก็ยอมรับในคุณค่าของสิ่งที่ตนได้รับรู้ไว้

นิรันดร์ จุลทรัพย์ (2545 : 207) กล่าวว่า ความสนใจเป็นแรงผลักดัน หรือกระตุ้นให้บุคคลกระทำการใดๆหรือเลือกทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความสนใจจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนและการทำงาน

กรรทอง โพธิ์ทอง (2532 : 43) กล่าวว่า ความสนใจหมายถึง การแสดงความรู้สึกชอบหรือพอใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งแสดงออกโดยมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเอาใจใส่ และยอมรับในคุณค่าของสิ่งนั้น ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีความสนใจในสิ่งต่างๆแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการ ความถนัด และสภาพแวดล้อมภายนอกเป็นสำคัญ

จำเนียร ช่างโชติ (2519 : 55) ได้นิยามความหมายของความสนใจไว้ดังนี้
ความสนใจแสดงถึง ความโน้มเอียงที่บุคคลจะเลือกหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เขาชอบมากกว่าสิ่งอื่น

ความสนใจเป็นแรงผลักดันอันดับหนึ่งที่ทำให้บุคคลกระทำการใดๆขึ้น ความสนใจแสดงถึงความชอบและความไม่ชอบของแต่ละบุคคล หรือความรู้สึกของความตั้งใจ หรือความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของบางอย่าง

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543 : 24) ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบกิจกรรมหนึ่งมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ เป้าหมายของความรู้สึกเป็นกิจกรรม ดังนั้นความรู้สึกใดๆที่มีต่อเป้าหมายที่เป็นกิจกรรม ถือว่าเป็นความสนใจ

ดังนั้น ความสนใจ หมายถึง แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลเกิดการกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรือมีแนวโน้มเอียงที่จะเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เรารับชอบมากกว่าสิ่งอื่น ความสนใจจึงเป็นแรงจูงใจภายในที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล ขึ้นอยู่กับ ความต้องการ ความถนัด และสภาพแวดล้อมภายนอกเป็นสำคัญ ซึ่งจะมีอิทธิพลในการเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่งผลให้มีความต้องการที่จะปรับปรุงตนเองและมีผลต่อการทำให้บุคคลมีวิถีชีวิตไปตามวิถีทางที่ถูกต้องและทำให้เกิดความพึงพอใจในผลสำเร็จของตนเอง

ลักษณะความสนใจของบุคคลแบ่งออกเป็น 4 ประการ

1. ความสนใจที่แสดงออกโดยใช้คำพูด หรือถ้อยคำ (Expressed Interest) ความสนใจที่บุคคลแสดงออกด้วยถ้อยคำนั้นเป็นความสนใจเกี่ยวกับวัตถุงานหรืออาชีพ โดยการตอบว่าชอบหรือไม่ชอบ ต่อกิจกรรมต่างๆที่ปรากฏออกมาในรูปของคำถาม การวินิจฉัย ความสนใจโดยใช้ถ้อยคำหรือพูดออกมานั้นทำให้ทราบถึงความสนใจของบุคคล

2. ความสนใจอันเนื่องจากการเข้าร่วมในกิจกรรมหรืออาชีพ (Manifest Interest) การที่บุคคล เข้าร่วมกิจกรรมบางอย่างอาจเป็นเรื่องแสดงถึงความสนใจของบุคคลนั้นที่มีต่อกิจกรรมนั้น

3. ความสนใจที่วัดได้โดยแบบทดสอบ (Tested Interest) ความสัมฤทธิ์ผลในด้านวิชาการเป็นเครื่องทดสอบความสนใจของบุคคลที่มีวิชาและกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

4. ความสนใจที่วัดได้โดยแบบสำรวจ (Inventoried Interest) ความสนใจที่วัดได้ด้วยวิธีการใช้แบบสำรวจ แบบสำรวจความสนใจที่ได้รับการยอมรับกันอย่างแพร่หลาย คือ แบบสำรวจความสนใจ Self – Directed Search (SDS) (นิรันดร์ จุลทรัพย์. 2545 : 206 – 208)

ความมุ่งหมายของการทดสอบหรือการสำรวจความสนใจ

ความมุ่งหมายของการทดสอบ หรือการสำรวจความสนใจในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นรายบุคคล มีดังต่อไปนี้

1. เพื่อช่วยให้ครูหรือผู้แนะแนวได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจของเด็กในด้านต่างๆ
2. เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้พิจารณาถึงความรู้สึกลงใจของตนที่มีต่อกิจกรรมต่างๆ
3. เพื่อนำผลที่ได้จากการทดสอบความสนใจไปใช้เป็นข้อมูลในการให้คำปรึกษา
4. เพื่อเป็นการส่งเสริมความสนใจเกี่ยวกับอาชีพและเป็นแนวทางในการเลือกอาชีพ
5. เพื่อให้ครูหรือผู้แนะแนวสามารถจัดโครงการกิจกรรมต่างๆได้อย่างเหมาะสมตรงกับความต้องการของนักเรียน (ลักษณะ สิริวัฒน์. 2543 : 282.)

การวัดความสนใจ

ลวัน สายยศ (2543 : 35 – 36) กล่าวว่าความสนใจเป็นความรู้สึกขั้นแรกที่จะนำไปสู่ขั้นอื่นๆ เช่น ความซาบซึ้ง เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และบุคลิกภาพ ดังนั้นการรู้ข้อมูลว่ามีความสนใจมากน้อยแค่ไหนในเรื่องใดก็จะมีประโยชน์ต่อการแนะแนวมากขึ้น ความสนใจเป็นสิ่งที่ทำให้คนกระทำอะไรออกมาได้ การวัดความสนใจจึงมีความจำเป็นและเป็นการวัดว่าใครชอบหรือชื่นชอบต่อกิจกรรมใดเป็นส่วนใหญ่ แต่ใครจะจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มแบบใด มีกี่กลุ่มขึ้นอยู่กับความเชื่อเรื่องทฤษฎีของผู้นั้น

ข้อตกลงเบื้องต้นบางประการเกี่ยวกับการวัดความสนใจ ซึ่งเราถือว่าเป็นกรอบความคิดในการสอบวัดความสนใจ

1. การตอบแบบทดสอบจะต้องเป็นการแสดงออกตามความเป็นจริงไม่มีการเสแสร้ง
2. สิ่งเร้าเป็นกลุ่มตัวอย่างเพียงพอที่จะลงสรุปได้ดี
3. ผู้ที่เลือกจะทำอะไรมากกว่าอย่างอื่น แสดงว่าเขาชอบกิจกรรมบางอย่างมากกว่าอย่างอื่น

บาร์เรตต์ จิม (2547 : 127 -157) ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจในการทำงานและการเรียน โดยระบุว่าคนที่จะมีแรงจูงใจในการทำงานและการเรียนนั้นจะต้องมีความสนใจในด้านต่างๆเหล่านี้

1. ความสนใจกิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์ นั้นเป็นการวัดความสนใจงานอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถ้อยคำ ความคิด และการติดต่อสื่อสาร คุณจะมีความสุขเมื่อได้อ่านหรือเขียนหนังสือมากๆหรืออาจจะทั้งสองอย่างก็ได้ เวลาส่วนใหญ่จะอยู่กับกิจกรรมด้านหนังสือ การเรียนที่สนุกสนานคือ

การได้เขียนเรียงความ หรือมีโอกาเขียนอะไรตามความคิดสร้างสรรค์ หลงใหลถ้อยคำ และสนุกกับการเรียนรู้ความหมาย ตลอดจนการใช้ถ้อยคำอย่างถูกต้องแม่นยำ

2. ความสนใจด้านความคิดสร้างสรรค์ เป็นการวัดความสนใจในงานอาชีพที่แสดงออกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ถ้อยคำ ดนตรี ศิลปะรูปแบบต่างๆ หลงใหลในความงามและสุนทรีย์ภาพ

3. ความสนใจกิจกรรมด้านสังคม ซึ่งความสนใจหลักๆ คือ การช่วยเหลือหรือให้ความอนุเคราะห์ผู้อื่น กระตือรือร้นอยากเห็นพวกเขามีการพัฒนาปรับปรุงตนเอง และพึงพาตนเองได้ คุณพร้อมจะสละความต้องการของตนเองเพื่อบริการผู้อื่น มีการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี มีนิสัยคอยห่วงใยผู้อื่น และถือว่าความสุขกับประโยชน์ที่ผู้อื่นได้รับจากความเอาใจใส่ของคุณเป็นรางวัลตอบแทน ต้องมีทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลที่ดี ชอบทำงานเพื่อสังคม การสอน และงานบริการสังคม

4. ความสนใจกิจกรรมด้านบริหาร จะมีความสนใจในการจัดการและมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น มีความรับผิดชอบบริหารผู้อื่นและตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่ควรทำ ตลอดจนวิธีการทำสิ่งนั้น เจ้ากี้เจ้าการ ต้องการเห็นหลักฐานที่ชัดเจนของความสำเร็จในการไปสู่จุดสูงสุด ดังนั้นผลตอบแทนด้านวัตถุจึงสำคัญ

5. ความสนใจกิจกรรมด้านวิจัย เป็นความสนใจที่สนุกกับการเรียนรู้วิชาการ การศึกษา ชอบหาเหตุผล ค้นพบข้อเท็จจริง และค้นหาทางออกด้วยการหาเหตุผลและการวิเคราะห์ ชอบเรียนวิชาทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา ชอบการแก้ปัญหา ชอบทำการทดลอง และการทำงานกับสูตร

6. ความสนใจกิจกรรมด้านปฏิบัติการ ชอบการทำงานไม่อยู่กับที่ ชอบทำงานที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่างๆ และทำงานที่อาจต้องใช้แรงกายเข้าไปเกี่ยวข้อง ต้องการงานด้วยมือ สนใจงานทางเทคนิค งานฝีมือ สนุกกับงานละเอียดประณีตหรืองานชิ้นใหญ่ๆ ชอบการจัดแต่งรูปทรง การตัด การหล่อ การพิมพ์ ชอบเครื่องยนตร์กลไก และอุปกรณ์ต่างๆ

7. ความสนใจกิจกรรมด้านจัดการ เป็นความสนใจที่ครอบคลุมธุรกิจการเงิน และงานจัดการในสำนักงาน การจัดระบบคน ทรัพยากรและข้อมูล การประสานงาน

การวัดความสนใจของนักเรียนในเลือกศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา นั้นพบว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545 : 25) คนที่มีแวความสามารถพิเศษทางภาษานั้นจะต้องมีความสนใจในเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือ ชอบเล่นกับภาษา เจ้าคารม สนใจและชอบศึกษาที่มาของภาษา ชอบวิเคราะห์ ชอบเล่นเกม หรือทำเกมภาษา ชอบสร้างคำศัพท์ ชอบเล่านิทาน สามารถแต่งเรื่องราวที่ซับซ้อนพิสดาร ชอบอ่านหนังสือ มีหนังสือติดตัวประจำ ชอบแสดงความคิดเห็น ชอบขีดเขียน มีอารมณ์ขัน ชอบความสนุกสนาน ชอบจินตนาการคิดสร้างสรรค์ มีการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี มีการพัฒนาและปรับปรุงตนเอง มีความสามารถในการเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนาน ชอบงานสอน การใช้ภาษาเพื่อสื่อความ ซึ่งสอดคล้องกับ การสร้างแบบวัดแรงจูงใจในการทำงานและการเรียนของ บาร์เรตต์ จิม ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่าคนที่จะมีแรงจูงใจในการทำงานและการเรียนนั้นจะต้องมีความ

สนใจในเรื่อง ความสนใจกิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์ ความสนใจด้านความคิดสร้างสรรค์ และ ความสนใจกิจกรรมด้านสังคม

ทฤษฎีเกี่ยวกับความสนใจ

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึก ดังนั้นความเชื่อเกี่ยวกับความสนใจมีความเป็นมาอย่างไร จึงมองความรู้สึกที่สนใจเกี่ยวกับความต้องการประกอบอาชีพเป็นพื้นฐานทางด้านความสนใจจึงเกี่ยวพันกับอาชีพอยู่เสมอ มโนภาพทางทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่กล่าวถึงความสนใจจึงมองในแง่การเชื่อมโยงความสามารถในการทำงานกับความสนใจในความต้องการเฉพาะที่จำเป็น จากการศึกษาของ สไตเมลและซูไวเดลิส (Steimal and Suziedelis. 1963) พบว่า นักเรียนที่สนิทสนมกับพ่อส่วนใหญ่มักจะสนใจทางด้านวิทยาศาสตร์ ส่วนนักเรียนที่สนิทสนมพิเศษกับแม่ ส่วนใหญ่แล้ว จะมีความสนใจการเรียนด้านศิลปศาสตร์ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะบุคลิกลักษณะของพ่อส่วนใหญ่มักจะแสดงออกทางวิทยาศาสตร์ ส่วนบุคลิกลักษณะของแม่ส่วนใหญ่จะออกมาในลักษณะศิลปศาสตร์ ความซึมซับจึงเกิดขึ้น เหมือนความเชื่อตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Bandura. 1977) นอกจากนี้งานวิจัยยังพบว่า คนลักษณะเก็บตัว เป็นพวกมีความสนใจทางวิทยาศาสตร์ คนลักษณะก้าวร้าวเป็นพวกมีความสนใจด้านการขาย ส่วนคนที่มีลักษณะประสาทแปรปรวนจะเป็นคนที่สนใจด้านอักษรศาสตร์และสุนทรียศาสตร์ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543 : 26 ; อ้างอิงจาก Osipow. 1983.)

2. ทฤษฎีการเลือกอาชีพของโร (Roe's of Career Choice Theory)

แนวความคิดของโร ในการเลือกอาชีพเป็นแบบสามมิติ จากการวิจัยบุคลิกภาพทางกายภาพ ทางชีวภาพ และทางสังคมภาพ ทำให้โรสรุปแนวคิดของนักวิจัยทั้ง 3 ด้านว่า ขนาดของความสนใจต่อบุคคลตรงข้ามกับขนาดของความสนใจต่อสิ่งของ ความสนใจเน้นหนักต่อบุคคล ทำให้แต่ละบุคคลเลือกสิ่งแวดล้อมอาชีพที่เกี่ยวกับบุคคล เช่น อาชีพทางวัฒนธรรม ศิลปกรรม มหรสพ บริการและธุรกิจ เป็นต้น ส่วนคนที่มีความสนใจเน้นหนักไปทางวัตถุ สิ่งของ ก็จะเลือกอาชีพที่ไม่เน้นเกี่ยวกับบุคคล เช่น อาชีพนักวิทยาศาสตร์ อาชีพงานกลางแจ้ง อาชีพเทคโนโลยี เป็นต้น ทฤษฎีของโรนั้นมองว่า ประสบการณ์ของวัยเด็กที่มีความหลากหลายทำให้บุคคลสนใจแตกต่างกัน เด็กบางคนได้รับประสบการณ์อบอุ่นจากบ้าน เป็นที่ยอมรับของคนในบ้าน เด็กประเภทนี้มีความสนใจบุคคลเป็นอย่างมาก ส่วนเด็กที่มีประสบการณ์เย็นชาขาดความยอมรับในบ้าน จะมีความสนใจวัตถุสิ่งของเป็นส่วนใหญ่

2.1.5 แรงจูงใจ

นักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ความหมายของแรงจูงใจ ดังต่อไปนี้

จอห์นมาร์แชล รีฟ (Johnmarshall Reeve. 1996 : 2) กล่าวถึงแรงจูงใจว่า หมายถึง การศึกษากระบวนการต่าง ๆ ภายในที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดพลังและทิศทาง นอกจากนี้ แรงจูงใจยังมาจากแหล่งต่าง ๆ ได้แก่ ความต้องการ ความรู้ความเข้าใจ และอารมณ์ กระบวนการภายใน เหล่านี้จะเป็นตัวกระตุ้นและชี้นำพฤติกรรมหลายด้าน เช่น การเริ่มต้น การส่งเสริม การทำให้เข้มข้น การเน้นและการเลิกพฤติกรรมหรือการกระทำนั้น

กูด (Good. 1973 : 375) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจหมายถึงกระบวนการเร้าและสนับสนุนให้บุคคลกระทำการกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีระบบ

บีช (Beach. 1970 : 379) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า หมายถึงความเต็มใจที่จะใช้พลังให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือให้ได้รับรางวัล เป็นสิ่งสำคัญในการกระทำของมนุษย์และเป็นสิ่งยั่วยุคนให้ไปถึงวัตถุประสงค์ที่มีสัญญาณเกี่ยวกับรางวัลที่ได้รับ

การริกสัน (Garrison. 1997 : 208) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นแรงขับภายใน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมออกในระยะแรกเพื่อบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และแสดงพฤติกรรมต่อไปเรื่อย ๆ เมื่อประสบผลสำเร็จ

ชูลเลอร์ (Schuler. 1998 : 228) แรงจูงใจ เป็นกระบวนการของพลังงานที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมในตัวบุคคล เพื่อจะให้ประสบความสำเร็จตามความต้องการและคุณค่าของตัวบุคคลนั้น

เรียม ศรีทอง (2540 : 139) การจูงใจ หมายถึง กระบวนการโน้มนำพฤติกรรมของบุคคล ให้มุ่งไปสู่เป้าหมายประสงค์ด้วยความสมัครใจ และเป็นเงื่อนไขสำหรับการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์

กานดา จันทรแย้ม (2546 : 74) แรงจูงใจ หมายถึง อะไรก็ตามที่ทำให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำขึ้น โดยมีลักษณะสำคัญ คือ มีพลังชี้นำ และมีความคงทนในการแสดงพฤติกรรม

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 227) แรงจูงใจ หมายถึง การกระตุ้นหรือการกระทำที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้โดยอาศัยสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แรงจูงใจประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. แรงจูงใจ ได้แก่ ความต้องการ ความสนใจ ทศนคติ ลักษณะนิสัย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในร่างกาย

2. สิ่งจูงใจ ได้แก่ สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่มีอยู่ในร่างกาย ซึ่งเป็นตัวในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรม กล่าวโดยสรุปได้ว่าแรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่น่าดึงดูดใจ สิ่งเร้า แรงผลักดัน หรือแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมและตัดสินใจกระทำสิ่งที่ตนปรารถนาและสนใจ

พรรณราย ทริพยะประภา (2526 : 60) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง เงื่อนไข หรือสภาวะที่ไปทำให้เกิดพฤติกรรมหรือที่ไปยับยั้งพฤติกรรม หรือที่ไปกำหนดแนวทางพฤติกรรมที่จะแสดงออก

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า แรงจูงใจ เป็นแรงผลักดันหรือกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายหรือเงื่อนไขที่ต้องการ

ประเภทของแรงจูงใจ

ในการแบ่งประเภทของแรงจูงใจนั้น นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้แบ่งแรงจูงใจตามที่มาและตามลักษณะของการแสดงออกทางพฤติกรรม ไว้ดังนี้

มาสโลว์ (Maslow. 1954 : 26 – 28) ได้จัดอันดับความต้องการของมนุษย์ เริ่มจากความต้องการทางกายภาพขั้นพื้นฐาน ไปจนถึงความต้องการขั้นสูงขึ้นไป คือ ความต้องการความปลอดภัย การยอมรับจากกลุ่ม ความเคารพนับถือตนเอง ความสำเร็จและบรรลุถึงเป้าหมายอันเป็นการพัฒนาตนเองในขั้นสูงสุด ซึ่งความต้องการที่กล่าวมาข้างต้นจัดอยู่ในทฤษฎีแรงจูงใจที่ว่าด้วยความต้องการ เป็นทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's General Theory of human Motivation) ซึ่งได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น แรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากความต้องการทางกายภาพ เรียกว่า แรงจูงใจทางชีววิทยา ส่วนแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากความต้องการที่สูงขึ้นไปเรียกว่า แรงจูงใจทางจิตวิทยาซึ่งมีอิทธิพลต่อองค์ประกอบการเรียนรู้และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง

การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 : 53 – 56) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สอง จัดให้แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งในองค์ประกอบทางทัศนคติและแบ่งองค์ประกอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) ดังนี้

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ หมายถึง แรงจูงใจที่สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจหรือความปรารถนาที่จะให้ตนเองเหมือน หรือเป็นเช่นเดียวกับเจ้าของภาษาต่างประเทศนั้นๆ ความปรารถนาที่จะได้สมาคมติดต่อกับเจ้าของภาษา การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีแรงจูงใจชนิดนี้เป็นแรงขับ หรือสิ่งเร้าให้ผู้เรียนยินดียินยอมพฤติกรรมที่เหมาะสมบางอย่างซึ่งแสดงถึงลักษณะนิสัยของเจ้าของภาษานั้นๆ เข้าไว้เป็นพฤติกรรมของตนเอง พฤติกรรมดังกล่าวได้แก่ การยอมรับ คำศัพท์ กฎ ไวยากรณ์ แบบประโยควิธีการออกเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับเจ้าของภาษานั้น ต้องการพบปะ คั่นเคยกับเจ้าของภาษา ต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับทางสังคม หรือได้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการที่ตนมีความรู้ภาษาต่างประเทศ แรงจูงใจชนิดนี้มีทิศทางมุ่งไปยังตัวผู้เรียน การที่ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อที่จะได้ผลประโยชน์จากภาษาที่เรียนเรียกได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือ หรือเป็นวิถีไปสู่จุดหมาย

สรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดของการ์ดเนอร์ จะมีแรงตรงกันข้ามอยู่ 2 ด้าน ปลายด้านหนึ่งจะเป็นแรงจูงใจในตัวผู้เรียนเชิงบูรณาการ ซึ่งเป็นความสนใจในวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาที่ผู้เรียนเรียน ส่วนปลายอีกด้านหนึ่งจะเป็นแรงจูงใจในตัว

ผู้เรียนเชิงเครื่องมือ ซึ่งเป็นความสนใจในการที่จะใช้ประโยชน์จากภาษาที่เรียนเพื่อสนองความต้องการและความพอใจส่วนตัวของผู้เรียนเอง

แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจ

มาสโลว์ ได้ให้แนวคิดว่าการที่มนุษย์จะบรรลุความต้องการของตนเองได้นั้น ต้องได้รับการตอบสนองในสองประการสำคัญ คือ กายภาพและจิตวิทยา ความต้องการของมนุษย์จะเป็นไปตามลำดับขั้น ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการทางกายภาพ สังคม และจิตวิทยา ซึ่งเรียกว่า Hierarchy of Needs

มาสโลว์ ได้ตั้งสมมติฐานความต้องการของมนุษย์ไว้ว่า

1. คนมีความต้องการอยู่เสมอ และความต้องการของคนไม่มีที่สิ้นสุด
2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจอีกต่อไป
3. ความต้องการของคนจะเรียงลำดับตามความสำคัญ เมื่อความต้องการอย่างหนึ่ง

ได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการในลำดับต่อมาจะเกิดขึ้นทันที

มาสโลว์ได้ศึกษาความต้องการของมนุษย์ โดยแบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เป็นความต้องการเพื่อการอยู่รอด เช่น ความต้องการน้ำ อาหาร ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. ความต้องการทางด้านความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) เมื่อความต้องการทางร่างกายได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการในขั้นต่อมา นั่นคือ ความต้องการทางด้านความมั่นคงปลอดภัย ซึ่งทำให้มนุษย์ปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ อันได้แก่ ความต้องการ ความปลอดภัย มีการยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ปราศจากการกลัวความสูญเสีย และภัยอันตรายทั้งปวง

3. ความต้องการทางด้านสังคมและการยอมรับ (Belonging or Social Needs) ความต้องการด้านนี้เป็นความต้องการในการอยู่ร่วมกัน และการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น มีความรู้สึกที่ตนเองเป็นหนึ่งในกลุ่มสังคม

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือ (Esteem Needs) เป็นความต้องการในระดับสูงที่เกี่ยวกับความมั่นใจในตนเอง ในเรื่องความรู้ความสามารถ เป็นความต้องการในการนับถือตนเองและการนับถือจากบุคคลอื่น

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self – Actualization Needs) เป็นความต้องการที่จะพิจารณาถึงสมรรถนะของตนเอง และการบรรลุเป้าหมายที่ตนต้องการ เมื่อบุคคลมีการพิจารณาถึงบทบาทของเขาในชีวิตว่าเป็นอย่างไร บุคคลผู้นั้นก็จะผลักดันชีวิตของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีที่สุด ตามที่คาดหวังไว้ (กานดา จันทรย์แย้ม. 2546 : 60)

โรเจอร์ (สวณห์ วัฒนวงศ์. 2538 : 10 – 11 ; อ้างอิงจาก Rogers. 1979 : 13 – 20) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่นักศึกษาผู้ใหญ่เข้ามาเรียน มีดังนี้

1. แรงจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) จากการศึกษาพบว่า แรงจูงใจที่มีความสำคัญอย่างมาก ในการทำให้ผู้ใหญ่แสวงหาความรู้โดยการเข้ารับการศึกษาคครั้งนี้ โดยเฉพาะผู้ใหญ่ วัยต้นทั้งนี้ก็เพราะว่า จะช่วยส่งเสริมโอกาสความก้าวหน้าในอาชีพการงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว จากการสำรวจข้อมูลของสถาบันการศึกษาผู้ใหญ่แห่งชาติในประเทศอังกฤษ (NIAE : National Institute of Adult Education) ปรากฏว่าประมาณเกือบร้อยละ 10 ของนักศึกษาให้ข้อมูลว่า การเข้ามาเรียนด้วยความมุ่งหวังเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำงานและอาชีพนั่นเอง

2. แรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเอง (Self – Development) เป็นการสนองความต้องการส่วนบุคคลของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะในด้านที่เป็นความรู้ทั่วไปหรืออาจจะเป็นกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่องานอดิเรก (Creative Hobby) ข้อมูลที่ได้มาจากการสำรวจในประเทศอังกฤษ ซึ่งจัดทำโดย NIAE ปรากฏว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มากกว่าร้อยละ 40 บอกเหตุผลในการเข้าชั้นเรียน ก็เพราะต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองตามความสนใจให้มากขึ้น ทั้งนี้ได้พบด้วยว่าผู้เรียนซึ่งเข้ามาด้วยแรงจูงใจประเภทนี้จะเป็นหญิงมากกว่าชาย

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motives) กิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนค่อนข้างมากด้วยเหตุผลทางสังคม นักศึกษาจึงเข้ามาเรียนเพื่อมีโอกาสพบเพื่อนใหม่ เพื่อรู้จักกับครูผู้สอนตลอดจนบรรยากาศที่แปลกออกไปจากชีวิตประจำวันและในขณะเดียวกันก็มีแรงจูงใจการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทางสมองและสติปัญญา แทรกอยู่ด้วย จากการสำรวจของสถาบัน NIAE พบว่าเหตุผลนี้มีจำนวนถึงร้อยละ 10 ของนักศึกษาผู้ใหญ่

4. แรงจูงใจด้านอื่นๆ (Other Motives) สำหรับเหตุผลอื่นๆในการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ ได้แก่ ช่วยให้ได้รับโอกาสที่สอง สำหรับผู้ใหญ่ที่พลาดโอกาสในการเรียนจากระบบโรงเรียน ระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา หรือบางคนอาจเข้ามาด้วยเหตุผลเกี่ยวกับเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่จัดให้มีขึ้นในสถาบันแห่งนั้น ทำให้เขาได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ โดยเฉพาะทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น การเรียนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ การใช้เครื่องมือด้านช่างไฟฟ้า ช่างเครื่องยนต์ ห้องปฏิบัติการด้านวิทยาศาสตร์ และภาษาต่างประเทศ รวมทั้งบรรยากาศอื่นๆภายในสถาบันศึกษานั้น ก็มีส่วนส่งเสริมให้เขาเกิดความต้องการและสนใจเข้ามาสัมผัสและเรียนรู้กับกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ ในช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต

แอตเลอร์ (ขนิษฐา วิเศษสาร และมุกดา ศรียงค์. 2537 : 212 ; อ้างอิงจาก Adler.1930.) กล่าวว่า ทฤษฎี ERG เป็นทฤษฎีการจูงใจอีกทฤษฎีหนึ่งที่สำคัญกับความ ต้องการ แอตเลอร์ แบ่งความต้องการของมนุษย์เป็น 3 ประเภท คือ

1. ความต้องการเกี่ยวกับการดำรงชีวิต เป็นความต้องการทางวัตถุและสามารถตอบสนองให้พึงพอใจได้ โดยปัจจัยจากสิ่งแวดล้อมๆ เช่น อาหาร น้ำ เงินเดือน รายได้อื่นๆ นอกเหนือจากค่าจ้างและสภาพการทำงาน

2. ความต้องการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เป็นความต้องการมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นๆ ที่สำคัญต่อตัวเขา ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ครอบครัว และเพื่อนฝูง

3. ความต้องการพัฒนา ความต้องการนี้เกี่ยวข้องกับความปรารถนาที่จะพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการดังกล่าวจะเกิดขึ้นจากการพัฒนาความสามารถ ความเฉลียวฉลาด ความมีอำนาจที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคล

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิมสเลอร์ ซันด์ลันด์ และแมคอินไทร์ (Pimsleur Sundlund and McIntyre. 1966 : 175 – 214) ทำการวิจัยพบว่า แรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาเป็นตัวประกอบที่สำคัญของผู้ที่มีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ

เอ็ด अबดุลลาห์ เอส อัล เชมแมรี (Eid Abdullah S. Al – Shammari. 1985 : 90 –A) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนมัธยมศึกษา ระดับ 7 – 11 ในประเทศซาอุดีอาระเบีย จำนวน 600 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดแรงจูงใจและคะแนนเฉลี่ยปลายภาคเรียนของนักเรียน ผลการวิจัย พบว่า แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ระดับชั้นมีผลกระทบต่อแรงจูงใจของนักเรียน โดยที่นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงสุดตอนเริ่มเรียนในระดับ 7 ลดลงในระดับ 8 จากนั้นแรงจูงใจเพิ่มสูงขึ้นในระดับ 9 และเพิ่มไปจนถึงระดับ 10 และลดลงอีกครั้งในระดับ 11 และไม่เปลี่ยนแปลงตลอดระยะเวลาที่เรียนในระดับ 12

ดอนเย็กกับสกีแอ้น (Dornyei. & Skehan. 2001 : Online) ได้ทำการศึกษาแบบทดสอบความถนัดที่ชื่อว่า Modern Language Aptitude Test (Carroll & Sapon. 1959 : 471) และแบบทดสอบ Pimsleur language Aptitude Battery (Pimsleur. 1966 : 219) ใช้ในการวัดความถนัดทางภาษา โดยอ้างอิงพื้นฐานความถนัดทางภาษา 4 องค์ประกอบ คือ

1. ความสามารถทางการออกเสียง (เช่นความสามารถในการออกเสียงในภาษาต่างประเทศ)
2. ไหวพริบในการใช้ไวยากรณ์ (ความสามารถในการจดจำโครงสร้างไวยากรณ์ของแต่ละคำในประโยค)
3. ความสามารถในการสังเกตทางภาษา (ความสามารถในการนำภาษาต่างประเทศมาดัดแปลงและทำความเข้าใจในเรื่องของความหมาย)

4. ความสามารถในการท่องจำ (ความสามารถในการจดจำคำศัพท์) จากการทําวิจัยทำให้เห็นความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจนของคะแนนของแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น และได้เป็นการวัดประสิทธิภาพทางภาษาด้วย โดยมีค่าสหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.4 และ 0.6

นิยม สารรัตน์ (2524 : 50) ทําการวิจัยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษา กับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ผลมีดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำ

2.นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจสูงกว่าเปอร์เซ็นต์เฉพาะเรื่องการเรียนรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความเข้มข้นของแรงจูงใจ แรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

ศศิธร ธัญลักษณ์รณันท์ (2542 : 117) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 นี้ว่า การใช้ภาษาจะทำได้ดีกว่าทุก ๆวัยที่ผ่านมา แต่บางครั้งการแสดงออกของนักเรียนก็อาจไม่เป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ โดยถูกมองว่าเด็กในวัยนี้ชอบเถียง ไม่เคารพนับถือผู้ใหญ่ทำให้รู้สึกขวางตา เด็กจึงไประบายออกด้วยการเขียนในสมุด หนังสือ กำแพง ห้องน้ำ ฝาผนัง ด้วยถ้อยคำที่ไม่สมควร ครูควรจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการทางภาษาโดยเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ตามวัยและความสามารถของเขา ตามโอกาสและสถานที่ที่เหมาะสม

สุดใจ กองมะลิ (2538) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างความสามารถทางภาษา กับแบบทดสอบโคลชวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในแต่ละด้าน โดยใช้เครื่องมือเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษา ได้แก่ คำตรงข้าม คำที่มีความหมายใกล้เคียง ศัพท์สัมพันธ์ ด้านประโยคผิดความ ด้านความเข้าใจในภาษา และแบบทดสอบโคลชวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย พบว่า คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถทั้ง 5 ด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนแบบทดสอบโคลชวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .07

ยุพิน พุทธาพิพัฒน์ (2531 : 79) ทําการศึกษาความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีการสอนตามคู่มือครูพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อัมรินทร์ วิริยะวงศ์ (2548 : 75 – 76) วิจัยเรื่อง ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาไทย ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลปรากฏว่า ด้านการรู้คิดเกี่ยวกับภาษาไทย ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มที่ใช้ในการทดลองเครื่องมือ จำนวน 100 คน ได้ค่าความยากง่ายเท่ากับ .46 - .80 ค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ .21 - .75 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88 เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มรู้จัก จำนวน 50 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .79 และเมื่อนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,000 คน ได้ค่าความยากง่ายเท่ากับ .43 - .79 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .22 - .50 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .77

ด้านความสนใจที่มีต่อภาษาไทย ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มที่ใช้ในการทดลองเครื่องมือ จำนวน 100 คน ได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .43 - .72 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มรู้จักจำนวน 50 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88 เมื่อนำไปใช้กับกลุ่มนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,000 คน ได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .54 - .63 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม (2548 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่อง แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลปรากฏว่า ด้านความรู้คิด มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.26 – 0.76 มีค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.23 – 0.41 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง 0.22 – 0.48 โดยได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.83 มีค่า T – score อยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{77}$

ด้านความสนใจ มีค่าอำนาจจำแนก (t) อยู่ระหว่าง 5.94 – 26.06 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง 0.24 – 0.65 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 มีค่า T – score อยู่ระหว่าง $T_{18} - T_{81}$

3. การสร้างและพัฒนาแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์

ในการสร้างเครื่องมือวัดลักษณะใดๆ ผู้สร้างจะต้องเรียนรู้ในสิ่งที่จะวัด และต้องมีความรู้ในกระบวนการหรือวิธีการวัด (Assessment Methodology) เช่น ถ้าต้องการวัดผลสัมฤทธิ์ของการเรียนวิชาชีววิทยา ผู้สร้างเครื่องมือต้องมีความรู้วิชาชีววิทยามีจุดมุ่งหมายหลักในการเรียนการสอนอย่างไร สอนให้ผู้เรียนบรรลุยังจุดมุ่งหมายอะไรบ้าง และเนื้อหาทางชีววิทยานั้นมีอะไรบ้าง แยกออกเป็นเนื้อหาย่อยๆ ได้กี่หมวด กี่หน่วย กี่ประเด็น (อุทุมพร จามรมาน. 2541 : 7)

การได้มาซึ่งเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียน แยกตามขั้นตอนการดำเนินงานได้เป็น 2 ตอน คือ ขั้นตอนในการสร้างกับขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือ ขั้นตอนการสร้างเริ่มตั้งแต่การกำหนดแนวคิด ขอบเขต การตีความหมายลักษณะที่จะวัด การกำหนดจำนวนข้อความและรูปแบบ การเขียนคำชี้แจง การเขียนข้อความ การทดลองใช้ และการปรับปรุงเครื่องมือวัด

ส่วนขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือนั้นจะเริ่มจากการนำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น และวิเคราะห์ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ จากนั้นจัดทำคู่มือที่เกี่ยวกับการแปลผลและการใช้เครื่องมือ

การเลือกกลุ่มทดลองใช้ในข้อนี้ ไม่ควรใช้กลุ่มใหญ่ ควรเลือกผู้ตอบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะใช้จริง จำนวนประมาณ 5-10 คน ให้แต่ละคนตอบคำถาม จับเวลาการตอบทั้งหมด สังเกตพฤติกรรมการตอบว่ามีอาการสงสัยในข้อใด บันทึกพฤติกรรมดังกล่าว เมื่อตอบแล้วให้สัมภาษณ์ผู้ตอบว่ามีความเห็นในการตอบอย่างไร ข้อใดตอบได้ / ไม่ได้ ข้อใดสงสัย ข้อใดเข้าใจยาก และข้อใดควรแก้ไข และการตัดข้อความทิ้ง ตลอดจนการเขียนใหม่ หรือแก้ไขปรับปรุงใหม่ ผู้สร้างต้องอิงตารางโครงสร้างเสมอ มิฉะนั้นเครื่องมือนี้จะคลาดเคลื่อนไปจากแผนที่วางไว้

ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัด

เมื่อสร้างเครื่องมือและทดลองใช้ตลอดจนแก้ไขปรับปรุงโดยอิงกับตารางโครงสร้างแล้ว จึงนำมาใช้กับกลุ่มจริง และวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือต่อไป ส่วนในเรื่องของขั้นตอนการพัฒนาแบบวัดนั้น มีด้วยกัน 9 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การทดลองใช้กับกลุ่มจริง

ผู้สร้างพิจารณาจำนวนคนตอบ จัดพิมพ์เครื่องมือตามจำนวนที่ต้องการแล้วเตรียมการทดสอบโดยกำหนดสถานที่ทดสอบ ผู้ควบคุมที่เข้าใจกระบวนการให้การทดสอบ ผู้สร้างต้องซักซ้อมกับผู้ควบคุมการทดสอบตั้งแต่การเริ่มต้นทดสอบ จนถึงการสิ้นสุดการทดสอบ ถ้ามีปัญหาจะแก้ไขอย่างไร

ผู้สร้างควรเป็นผู้หนึ่งในกระบวนการทดสอบและบันทึกขั้นตอนการทดสอบ ตลอดจนปัญหาและการแก้ไขปัญหาก็เกี่ยวข้อง หลังจากนั้น นำผลการตอบมาวิเคราะห์และให้คะแนนเป็นรายคน รายข้อ พร้อมทั้งสรุปปัญหารายข้ออย่างละเอียด

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติภาคบรรยาย

เลือกเฉพาะข้อที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ ฉบับที่ตอบไม่ครบ ควรจัดแยกไว้ต่างหาก การวิเคราะห์ในขั้นนี้คือ การตรวจให้คะแนนแต่ละคน แต่ละข้อ แจกแจงความถี่ และคำนวณค่าต่างๆ เป็นรายข้อ และเป็นกลุ่มคนดังนี้คือ

1. ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน ฐานนิยม
2. พิสัย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแปรปรวน
3. ความเบ้ ความโด่งแบน
4. สหสัมพันธ์ระหว่างข้อ (inter item correlation)
5. สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวม (item – total correlation)

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์รายข้อ

การคำนวณค่าต่างๆ เป็นรายข้อ ทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับการตอบเป็นรายข้อ

1. ข้อใดบ้างมี ผู้ตอบมาก / น้อย
 1. ข้อใดมีความสัมพันธ์กับข้อใดสูงหรือต่ำ
 2. ข้อใดมีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมสูงหรือต่ำ

3. ลักษณะการแจกแจงข้อมูลของคนเป็นรายข้อเป็นอย่างไร ลักษณะการแจกแจงของแต่ละข้อเหมือนกันหรือไม่ โดยพิจารณาจากค่าความเบ้ และความโด่ง-แบน

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์คะแนนรวม

การเสนอลักษณะการแจกแจงข้อมูลกลุ่ม จะทำให้ได้ข้อสรุปว่า คะแนนเป็นอย่างไร ประกติ หรือเบ้ แบบวัดนี้มีผู้ตอบได้มากหรือน้อย ค่าสถิติภาคบรรยายช่วยอธิบายลักษณะของแบบวัดนี้

ขั้นที่ 5 การวิเคราะห์ค่าความตรง (Validity)

ความตรงจำแนกได้ 3 ประเภทใหญ่ คือ ความตรงตามเนื้อหา ความตรงตามทฤษฎี และ ความตรงตามเกณฑ์ การหาค่าความตรงประเภทต่างๆ มีความแตกต่างกัน คือ

1. ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

การหาความตรงตามเนื้อหาจะไม่มีค่าหรือตัวเลข แต่ใช้การบรรยายแทนโดยพิจารณาจากตารางโครงสร้างว่า ได้จำแนกเนื้อหาอย่างถูกต้องเหมาะสม ครบถ้วนหรือไม่ ความตรงเชิงเนื้อหาที่ได้จากตารางโครงสร้าง จำแนกเป็นความตรงตามเนื้อหา รายข้อ กับความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือ

ความตรงตามเนื้อหา รายข้อ (Item Content Validity) ได้จากการวิเคราะห์ว่า ข้อความแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับเนื้อหาอย่างถูกต้องสมบูรณ์หรือไม่ จำแนกออกเป็นข้อความถูกต้อง ข้อความแต่ละข้อวัดเนื้อหาเหล่านี้ได้จริงหรือไม่

ความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือ (Test Content Validity) ได้จากการวิเคราะห์ว่า เครื่องมือนี้มีความเป็นตัวแทนของประชากรเนื้อหาอย่างครบถ้วน ถูกต้องสมบูรณ์หรือไม่ จำแนกออกเป็นหมวด หน่วย เรื่อง และข้อความที่ปรากฏในเครื่องมือเป็นสัดส่วนตามน้ำหนักของเนื้อหาที่จำแนกหรือไม่

2. ความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity)

ความตรงชนิดนี้นิยมใช้กับการวัดเนื้อหาทางจิตวิทยาซึ่งเป็นนามธรรม ผู้สร้างต้องให้คำนิยามที่เป็นรูปธรรมหรือเป็นพฤติกรรมก่อน การตรวจสอบความตรงแบบนี้มี 2 วิธีคือ

1. การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อความกับพฤติกรรมที่นิยาม
2. การวิเคราะห์ตัวเลขที่ได้จากการทดลองใช้เครื่องมือ

การวิเคราะห์ความตรงแบบแรก เป็นการพิจารณาความสอดคล้อง ระหว่างพฤติกรรมที่นิยามไว้กับข้อความที่เขียนขึ้นว่าสอดคล้องมากน้อยเพียงไร ส่วนแบบหลังเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลตัวเลขที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลนั้น

3. ความตรงตามเกณฑ์ (Criterion Related Validity)

การหาความตรงแบบนี้ ผู้พัฒนาเครื่องมือต้องระบุเกณฑ์ชัดเจน เช่น เกณฑ์คือลักษณะที่ปรากฏ การหาความตรงตามเกณฑ์ก็คือ การให้กลุ่มที่แสดงลักษณะปรากฏอยู่นั้นทดสอบกับแบบวัดที่สร้างขึ้น ถ้าพบว่าได้คะแนนสอดคล้องกัน ก็เรียกว่า แบบวัดนี้มีความตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด

ขั้นที่ 6 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง (Reliability Coefficient)

การหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของเครื่องมือ ส่วนใหญ่ใช้การหาความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) หรือความคงเส้นคงวา (Stability)

ขั้นที่ 7 การปรับปรุงเครื่องมือ

หลังจากที่วิเคราะห์ข้อความและความเชื่อถือได้ของเครื่องมือแล้ว ผู้สร้างควรนำผลวิเคราะห์มาพิจารณาว่า จะตัดทิ้ง ปรับปรุง อย่างไร แล้วจึงดำเนินการแก้ไข แต่ให้อยู่ในตารางโครงสร้าง แล้วจึงไปทดลองกับกลุ่มใหม่

ทำเช่นนั้นหลายๆครั้ง จนไม่มีข้อความใดที่จำเป็นต้องปรับปรุง จึงคำนวณค่าความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ แล้วสรุปผล

ขั้นที่ 8 ประกิติวิสัย (Norm)

ถ้าพัฒนาเครื่องมือไปถึงขั้นที่มีความเชื่อถือได้สูงแล้ว การหาค่าปรกิติวิสัยจะช่วยให้การใช้เครื่องมือ การแปลความหมายเป็นไปได้ง่ายและสะดวก ค่าปรกิติวิสัยนี้ส่วนใหญ่ได้จากกลุ่มจริง มีขนาดใหญ่และมีความเป็นตัวแทนของประชากร การคำนวณค่าปรกิติวิสัยได้แก่ การคำนวณคะแนนมาตรฐานและการคำนวณค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ของข้อมูลกลุ่มใหญ่นั้นเอง

ขั้นที่ 9 การสรุปผล

เครื่องมือที่พัฒนาจนถึงขั้นสุดท้ายแล้วผู้สร้างจะต้องเขียนคู่มือการใช้ ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับเครื่องมือ
2. กรอบการสร้าง ตารางโครงสร้าง
3. ข้อความทั้งหมด (เครื่องมือวัดหรือแบบทดสอบ)
4. การสรุปผลด้านคุณภาพ
5. วิธีการใช้และการแปลผล

4. การหาคุณภาพเครื่องมือและเกณฑ์ปกติ

4.1 อำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (Discrimination Index)

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 299) กล่าวว่า อำนาจจำแนก หมายถึง ความสามารถในการแยกลักษณะคน 2 กลุ่มได้ นั่นคือการแยกคนที่มีความสูงกับคนที่มีความต่ำได้ การหาค่าอำนาจจำแนกรวมทั้งฉบับ หาได้ดังนี้

กรณีหาอำนาจจำแนกเป็นค่าสหสัมพันธ์ ในแต่ละข้อ ถ้าต้องการหาค่าอำนาจจำแนกรวม จะเอาค่าอำนาจจำแนกมาเฉลี่ยโดยตรงไม่ได้ เพราะตัวเลขค่าสหสัมพันธ์มีช่วงไม่เท่ากัน การบวกผลคูณหารจึงไม่สามารถแปลความหมายได้ จึงนิยมเปลี่ยนค่าอำนาจจำแนก r เป็นคะแนนช่วงเท่ากัน คือ z ก่อน ค่า z ตัวนี้เรียกว่า Fisher's z เมื่อคำนวณค่า z ได้แล้ว สามารถเปิดหาค่า r กลับได้โดยดูจากค่าของ Fisher's z

4.2 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (Reliability)

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 310 – 317) กล่าวว่า การหาความเชื่อมั่น ต้องพิจารณาคะแนนจากตัวเลือกให้ดี เพื่อจะได้พิจารณาว่าแบบนั้นๆเหมาะสมกับข้อตกลงเบื้องต้นของการหาความเชื่อมั่นสูตรใด ดังตัวอย่าง เช่น

4.2.1 แบบหาความคงเส้นคงวภายใน (Internal Consistency) เป็นการสอบเพียงครั้งเดียวสามารถหาการกระจายของแต่ละข้อว่าเป็นอย่างไร และหาการกระจายของคะแนนรวมทั้งหมดเป็นเท่าไร แล้วนำมาหาความเกี่ยวพันกัน ความเชื่อมั่นที่นิยมใช้คือ สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของ ครอนบัทซ์

4.2.2 การหาความเชื่อมั่นโดยอาศัยสหสัมพันธ์ภายในของภายในของแต่ละข้อ การหาความเชื่อมั่นแบบแอลฟาก็เป็นตระกูลเดียวกันกับการหาความเชื่อมั่นแบบสเปียร์แมน-บราวน์ (Spearman Brown) และแบบคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson-21) กลุ่มการหาความเชื่อมั่นแบบนี้จริงๆมาจากการหาความสัมพันธ์ภายในของแต่ละข้อนั่นเอง

4.3 เกณฑ์ปกติ (Norms)

หลักในการสร้างเกณฑ์ปกติ (สมนึก ภัททิยธนี. 2546 : 270 - 273)

เกณฑ์ปกติ (norms) เป็นส่วนประกอบสำคัญของแบบทดสอบมาตรฐานใช้สำหรับตีความหมายที่ได้จากการสอบ ทำให้ทราบระดับความสามารถของผู้ถูกทดสอบแต่ละคนได้ทันที โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับคะแนนของคนอื่นๆที่สอบพร้อมกัน เพราะการตีความหมายคะแนนใช้การอ้างอิงเกณฑ์ปกติ ซึ่งชนิดของเกณฑ์ปกติแบ่งชนิดตามลักษณะของประชากรได้แก่

1. เกณฑ์ปกติระดับชาติ (National norms) เป็นเกณฑ์มาตรฐานที่คิดเฉลี่ยจากภาพรวมทั้งประเทศ

2. เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local norms) เป็นเกณฑ์มาตรฐานที่คิดเฉลี่ยเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง

3. เกณฑ์ปกติระดับโรงเรียน (School mean norms) เป็นเกณฑ์มาตรฐานที่คิดเฉลี่ยจากนักเรียนในโรงเรียน

ในการสร้างเกณฑ์ดังกล่าว อาจยึดความแตกต่างระหว่างระดับอายุ ระดับการศึกษา เพศ แล้วแต่ผู้สร้างจะเลือกกำหนดการสร้างเกณฑ์ปกตินั้นๆ

การสร้างเกณฑ์ปกติต้องคำนึงถึงหลัก 3 ประการ ดังนี้

1. ความเป็นตัวแทนที่ดี การสุ่มตัวอย่างของประชากรโดยอาศัยความน่าจะเป็นทำได้หลายวิธี เช่น สุ่มอย่างง่าย สุ่มแบบแบ่งชั้น สุ่มแบบเป็นระบบ ทั้งนี้ ต้องเลือกสุ่มตามความเหมาะสม โดยการพิจารณาประชากรเป็นสำคัญ

2. มีความเที่ยงตรง (Validity) ในที่นี้หมายถึงการนำคะแนนดิบไปเทียบกับเกณฑ์ปกติที่ทำไว้แล้ว สามารถแปลความหมายได้ตรงกับความเป็นจริงหรือไม่

3. มีความทันสมัย เกณฑ์ปกตินั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของประชากรกลุ่มนั้น โดยทั่วไปแล้วเกณฑ์ปกติควรเปลี่ยนทุกๆ 5 ปี

การใช้เกณฑ์ปกติ

ในการเปรียบเทียบค่าของคะแนน ควรใช้เกณฑ์ปกติเปรียบเทียบ และในการใช้เกณฑ์ปกติเปรียบเทียบควรพิจารณาดังนี้

1. เกณฑ์ปกติที่ใช้ควรจะต้องเกี่ยวข้องกับกลุ่มที่ใช้ เพราะเกณฑ์ปกติสร้างจากกลุ่มตัวอย่างหลายกลุ่ม บางทีสร้างจากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ หรืออาจจะเป็นกลุ่มตัวอย่างในท้องถิ่น ดังนั้น การพิจารณาผลการวัดกับเกณฑ์ปกตินั้น ควรพิจารณาว่ามีประสิทธิภาพในการสรุปผลหรือไม่ การใช้เกณฑ์ปกติจึงจำเป็นต้องศึกษาธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติ รวมทั้งพิจารณาจุดมุ่งหมายการวัดว่าต้องการประเมินคุณลักษณะใดของบุคคล เช่น ต้องการประเมินพื้นฐานทางวัฒนธรรม เด็กต่างชาติต่างภาษา จำเป็นต้องอยู่ในเกณฑ์ปกติระดับชาติ คือใช้กลุ่มตัวอย่างข้ามชาติ (National norms) แต่ถ้าต้องการประเมินบุคคลเพื่อจำแนกกลุ่ม จัดตำแหน่งหรือเพื่อการเลือกอาชีพ ก็ใช้เกณฑ์ปกติที่สร้างจากกลุ่มตัวอย่างเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินคุณลักษณะนั้นๆ เกณฑ์ปกติที่ได้จากกลุ่มเฉพาะเรียกว่า เกณฑ์ปกติเฉพาะ (Specific norms)

2. ควรสร้างเกณฑ์ปกติจากกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นตัวแทนของมวลประชากร คือมีลักษณะเช่นเดียวกับมวลประชากร ทั้งนี้ได้จากการสุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม

3. เกณฑ์ปกติจะต้องทันสมัยเสมอ โดยปกติคุณลักษณะที่ถูกวัดบางอย่างเปลี่ยนแปลงบางอย่างก็คงที่ ดังนั้นเกณฑ์ปกตินั้นสร้างเมื่อไร ทันสมัยหรือไม่ เหมาะกับสิ่งที่วัด หรือไม่ถ้าคุณลักษณะที่ถูกวัดเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ก็ต้องใช้เกณฑ์ปกติใหม่ ถ้าคุณลักษณะคงที่ก็ใช้เกณฑ์ปกติเดิมได้ แต่โดยปกติเมื่อนำเครื่องมือมาวัดคุณลักษณะกลุ่มใหม่ก็มักจะหาเกณฑ์ปกติใหม่

4. เกณฑ์ปกติควรใช้เปรียบเทียบกันได้ หมายถึงการเปรียบเทียบลักษณะหนึ่งกับอีกลักษณะหนึ่งได้ คือใช้วิธีเขียนเส้นภาพ (Profile) เปรียบเทียบคุณลักษณะต่างๆของบุคคล เครื่องมือที่วัดลักษณะดังกล่าวต้องมีเกณฑ์ปกติที่มาจากกลุ่มตัวอย่างเดียว หรือกลุ่มที่เทียบกันได้

5. เกณฑ์ปกติควรอธิบายสิ่งต่างๆ ได้อย่างเพียงพอและครอบคลุม การใช้เกณฑ์ปกติเพื่อเปรียบเทียบผลการวัด ก็ต้องรู้จักรายละเอียดบางอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สร้างเกณฑ์ปกติด้วย เพื่อให้การอธิบายผลการวัดมีความหมายยิ่งขึ้น สิ่งที่ควรทราบเกี่ยวกับตัวอย่างที่ใช้เกณฑ์ (สมพร สุทัศนีย์. 2545 : 22; อ้างอิงจาก Cohen. 1996 : 106-107)

5.1 วิธีการเลือก เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมาตรฐานมีลักษณะใกล้เคียงกลุ่มประชากรมากที่สุด จึงนิยมใช้การเลือกโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) มากกว่าวิธีอื่น การสุ่มแบบแบ่งชั้นทำได้โดยแบ่งกลุ่มประชากรออกเป็นกลุ่มๆ (strata) ตามคุณลักษณะ เช่น เพศชาย เพศหญิง ฐานะทางเศรษฐกิจ ร่ำรวย กลางๆ ยากจน อาชีพรับราชการ ธุรกิจ ลูกจ้าง ฯลฯ แล้วจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนจำนวนประชากรและกลุ่มย่อยนั้นๆ

5.2 จำนวนและลักษณะของการแจกแจง ขนาดของกลุ่มเกณฑ์ปกติอาจมีจำนวนน้อยที่สุดจนถึงมากที่สุด ที่มีจำนวนใกล้เคียงกลุ่มประชากรที่สามารถเป็นตัวแทนประชากรได้เป็นสัดส่วนจำนวนคนในกลุ่มย่อยที่มีคุณลักษณะต่างกันดังได้กล่าวมาแล้ว กลุ่มเกณฑ์ปกติที่ได้จึงมีลักษณะเป็นตัวแทนประชากร และมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ

5.3 คุณสมบัติของกลุ่มที่เกี่ยวข้อง ในการอธิบายกลุ่มเกณฑ์ปกตินั้น ควรระบุว่ากลุ่มตัวอย่างนั้นประกอบด้วยกลุ่มที่มีคุณลักษณะใดบ้าง เช่น เพศ ศาสนา ฐานะทางเศรษฐกิจ ระดับชั้นเรียน ฯลฯ และควรระบุจำนวนด้วย เช่น จำนวนเพศชาย เท่ากับ 1,370 คน เพศหญิง 1,613 คน เป็นต้น

5.4 การดำเนินการวัดมีความเป็นมาตรฐานเพียงใด คือมีคู่มือระบุชุดของคำชี้แจงในการดำเนินการทดสอบอย่างชัดเจน เป็นมาตรฐานเดียวกัน ผู้พัฒนาแบบทดสอบควรอธิบายถึงข้อบกพร่องของวิธีการวัดที่เป็นมาตรฐาน หรืออาจจะระบุไว้ในกระบวนการทดสอบกลุ่มเกณฑ์ปกติในคู่มือการทดสอบข้อบกพร่องที่ระบุไว้ อาจจะเป็นข้อบกพร่องที่ถูกมองข้าม

5.5 เวลาที่ทำการทดสอบ ควรระบุเวลาที่ทำการทดสอบด้วยว่า ทดสอบกลุ่มตัวอย่างเมื่อใด เช่น ทดสอบกลุ่มเกณฑ์ปกติตอนเปิดภาคเรียน หรือเดือนใด ปีใด เพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบได้สอดคล้องกับช่วงเวลาทำการทดสอบ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 1.การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 4.การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 118 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนของการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนในสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวนนักเรียน 1,025 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) โดยมีการสุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นที่ 1 นำรายชื่อโรงเรียนทั้งหมดจำนวน 118 โรงเรียน มาแบ่งตามที่ตั้งเขตการศึกษาของโรงเรียน ซึ่งมีทั้งหมด 3 เขตการศึกษาและทำการสุ่มเขตอย่างง่าย สุ่มมา 1 เขตศึกษา คือ เขตการศึกษาที่ 3

ขั้นที่ 2 เขตการปกครอง 3 มีทั้งหมด 42 โรงเรียน 14 เขตการปกครอง ทำการสุ่มเขตปกครองโดยการสุ่มอย่างง่ายมา 7 เขตการปกครอง ซึ่งได้แก่ เขตธนบุรี เขตบางกอกใหญ่ เขตบางกอกน้อย เขตภาษีเจริญ เขตราชบุรีบูรณะ เขตจอมทอง เขตทุ่งครุ

ขั้นที่ 3 สุ่มโรงเรียนจากเขตการปกครองเขตละ 1 โรงเรียน โดยทำการสุ่มอย่างง่าย ได้โรงเรียนดังต่อไปนี้ โรงเรียนศึกษานารี โรงเรียนฤทธิณรงค์รอน โรงเรียนสุวรัตนราม-วิทยาคม โรงเรียนสตรีอุปสรรคสวรรค์ โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม โรงเรียนบางมดวิทยา โรงเรียนวัดพุทธบูชา

ขั้นที่ 4 สุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนแต่ละแห่ง โดยการสุ่มอย่างง่าย โดยสุ่มโรงเรียนละ 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนห้องเรียนละ 50 คน ให้นักเรียนในห้องทุกคนเป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงนำแบบวัดมาคัดเอาฉบับที่สมบูรณ์ได้จำนวนรวมทั้งหมด 1,025 คน

รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการแบ่งตามที่ตั้งเขตการปกครองของโรงเรียนจำนวน 14 เขตการปกครอง ดังรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยจำแนกตามเขตพื้นที่การศึกษา

ชื่อเขตการปกครอง	ชื่อโรงเรียนที่สุ่มได้	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
สำนักงานพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3		
เขตธนบุรี	โรงเรียนศึกษานารี	146
เขตบางกอกใหญ่	โรงเรียนฤทธิณรงค์รอน	148
เขตบางกอกน้อย	โรงเรียนสุวรรณรามาวิทยาคม	144
เขตภาษีเจริญ	โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์	146
เขตราชบุรีบูรณะ	โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม	147
เขตจอมทอง	โรงเรียนบางมดวิทยา	149
เขตทุ่งครุ	โรงเรียนวัดพุทธบูชา	145
รวม	7	1,025

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นการพัฒนาแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา ที่สร้างขึ้นจำนวน 1 ฉบับ จำนวน 92 ข้อ ประกอบด้วยแบบวัด 3 ด้าน ดังนี้

1. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผล
2. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความสนใจ
3. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านแรงจูงใจ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างแบบวัดที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด จากนั้นศึกษานิยาม ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะการศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดในงานวิจัย

2. ผู้วิจัยสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ซึ่งประกอบด้วยแบบวัด 3 ด้าน จำนวน 120 ข้อ ดังนี้

- ด้านความรู้ความเข้าใจ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวนทั้งหมด 50 ข้อ โดยแบ่งเป็นด้านการใช้ภาษา 30 ข้อ และด้านการใช้เหตุผล 20 ข้อ

- ด้านความสนใจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของลิเคอร์ท (Likert) จำนวนทั้งหมด 38 ข้อ แบ่งเป็น กิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์ จำนวน 17 ข้อ กิจกรรมด้านบริการสังคม 9 ข้อ และ กิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 12 ข้อ

- ด้านแรงจูงใจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของลิเคอร์ท (Likert) จำนวนทั้งหมด 32 ข้อ แบ่งเป็น ความต้องการในการพัฒนาตนเอง 19 ข้อ แรงจูงใจด้านอาชีพ 5 ข้อ และแรงจูงใจด้านสังคม 8 ข้อ

3. นำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร ประเสริฐสุข ตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์รัชนี อยู่เพชร ตรวจสอบเครื่องมือ พิจารณาว่าแบบวัดนี้สอดคล้องและถูกต้องตามเนื้อหาหรือไม่ โดยให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน	+1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าสอดคล้องตามเนื้อหาและนิยามศัพท์
ให้คะแนน	0	ถ้าผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสอดคล้องตามเนื้อหาและนิยามศัพท์
ให้คะแนน	-1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าไม่สอดคล้องตามเนื้อหาและนิยามศัพท์

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมีการคัดเลือกข้อคำถามด้านความรู้ที่ผ่านเกณฑ์ ด้านความรู้ความเข้าใจ จำนวน 40 ข้อ ด้านความสนใจ 38 ข้อ และด้านแรงจูงใจ 32 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

4. นำแบบวัดซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นด้านความเที่ยงตรง โดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง คือ โรงเรียนราชินีบน และโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล โรงเรียนละจำนวน 50 คน รวม 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อนำมาหาคุณภาพเครื่องมือ ด้านความรู้ วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีของ คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (KR_{20}) วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) สำหรับด้านความสนใจและด้านแรงจูงใจ วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้สูตร t - test เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เพื่อตัดข้อที่มีค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ โดยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) โดย

ด้านความรู้ความเข้าใจ มีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.76 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ $R_{tt} = 0.743$

ด้านความสนใจ มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 2.63 ถึง 7.92 มีค่าความเชื่อมั่น $\square = 0.934$

และด้านแรงจูงใจ ค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 3.89 ถึง 9.36 มีค่าความเชื่อมั่น $\square = 0.956$

จากผลการวิเคราะห์พบว่า มีคำถามที่ผ่านเกณฑ์จำนวนรวมทั้งสิ้น 92 ข้อ แบ่งเป็นแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ จำนวน 32 ข้อ ด้านความสนใจ จำนวน 38 ข้อ และด้านแรงจูงใจ จำนวน 32 ข้อ

5. นำแบบวัดที่ได้มาปรับคำถามของแบบวัดให้สมบูรณ์ จากนั้นนำไปทดสอบใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 7 โรงเรียน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 1,025 คน

6. ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ด้านความรู้ความเข้าใจ หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยวิธีของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR_{20}) ส่วนด้านความสนใจและด้านแรงจูงใจ หาค่าอำนาจจำแนก (t) และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ โดยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)

7. นำข้อคำถามที่ได้จากข้อ 6 ที่ผ่านการคุณภาพแล้ว จำนวน 92 ข้อ มาสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา และสร้างคู่มือการใช้แบบวัด

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา
ตอนที่ 1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ โดยใช้ข้อคำถามแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

1. ดิน : เดิน → น้ำ : ?

ก. แฉว

ข. พาย

ค. ว่าย

ง. ดำ

2. ปิติ กับ มาลี สอบได้คะแนน กัน

ก. ไร่เรีย

ข. ไร่เลีย

ค. ไร่เรีย

ง. ไร่เลีย

เกณฑ์การให้คะแนน

ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา
 ด้านความสนใจ

ข้อ	ข้อความ	ชอบมากที่สุด	ชอบมาก	ชอบปานกลาง	ชอบน้อย	ชอบน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าชอบแต่งบทละคร					
2.	ข้าพเจ้าชอบเล่นิทานเกี่ยวกับเด็ก					

เกณฑ์การให้คะแนน

ชอบมากที่สุด

ให้คะแนน

5

ชอบมาก

ให้คะแนน

4

ชอบปานกลาง

ให้คะแนน

3

ชอบน้อย

ให้คะแนน

2

ชอบน้อยที่สุด

ให้คะแนน

1

ตอนที่ 3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา
ด้านความแรงใจ

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าต้องการพูดได้อีกภาษาหนึ่ง					
2.	ข้าพเจ้าอยากประกอบอาชีพ เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา					

เกณฑ์การให้คะแนน

มากที่สุด	ให้คะแนน	5
มาก	ให้คะแนน	4
ปานกลาง	ให้คะแนน	3
น้อย	ให้คะแนน	2
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ติดต่อขอความร่วมมือจากอาจารย์แนะแนว เพื่อขอความร่วมมือในการช่วยเก็บแบบวัด และกำหนดวัน-เวลา ที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูล กับโรงเรียน ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. นำหนังสือขออนุญาตในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปให้ครูแนะแนวตามโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ให้อาจารย์แนะแนวโรงเรียนศึกษานารี โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม โรงเรียนบางมดวิทยา โรงเรียนวัดพุทธบูชา โรงเรียนฤทธิณรงค์รอน และโรงเรียนสตรีอุปสรรคสวรรค์ ช่วยในการเก็บข้อมูลให้ โดยส่งแบบวัดให้โรงเรียนละ 150 ชุด ส่วนโรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลเอง โดยการแจกแบบวัดให้กับนักเรียนจำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 50 คน รวม 150 ชุด จากนั้นนำแบบวัดที่เก็บได้มาคัดเอาฉบับที่สมบูรณ์ได้จำนวนรวมทั้งสิ้น 1,025 ชุด

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1. หาสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

1.2. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Congruence : IOC) (สมนึก ภัททิยธนี. 2546 : 220)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา
หรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\frac{\sum R}{N}$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.3 หาความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดประเภทเลือกตอบของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา โดยใช้สูตรดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2546 : 199 – 200)

ค่าความยากง่าย $P = \frac{H + L}{2N}$

ค่าอำนาจจำแนก $r = \frac{H - L}{N}$

เมื่อ p แทน ค่าความยากของข้อสอบ
r แทน ค่าอำนาจจำแนก
H แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงตอบถูก
L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำตอบถูก
N แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

1.4 ความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะพึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ โดยใช้สูตร KR – 20 คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2545 : 157)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัด
	n	แทน	จำนวนข้อสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ ($q = 1-p$)
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

1.5 ความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะพึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจและแรงจูงใจ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) ของ Cronbach (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	ผลรวมของคะแนนเป็นรายข้อของแต่ละบุคคล
	S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของข้อรายข้อ
	S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของทั้งฉบับ

1.6 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดลักษณะพึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ และแรงจูงใจ โดยใช้ t – test แบบเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 215 - 217)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	N_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
	N_L	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

2. สร้างเกณฑ์ปกติ (norms) โดยหาคะแนนที่ปกติจากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Score) แล้วนำค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้ไปเปิดตารางสำหรับเปลี่ยนเป็นคะแนนที่ (Normalized T-Score) (สมนึก ภัททิยธนี. 2541 : 266 - 270)

$$P = \left(cf + \frac{1}{2} f \right) \frac{100}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์
	f	แทน	ความถี่ของชั้นนั้น
	cf	แทน	ความถี่สะสมในชั้นที่ต่ำลงมา
	N	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย
SD	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน จำนวนคน
k	แทน จำนวนข้อ
t	แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดด้านความสนใจและแรงจูงใจ
α	แทน ความเชื่อมั่นของแบบวัดด้านความสนใจและแรงจูงใจ
p	แทน ค่าความยากง่ายของแบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจ
r_{tt}	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจ
r	แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจ
T	แทน คะแนนที่ปกติ (Normalized T – Score)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Consistency)

ตอนที่ 2 การหาคุณภาพของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา

ตอนที่ 3 การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Consistency)

ผู้วิจัยสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์- ภาษา โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความสนใจ และด้านแรงจูงใจ หลังจากนั้นนำไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร ประเสริฐสุข ตรวจสอบแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง และอาจารย์รัชนี อยู่เพชร พิจารณาว่าแบบวัดนี้สอดคล้องและถูกต้องตามเนื้อหาจริงหรือไม่ หลังจากนั้นทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและกลุ่มตัวอย่าง (Content Validity) จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปโดยมีการคัดเลือกคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้นที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 ถึง 1.0 (รายละเอียดดังภาคผนวก)

ตอนที่ 2 การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าอำนาจจำแนก (t) ค่าความเชื่อมั่น กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out)

ตาราง 2 ค่าความยากง่าย(p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าอำนาจจำแนก(t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ของกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (n = 100)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	K	p	t	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านความรู้ความเข้าใจ				
การใช้ภาษา	21	0.20-0.76	(r) = 0.20 – 0.56	
เหตุผล	11	0.25-0.80	(r) = 0.26 – 0.76	
รวม	32	0.20-0.80	(r) = 0.20 – 0.76	r_{tt} = 0.743

ตาราง 2 (ต่อ)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	K	P	t	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านความสนใจ				
กิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์	17	-	2.98-9.71	
กิจกรรมด้านบริการสังคม	9	-	5.68-8.78	
กิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์	12	-	3.76-8.25	
รวม	38	-	2.63-7.92	$\alpha = 0.934$
ด้านแรงจูงใจ				
ความต้องการในการพัฒนาตนเอง	19	-	3.81-10.86	
แรงจูงใจด้านอาชีพ	5	-	5.77-12.01	
แรงจูงใจด้านสังคม	8	-	5.00-10.78	
รวม	32	-	3.89-9.36	$\alpha = 0.956$

จากตาราง 2 ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 32 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.76 หลังจากนั้นนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (KR₂₀) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.743

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 38 ข้อ โดยนำข้อคำถามทั้งหมดมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 2.63 ถึง 7.92 ไว้เป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.934

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 32 ข้อ โดยนำข้อคำถามทั้งหมดมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 3.89 ถึง 9.36 ไว้เป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.956

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าอำนาจจำแนก (t) ค่าความเชื่อมั่น กับกลุ่มตัวอย่าง ดังตาราง 3

ตาราง 3 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	K	P	t	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านความรู้ความเข้าใจ				
การใช้ภาษา	21	0.23-0.80	(r) = 0.20 – 0.35	
เหตุผล	11	0.20-0.76	(r) = 0.24 – 0.47	
รวม	32	0.20-0.80	(r) = 0.20 – 0.47	$r_{tt} = 0.664$
ด้านความสนใจ				
กิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์	17	-	19.19-28.25	
กิจกรรมด้านบริการสังคม	9	-	17.39-30.26	
กิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์	12	-	15.60-30.19	
รวม	38	-	12.03-25.77	$\alpha = 0.943$
ด้านแรงจูงใจ				
ความต้องการในการพัฒนาตนเอง	19	-	15.55-34.21	
แรงจูงใจด้านอาชีพ	5	-	30.49-35.17	
แรงจูงใจด้านสังคม	8	-	22.20-35.50	
รวม	32	-	14.34-32.71	$\alpha = 0.953$

จากตาราง 3 ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 32 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.47 หลังจากนั้นหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (KR_{20}) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.664

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 38 ข้อ โดยนำข้อคำถามทั้งหมดมาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 12.03 ถึง 25.77 ว่าเป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.943

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 32 ข้อ โดยนำข้อคำถามทั้งหมดมาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 14.34 ถึง 32.71 ว่าเป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.953

ตอนที่ 3 ค่าสถิติพื้นฐาน

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ไปวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานเพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กับกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (N = 1,025)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	K	Max	Min	$\bar{X}$	SD
ด้านความรู้ความเข้าใจ	32	29	4	16.12	4.06
ด้านความสนใจ	38	190	40	117.69	25.59
ด้านแรงจูงใจ	32	160	32	110.58	24.81

จากตาราง 4 ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ มีข้อคำถาม 32 ข้อ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีเกณฑ์การให้คะแนนโดยตอบผิดให้ 0 คะแนน และ ตอบถูกให้ 1 คะแนน มีค่าคะแนนเต็ม 32 คะแนน

ได้คะแนนสูงสุดที่ 29 คะแนน และผลคะแนน ต่ำสุดได้ 4 คะแนน มีค่าเฉลี่ย รวมเท่ากับ 16.12 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมเท่ากับ 4.06

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจ จำนวนทั้งสิ้น 38 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของ (Likert) มี 5 ระดับมีคะแนนเต็มในแต่ละข้อ 5 คะแนนมีค่าคะแนนเต็ม 190 คะแนน ได้คะแนนสูงสุดที่ 190 คะแนนและมีผลคะแนนต่ำสุดที่ 40 คะแนน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 117.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมเท่ากับ 25.59

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ จำนวนทั้งสิ้น 32 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของ (Likert) มี 5 ระดับมีคะแนนเต็มในแต่ละข้อ 5 คะแนนมีค่าคะแนนเต็ม 160 คะแนน ได้คะแนนสูงสุดที่ 160 คะแนนและมีผลคะแนนต่ำสุดที่ 32 คะแนน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 110.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมเท่ากับ 24.81

ตอนที่ 4 การสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ รวม 32 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,025 คน โดยหาค่าคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์และสร้างคะแนนมาตรฐานโดยใช้คะแนนที่ปกติ (Normalized T- Score) ดังตาราง 5

ตาราง 5 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ จำนวน 32 ข้อ (n = 1,025)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
83	29	1	99.95
79	28	2	99.85
75	27	7	99.45
73	26	8	98.80
71	25	10	98.10
69	24	13	97.05

ตาราง 5 (ต่อ)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
67	23	18	95.50
65	22	34	92.90
62	21	48	88.80
59	20	71	82.85
57	19	74	75.60
55	18	94	67.40
53	17	92	58.30
50	16	115	48.70
47	15	86	39.50
45	14	93	30.65
42	13	71	22.45
40	12	53	16.25
38	11	51	11.05
35	10	40	6.50
32	9	20	3.50
30	8	10	2.00
27	7	8	1.10
25	6	2	0.60
23	5	4	0.30
17	4	1	0.05

จากตาราง 5 พบว่าคะแนนของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 4 ถึง 29 คะแนน มีช่วงคะแนนที่ปกติ อยู่ระหว่าง T_{17} ถึง T_{83} และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 ถึง 99.95

ผู้วิจัยแปลคะแนนดิบของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ ให้อยู่ในรูปของคะแนนที่ปกติ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2543: 320)

ตั้งแต่ T ₆₉ และสูงกว่า	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจสูงมาก
ตั้งแต่ T ₅₇ - T ₆₈	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจสูง
ตั้งแต่ T ₄₅ - T ₅₆	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจปานกลาง
ตั้งแต่ T ₃₃ - T ₄₄	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจต่ำ
ตั้งแต่ T ₃₂ และต่ำกว่า	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจต่ำมาก

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ รวม 38 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,025 คน โดยหาค่าคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์และสร้างคะแนนมาตรฐานโดยใช้คะแนนที่ปกติ (Normalized T-Score) ดังตาราง 6

ตาราง 6 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจจำนวน 38 ข้อ (n = 1,025)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
81	190	2	99.90
78	180	1	99.75
77	178	1	99.65
76	177	1	99.55
75	176-173	2	99.45
74	172	2	99.20
73	171	3	98.95
72	170	2	98.70
71	169-168	6	98.40
70	167-166	10	97.95
69	165-164	5	97.45

ตาราง 6 (ต่อ)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
68	163-162	8	96.70
67	161-160	16	94.85
66	159-157	13	94.85
65	156-154	13	93.70
64	153-152	13	92.15
63	151-149	30	90.80
62	148-147	15	88.65
61	146-144	27	87.60
60	143-142	20	84.75
59	141-139	31	82.85
58	138-136	33	79.50
57	135-134	28	76.00
56	133-132	37	73.25
55	131-130	31	69.75
54	129-128	38	66.05
53	127-125	46	62.70
52	124-123	33	57.85
51	122-121	30	54.60
50	120-119	36	51.60
49	118-116	44	48.35
48	115	24	43.30
47	114-112	42	40.75
46	111-108	14	36.20
45	107-105	37	32.30

ตาราง 6 (ต่อ)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
44	104-102	30	28.60
43	101-100	32	25.20
42	99-98	21	22.30
41	97-94	42	19.90
40	93-92	20	16.15
39	91-89	20	14.35
38	88-85	16	12.25
37	84-83	16	10.70
36	82-80	18	9.15
35	79 - 77	13	7.35
34	76 - 73	11	6.10
33	72 – 69	12	5.15
32	67-64	148	3.90
31	63-62	59	2.95
30	61-59	48	2.40
29	58-57	35	1.75
28	55-54	29	1.45
27	52	10	0.95
26	50	9	0.80
25	49	7	0.65
24	48	6	0.55
23	47	5	0.40
21	45	3	0.20
17	40	1	0.05

จากตาราง 6 พบว่าคะแนนของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 40 ถึง 190 คะแนน มีช่วงคะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง T_{17} ถึง T_{81} และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 ถึง 99.90

ผู้วิจัยแปลคะแนนดิบของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ให้อยู่ในรูปของคะแนนที่ปกติ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2543: 320)

ตั้งแต่ T ₆₉ และสูงกว่า	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจสูงมาก
ตั้งแต่ T ₅₇ - T ₆₈	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจสูง
ตั้งแต่ T ₄₅ - T ₅₆	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจปานกลาง
ตั้งแต่ T ₃₃ - T ₄₄	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจจิตต่ำ
ตั้งแต่ T ₃₂ และต่ำกว่า	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจต่ำมาก

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ รวม 32 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,025 คน โดยหาค่าคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์และสร้างคะแนนมาตรฐานโดยใช้คะแนนที่ปกติ (Normalized T- Score) ดังตาราง 7

ตาราง 7 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ จำนวน 32 ข้อ (n = 1,025)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
79	160	3	99.85
77	158	1	99.65
76	157	2	99.50
75	156	3	99.25
74	155	1	99.05
73	154	3	98.85
72	153	6	98.40
71	152	4	97.90

ตาราง 7 (ต่อ)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
70	151	3	97.55
69	150	8	97.00
68	149	5	96.35
67	148-147	14	65.75
66	146	25	94.45
65	145-144	13	93.80
64	143-142	11	92.45
63	141	15	90.85
62	140-139	13	89.65
61	138-137	37	87.05
60	136-135	20	84.10
59	134-133	32	81.85
58	132-131	28	78.65
57	130	7	76.25
56	128-127	50	73.05
55	126-124	39	69.80
54	123-122	34	65.70
53	121-120	30	62.40
52	119-116	45	59.35
51	115	25	54.60
50	114-112	49	52.60
49	111-110	33	47.65
48	109-107	36	44.70
47	106-104	35	40.85
46	103-100	53	36.65
45	99-98	32	31.00

ตาราง 7 (ต่อ)

T-Score	คะแนน	ความถี่(f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
44	97	16	27.90
43	96-95	36	25.65
42	94-92	35	22.75
41	91-90	27	19.40
40	89-87	26	16.85
39	86-83	21	14.45
38	82-80	19	12.30
37	79-76	15	10.55
36	75-72	18	8.95
35	71-68	12	7.25
34	67-65	7	6.10
33	64-62	14	5.00
32	60-57	8	4.00
31	56-52	9	3.15
30	51-50	4	2.25
26	49	4	1.80
25	46	1	1.55
24	45	2	1.40
22	44	1	1.25
19	41-40	4	1.05
18	38-37	2	0.75
17	36	2	0.50
16	35	2	0.30
13	32	2	0.10

จากตาราง 7 พบว่าคะแนนของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 32 ถึง 160 คะแนน มีช่วงคะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง T_{13} ถึง T_{79} และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.10 ถึง 99.85

ผู้วิจัยแปลคะแนนดิบของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ให้อยู่ในรูปของคะแนนที่ปกติ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2543: 320)

ตั้งแต่ T ₆₉ และสูงกว่า	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจสูงมาก
ตั้งแต่ T ₅₇ - T ₆₈	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจสูง
ตั้งแต่ T ₄₅ - T ₅₆	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจปานกลาง
ตั้งแต่ T ₃₃ - T ₄₄	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจต่ำ
ตั้งแต่ T ₃₂ และต่ำกว่า	หมายถึง	มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจต่ำมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

3. เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนในการศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา
4. เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ และได้คัดกรองเด็กนักเรียนเพื่อให้เหมาะสมกับแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนในสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 7 โรงเรียน รวมจำนวนคนทั้งสิ้น 1,025 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi – State Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา จำนวน 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ จำนวน 32 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจ จำนวน 38 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ จำนวน 32 ข้อ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ติดต่อขอความร่วมมือจากอาจารย์แนะแนว เพื่อขอความร่วมมือในการช่วยเก็บแบบวัด และกำหนดวัน-เวลา ที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูล กับโรงเรียน ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. นำหนังสือขออนุญาตในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปให้ครูแนะแนวตามโรงเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย
3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ให้อาจารย์แนะแนวโรงเรียนศึกษานารี โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม โรงเรียนบางมดวิทยา โรงเรียนวัดพุทธบูชา โรงเรียนฤทธิณรงค์รอน และ โรงเรียนสตรีอุปสรรคสวรรค์ ช่วยในการเก็บข้อมูลให้ โดยส่งแบบวัดให้โรงเรียนละ 150 ชุด ส่วน โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลเอง โดยการแจกแบบวัดให้กับ นักเรียนจำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 50 คน รวม 150 ชุด จากนั้นนำแบบวัดที่เก็บได้มาคัดเอา ฉบับที่สมบูรณ์ได้จำนวนรวมทั้งสิ้น 1,025 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ทั้ง 3 ด้าน คือ

ด้านที่ 1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ

ด้านที่ 2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจ

ด้านที่ 3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ

โดยนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. วิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ด้านความรู้ความเข้าใจ และ หาค่าอำนาจจำแนกวิธีการแจกแจงที่ (t-distribution) แบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์กับ แบบวัดด้านความสนใจกับด้านแรงจูงใจ
3. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจ โดยวิธีการหาค่า KR-20 โดยวิธีแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) และหาความเชื่อมั่นทั้งของแบบวัดด้านความสนใจ และแรงจูงใจ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha -Coefficient)

4. สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) โดยการหาค่าที่ปกติ จากการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์แล้ว นำค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้ไปเปิดตาราง เพื่อแปลงเป็นค่าที่ปกติ (Normalized T – Score)

สรุปผลการวิจัย

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Index of Consistency: IOC) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ได้ข้อคำถามที่สามารถวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ได้ตรงตามนิยาม ได้แก่ ด้านความรู้ ความเข้าใจ มี 32 ข้อ ด้านความสนใจ มี 38 ข้อ และด้านแรงจูงใจ มี 32 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

2. หาคุณภาพเครื่องมือของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน

2.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ ลักษณะของแบบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ด้านความรู้ความเข้าใจ Try out ที่ใช้กับนักเรียนราชินีบนและโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล จำนวน 100 คน มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.76 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.743 และที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,025 คน มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.47 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.664

2.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ลักษณะของแบบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ด้านความสนใจ Try out ที่ใช้กับนักเรียนราชินีบนและโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล จำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 2.63 - 7.92 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.934 และที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,025 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 12.03 - 25.77 และมีค่าความเชื่อ (α) เท่ากับ 0.943

2.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ลักษณะของแบบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ด้านแรงจูงใจ Try out ที่ใช้กับนักเรียนราชินีบนและโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล จำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 3.89 - 9.36 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.956 และที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,025 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 14.34 – 32.71 และมีค่าความเชื่อ (α) เท่ากับ 0.953

3. เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา แบ่งเป็น 3 ด้านดังนี้

3.1 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์นักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจ

ให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T-Score ซึ่งคะแนนดิบอยู่ระหว่างคะแนน 4 - 29 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{83}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 - 99.95

3.2 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านความสนใจให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T-Score ซึ่งคะแนนดิบอยู่ระหว่างคะแนน 40 - 190 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{81}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 - 99.90

3.3 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านแรงจูงใจให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T-Score ซึ่งคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 32 - 160 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{13} - T_{79}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.10 - 99.85

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่สำคัญมาอภิปรายดังนี้

1. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความสนใจ และด้านแรงจูงใจ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) อยู่ระหว่าง 0.7 - 1.0 ซึ่งสอดคล้องกับที่ สมนึก ภัททิยธนี (2546: 220) ได้กล่าวไว้ว่าการคัดเลือกข้อสอบนั้นมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับปริญญานิพนธ์ของ พรทิพา พานิชาวกุล (2538: 76) เรื่องการสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพแบบพึ่งพาผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.05 - 1.00 จึงแสดงให้เห็นว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีความเที่ยงตรงสามารถวัดได้ตรงตามนิยามศัพท์เฉพาะ

2. หากคุณภาพเครื่องมือของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา แบ่งเป็น 3 ด้านดังนี้

2.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

2.1.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ ที่ใช้กับนักเรียนราชนิพนธ์และโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล จำนวน 100 คน มีความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.18 - 0.80 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.74

2.1.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,025 คน มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับ อยู่ระหว่าง 0.18 – 0.80 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_H) เท่ากับ 0.64

แบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจ จากการ Try Out 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 – 0.80 และจากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง มีค่าอำนาจจำแนก (r) 0.20 -0.47 และมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 – 0.80 ซึ่งค่าความยากง่าย ที่ได้ไม่แตกต่างกันมากนัก แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบค่อนข้างจะมีความคงที่และเชื่อถือได้ในระดับหนึ่ง สอดคล้องกับที่ ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2527 : 185) กล่าวไว้ว่า ข้อสอบที่มีค่าอำนาจ จำแนกใช้ได้จะต้องมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.20 และ ปราณี ทองคำ (2539 : 239) ที่กล่าวว่า การ พิจารณาคุณภาพของแบบสอบสัมฤทธิ์ จะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 – 0.80 และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับ อัมรินทร์ วิริยะวงศ์ (2548 : 75- 76) วิจัยเรื่อง ลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลปรากฏว่า ด้านการรู้คิดเกี่ยวกับภาษาไทย ได้ค่า ความยากง่าย เท่ากับ 0.43 – 0.79 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.22 – 0.50 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.77 ส่วนในด้านความเชื่อมั่นในการทดสอบทั้ง 2 กลุ่มได้ค่าความเชื่อมั่นไม่ต่ำกว่า 0.60 สอดคล้อง กับ เยาวดี วิบูลย์ศรี (2540: 102) ได้ระบุว่าค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป จัดว่าเป็นแบบสอบที่มี คุณสมบัติดีพอใช้

2.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจ ลักษณะของแบบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.2.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ที่ใช้กับนักเรียนราชินีบนและโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล จำนวน 100 คน มีค่าอำนาจ จำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 2.63 - 7.92 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.934

2.2.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,025 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ ระหว่าง 12.03 - 25.77 และมีค่าความเชื่อ (α) เท่ากับ 0.943

แบบวัดด้านความสนใจทุกข้อคำถามมีค่าอำนาจจำแนก (t) ที่ได้มากกว่า 1.96 ขึ้นไป มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินี้หมายถึง ข้อความนี้ สามารถจำแนกคนออกจากกันได้ สอดคล้องกับที่ กัลยา วาณิชย์บัญชา (2548: 108-113) กล่าวว่า ข้อความที่มีค่า t ที่ได้คือค่าอำนาจจำแนก คุณภาพด้านอำนาจจำแนกรายข้อจะถือว่าข้อคำถามใช้ได้ก็ ต่อเมื่อ ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือพิจารณาโดยใช้เกณฑ์ t มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 1.75 ก็ได้ จึงจะ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่น 0.943 ซึ่ง

สอดคล้องกับแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาซึ่งวัดเกี่ยวกับความเข้าใจในภาษาไทยของ จรรยา เอี่ยมสะอาด (2527 : 110) มีค่าความเชื่อมั่น .72 - .93 นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับอัมรินทร์ วีระยะ วงศ์ (2548 : 75 – 76) วิจัยเรื่องลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลปรากฏว่า ด้านความสนใจที่มีต่อภาษาไทยมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.90 จึงกล่าวได้ว่าแบบ วัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ มีค่า ความเชื่อมั่นเชื่อถือได้

2.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ลักษณะของแบบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.3.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ที่ใช้กับนักเรียนราชนีบนและโรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล จำนวน 100 คน มีค่าอำนาจ จำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 3.89 - 9.36 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.956

2.3.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,025 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 14.34 – 32.71 และมีค่าความเชื่อ (α) เท่ากับ 0.953

แบบวัดด้านแรงจูงใจในทุกข้อคำถาม มีค่าอำนาจจำแนกสูงตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ ค่า t มากกว่า 1.96 ขึ้นไป ผู้วิจัยได้นำแบบวัดด้านแรงจูงใจมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่า สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่น 0.953 ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2544 : 35) ได้กล่าวว่าแบบทดสอบควรมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูงที่สุดเท่าที่จะ เป็นไปได้ภายใต้สภาพการณ์นั้น ซึ่งอย่างน้อยที่สุดควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.50 ซึ่งแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด

3. เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา แบ่งเป็น 3 ด้านดังนี้

3.1 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์นักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผล ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลง คะแนนด้านความรู้ความเข้าใจให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T-Score ซึ่งคะแนนดิบอยู่ระหว่าง คะแนน 4 - 29 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{83}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ ระหว่าง 0.05 – 99.95

3.2 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านความสนใจให้อยู่ในรูป คะแนนมาตรฐานปกติ T-Score ซึ่งคะแนนดิบอยู่ระหว่างคะแนน 40 - 190 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ ระหว่าง $T_{17} - T_{81}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 – 99.90

3.3 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านแรงจูงใจให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T-Score ซึ่งคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 32 - 160 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{13} - T_{79}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.10 – 99.85

เกณฑ์ปกติของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา จำนวน 1,025 คน ในแต่ละด้านนั้นมีการกระจายของคะแนนครอบคลุมทุกค่าที่อยู่ระหว่างคะแนนสูงสุดและต่ำสุด ซึ่งตรงกับ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539 : 313 - 315) ว่าเกณฑ์คะแนนที่ (T – Score) คือคนที่เก่งและอ่อนที่สุดในแต่ละกลุ่มที่ทำการวิจัยไม่ใช่เกณฑ์มาตรฐานในการนำไปทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ หรือเรียกว่าเกณฑ์แบบอิงกลุ่ม (Norm Reference) ซึ่งสอดคล้องกับ เขมวดี คัมภีรานนท์ (2544: บทคัดย่อ) ซึ่งได้สร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพแบบพึงพาผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งได้เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบเป็นเกณฑ์คะแนนที่ปกติ มีค่าระหว่าง T_{35} ถึง T_{89} และ พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม (2548 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่อง แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลปรากฏว่า ด้านความรู้คิดมีค่า T – score อยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{77}$ และด้านความสนใจ มีค่า T – score อยู่ระหว่าง $T_{18} - T_{81}$

ข้อเสนอแนะ

1.ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการศึกษาครั้งนี้เป็น ประชากรเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้นในการนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษาไปใช้กับนักเรียนในเขตพื้นที่ที่ไม่ใช่กรุงเทพมหานคร หรือประชากรที่เป็นโรงเรียนเอกชน จึงควรหาคะแนนเกณฑ์ปกติ (Norms) ของกลุ่มตัวอย่างนั้นๆด้วย

1.2 การนำแบบวัดไปใช้ ควรคำนึงถึง ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินการเก็บข้อมูล การแปลผล และการนำผลข้อมูลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ และควรที่จะศึกษาทำความเข้าใจแบบวัดให้ถูกต้องเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

1.3 ควรมีการศึกษาแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนอื่นๆเพิ่มเติม เช่น แผนการเรียนวิทย์ - คณิต ,ศิลป์ – คำนวณ และอื่นๆ เพื่อจะได้ครอบคลุมทุกแผนการเรียน จะได้เป็นเครื่องมือในการคัดกรองนักเรียนให้สามารถเลือกเรียนได้ตามความถนัดของตนเองมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

2.1 ในการสร้างข้อคำถามนั้นควรสร้างแต่ละด้านให้มากข้อและให้ครอบคลุมเนื้อหาเพื่อ
ตอนถูกตัดข้อคำถามทั้งจะได้เหลือข้อคำถามที่สามารถแทนที่กันได้

2.2 ในการสร้างข้อคำถามแบบปรนัย 4 ตัวเลือกนั้น ควรคำนึงถึงค่าความยากง่ายและค่า
อำนาจจำแนกด้วย

2.3 ในการดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัย ควรกำหนดระยะเวลาในการทำแบบวัดให้
เหมาะสมกับจำนวนข้อสอบ เพื่อให้การดำเนินการสอบเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545ข). *แผนพัฒนาการแนะแนวในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- _____. (2545ก). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544*. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- กรองทอง โพธิ์ทอง. (2532). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อแจ้ง (Master Learning)*. ปรินญานิพนธ์. การศึกษามหาบัณฑิต (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กองส่งเสริมการมีงานทำ (2540 มิถุนายน) *การเลือกอาชีพและการศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2547, จาก [http : // www.rvsc.ac.th/jobs/advice/gist.html](http://www.rvsc.ac.th/jobs/advice/gist.html).
- กันตยา เพิ่มผล. (2541). *การพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงาน*. กรุงเทพฯ : ฝ่ายเอกสารและตำราสถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2548). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กานดา จันทรย์แย้ม. (2546). *จิตวิทยาอุตสาหกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- โกวิท ประวาลพุกษ์. (2531, พฤษภาคม – สิงหาคม) *การสอบวัดความถนัด*. *วารสารข้าราชการ* 10 (5) : 60- 62.
- ชนิษฐา วิเศษสาร และมุกดา ศรียงค์. (2537). *จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร*. กรุงเทพฯ : โครงการตำรา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เขมวดี คัมภีรานนท์. (2544). *การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพพึงพาผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- งานแนะแนวและจัดหางาน กองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2547?) *การจำแนกอาชีพตามระบบ International Standard Classification of Education. (ISCED)*. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2547, จาก [http : // www.alumni.kku.ac.th /guidance/caerre/top.html](http://www.alumni.kku.ac.th/guidance/caerre/top.html).
- จรรยา เอี่ยมสะอาด. (2527). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนสำหรับห้องเรียนแบบศูนย์การเรียน และโดยวิธีสอนแบบบรรยาย*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

จัดหางานเชียงใหม่. (2547?) *แนะแนวอาชีพ*. แหล่งที่มา : [http : // www.jobchiangmai.com](http://www.jobchiangmai.com)

วันที่สืบค้น 25 สิงหาคม 2547.

จำเนียร ช่างโชติ. (2518). *เทคนิคการแนะแนว*. นนทบุรี : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.

ชวาล แพระตกุล. (2518) *การทดสอบความถนัดทางการเรียน*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดมศึกษา.

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ทศพร ประเสริฐสุข (2546, มกราคม – เมษายน) การทดสอบเพื่อการแนะแนว. *วารสารการวัดผล การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. 24 (74) : 15-20.

นวลศิริ เปาโรหิตย์. (ม.ป.ป.) *เทคนิคการให้คำปรึกษา แบบทดสอบ MBTI และ แบบสำรวจ VIESA*. เอกสารประกอบการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : โรงเรียนส่งเสริมทรัพยากรมนุษย์ “กาญจน์” อุดมศึกษา.

นันทา สุรักษา. (2542, มกราคม - มิถุนายน) การวัดความสอดคล้องด้านอาชีพกับบุคลิกภาพตาม ทฤษฎีฮอลแลนด์. *การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา*. 1 (2) : 44-48.

นิยม สารรัตน์. (2524). *การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียน โปรแกรมวิทยาศาสตร์กับโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาภาษาอังกฤษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์*. อุดมศึกษา.

นิรันดร์ จุลทรัพย์. (2545). *การแนะแนวเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.

นิโลบล นิมกัรัตน์. (2534, กุมภาพันธ์) การสร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะทางบุคลิกภาพ. *ข่าวสารการ บริการการศึกษา*. 2 (8) : 12-28.

บาร์เรตต์ จิม.(2547) *ค้นหาตน ค้นหางาน*. จิมบาร์เรตต์ และเจฟฟี่ วิลเลียมส์ : เขียน ;วิสุทธิจิตรา วาณิชสมบัติ : แปล จาก Test your own aptitude. – กรุงเทพฯ : อัมรินทร์ .

ประดินันท์ อุปรมัย (2545,มีนาคม) การแนะแนวกับการปฏิรูปการเรียนรู้. *วารสารวิชาการ คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช* 5 (6). : 37 -40.

ปราณี ทองคำ.(2539). *เครื่องมือวัดทางการศึกษา*. ปัตตานี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ฝ่ายส่งเสริมงานแนะแนว. (ม.ป.ป.) *เปิดโลกการศึกษาและอาชีพยอดฮิต เล่ม 1. (ชุดแนะแนวการศึกษา และอาชีพ)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตแนะแนว.

..... (ม.ป.ป.) *เปิดโลกการศึกษาและอาชีพยอดฮิต เล่ม 2. (ชุดแนะแนวการศึกษาและอาชีพ)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตแนะแนว.

พรรณราย ทรัพย์ะประภา. (2526). *จิตวิทยาอุตสาหกรรม*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พรทิพา พานิชชีวกุล.(2538). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.พิมพ์ครั้งที่ 7 สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2545). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เข้าออฟเคอร์มีส์.
- พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม. (2548). แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มาลี จุฑา. (2544). การประยุกต์จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์.
- ยุพิน พุทธาพิพัฒน์. (2531). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2540). การวัดผลและการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรียม ศรีทอง. (2540). มนุษย์สัมพันธ์.พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา (2546?) โครงสร้างหลักสูตร. สืบค้นเมื่อ 17 สิงหาคม 2547.
จาก, [http : //www.triamudom.ac.th](http://www.triamudom.ac.th)
- โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ (2544) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม 2547. จาก, [http : // www.tup.ac.th/a_knowledge_source/curriculum_2544.htm](http://www.tup.ac.th/a_knowledge_source/curriculum_2544.htm).
- โรงเรียนสาธิตปทุมวัน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2546) สิ่งที่ควรทราบในการศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม 2547. จาก, [http : // www.satitpatumwan.ac.th/content/cirriculum/cirri_07](http://www.satitpatumwan.ac.th/content/cirriculum/cirri_07).
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2527). ความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- _____. (2541). เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.

ล้วน สายยศ. (2525). การสร้างแบบสำรวจความสนใจในอาชีพตามทฤษฎีของฮอลแลนด์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

_____. (2538). เทคนิควิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ลักขณา สริวัฒน์. (2543). การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2543). วิสัยทัศน์การศึกษา. นนทบุรี : SR Printing Limted Partuenship.

วิเศษ ชินวงศ์. (2544, ธันวาคม). "การเรียนรู้ : ความคิดรวบยอด". วารสารกรมวิชาการ. 4 (7) : 31,36.

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 คู่มือการบริหารจัดการแนะแนว. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฯ.

ศรีภูมิ อัครมาส และคณะ. (2545). รายงานการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรขยายประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : สกศ.

ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา. นครราชสีมา : สถาบันราชภัฏฯ.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการ (2547?) แนะนำอาชีพจำแนกอาชีพตามระบบ ISCED อาชีพในกลุ่มภาษา. สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2547, จาก [http : //www.geocities.com](http://www.geocities.com)

สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2526). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต.

สมนึก ภัททิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. กทม. : ประสานการพิมพ์.

สมบูรณ์ ชิตพงศ์. (2519). เทคนิคการวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนสังคมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). รายงานการวิจัย การพัฒนาหลักสูตรระยะเวลาเรียนและหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ด้านภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ : โครงการวิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ สกศ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2545). คู่มือการบริหารจัดการแนะแนว. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฯ.

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ และคณะ.(ม.ป.ป.) การวัดและประเมินผลการศึกษา. โครงการสารานุกรมศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา

ลำอาจค์ หิรัญบุรณะ และคณะ. (2544).รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้าน
ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.

_____. (2544). สนุกกับภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ลำอาจค์ หิรัญบุรณะ. (2542). การทดสอบและการประเมินผลทางภาษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
ภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุดใจ กองมะลิ. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษากับแบบทดสอบโคลชวิต
ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญานิพนธ์. กศ.ม.
(การวัดผลทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2538). จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

แสงจันทร์ วุฒิกานนท์ และคณะ. (2545 กรกฎาคม – กันยายน) อุปนิสัยและบุคลิกภาพของนักศึกษา
แพทย์. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย 44(3) : 239 – 254.

แสงเดือน ทวีสิน. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าธนบุรี. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยเล็ง.

หน่วยงานแนะแนว งานแนะแนวจัดหางานและทุนการศึกษา กองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัย
รามคำแหง(2547?) การสำรวจจดของการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 5 สิงหาคม 2547, จาก
<http://www.ru.ac.th/guidance/form/a0.html>.

อัมรินทร์ วีระยะวงศ์. (2548).แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาป
ที่6. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อาภา ถนัดช่วง. (2539,เมษายน) การแนะแนวกับการปฏิรูปการศึกษา. วารสารแนะแนว. 30 (161). :
21 – 23.

อารี พันธุ์มณี. (2546) จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ :ไผ่ไหม.

อุทุมพร จามรมาน. (2541). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียน. กรุงเทพฯ :
พินิจพิบบลิขซึ่ง.

อุษณีย์ โพธิสุข. (2546). สร้างเด็กให้เป็นอัจฉริยะ. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี – สฤษดิ์วงศ์.

เอกสารการสอนชุดวิชา.(2533). กิจกรรมและเครื่องมือแนะแนว. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัย
สาขาศึกษาศาสตร์.

- Al – Shammery, E.A.S. (1985, July). *A study of motivation in the learning of English as a foreign language in intermediate and second schools in Saudi – Arabia*. Dissertation Abstracts International 46 (3) : 2217 – A.
- Beach, Dale S. (1970). *Personnel : The Management of people at Work*. 2 nd ed. London : Macmillan.
- Dornyei, Z.; & Skehan, P. (2001). *Individual differences in second language learning*. In Doughty C. and Long M. (Eds.) *Handbook of Second Language Acquisition*. Oxford : Blackwell. Retrieved July 8, 2004, <http://www.ecp.com.cn/in2004/ca2758.htm>.
- Froehlich, Clifford P. (1959) *Guidance Testing*. Chicago : Science Research Associates,
- Gardner, H. (1985). *Frames of Mind*. New York : Basic Books.
- Gardner, Robert.C. (1985) *Social psychology and second language learning : The role of attitudes and motivation*. Rowley Massachusetts : Newbury House,
- Gardner, Riley W. (1993). *Personality development at adolescence*. Washington : University of Washington Press.
- Garrison, Mark. & Bly, Margaret Anne. (1997). *Human Relations : Productive Approaches for the Workplace*. Boston : Allyn and Bacon.
- Good, Cater V. (1973). *Dictionary of Education*. 3 rd ed. New York : McGraw – Hill.
- Maslow, Abraham H. (1954) *Motivation and personality*. New York : Harper & Row,
- Parke, Beverly N. (1989). *Gifted Students in Regular Classrooms*. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Pimsleur, Donald M. Sundlund, and Ruth M. (1966). *Under Achievement in Foreign Language*. New York, McIntyre,
- Reeve, John Marshall. (1996). *Motivation others – Nurturing inner motivation resources*. Massachusetts : Allyn & Bacon. A Simon & Schuster Company .
- Roe, Anne. (1964). *The Psychology of Occupations*. New York, John Wiley and Sons, Inc.
- Tarone, Elaine. 15 (1981). *Some thoughts on the notion of communication strategies*. TESOL Quaterly.
- Schuler, Randall S. (1998). *Managing Human Resources*. 6 th ed. Cincinnati, Ohio : South – Western College Publishing.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 8 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อใน
แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1	1	1	3	1
2	1	1	1	3	1
3	1	1	1	3	1
4	1	1	1	3	1
5	1	1	1	3	1
6	1	1	1	3	1
7	1	1	1	3	1
8	1	1	1	3	1
9	0	1	1	2	0.7
10	1	1	1	3	1
11	1	1	1	3	1
12	1	1	1	3	1
13	1	1	1	3	1
14	1	1	1	3	1
15	1	1	1	3	1
16	1	1	1	3	1
17	1	1	1	3	1
18	1	1	1	3	1
19	1	1	1	3	1
20	1	1	1	3	1
21	1	1	1	3	1
22	1	1	1	3	1
23	1	1	1	3	1
24	1	1	1	3	1
25	1	1	1	3	1

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
26	1	1	1	3	1
27	1	1	1	3	1
28	1	1	1	3	1
29	1	1	1	3	1
30	1	1	1	3	1
31	1	1	1	3	1
32	1	1	1	3	1

หมายเหตุ : ค่า IOC ที่สามารถนำไปใช้ได้ มีค่าระหว่าง 0.5 – 1.0

ตาราง 9 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อใน
แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.1	1	1	1	3	1
1.2	1	1	1	3	1
1.3	1	1	1	3	1
1.4	1	1	1	3	1
1.5	1	1	1	3	1
1.6	1	1	1	3	1
1.7	1	1	1	3	1
1.8	1	1	1	3	1
1.9	1	1	1	3	1
1.10	1	1	1	3	1

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.11	1	1	1	3	1
1.12	1	1	1	3	1
1.13	1	0	1	2	0.7
1.14	1	1	1	3	1
1.15	1	1	1	3	1
1.16	1	1	1	3	1
1.17	1	1	1	3	1
2.1	1	1	1	3	1
2.2	1	1	1	3	1
2.3	1	1	1	3	1
2.4	1	1	1	3	1
2.5	1	1	1	3	1
2.6	1	1	1	3	1
2.7	1	1	1	3	1
2.8	1	1	1	3	1
2.9	1	1	1	3	1
3.1	1	1	1	3	1
3.2	1	1	1	3	1
3.3	1	1	1	3	1
3.4	1	1	1	3	1
3.5	1	1	1	3	1
3.6	1	1	1	3	1
3.7	1	1	1	3	1
3.8	1	1	1	3	1
3.9	1	1	1	3	1
3.10	1	1	1	3	1

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
3.11	1	1	1	3	1
3.12	1	1	1	3	1

หมายเหตุ : ค่า IOC ที่สามารถนำไปใช้ได้ มีค่าระหว่าง 0.5 – 1.0

ตาราง 10 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อใน
แผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.1	1	1	1	3	1
1.2	1	1	1	3	1
1.3	1	1	1	3	1
1.4	1	1	1	3	1
1.5	1	1	1	3	1
1.6	1	1	1	3	1
1.7	1	1	1	3	1
1.8	1	1	1	3	1
1.9	1	1	1	3	1
1.10	1	1	1	3	1
1.11	1	1	1	3	1
1.12	1	1	1	3	1
1.13	1	1	1	3	1
1.14	1	1	1	3	1
1.15	1	1	1	3	1
1.16	1	1	1	3	1

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.17	1	1	1	3	1
1.18	1	1	1	3	1
1.19	1	1	1	3	1
2.1	0	1	1	2	0.7
2.2	1	1	1	3	1
2.3	1	1	1	3	1
2.4	1	1	1	3	1
2.5	1	1	1	3	1
3.1	1	1	1	3	1
3.2	1	1	1	3	1
3.3	1	1	1	3	1
3.4	1	1	1	3	1
3.5	1	1	1	3	1
3.6	1	1	1	3	1
3.7	1	1	1	3	1
3.8	1	1	1	3	1

หมายเหตุ : ค่า IOC ที่สามารถนำไปใช้ได้ มีค่าระหว่าง 0.5 – 1.0

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try Out) (N = 100)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	k	Max	Min	$\bar{X}$	SD
ด้านความรู้ความเข้าใจ	32	30	8	20.20	5.06
ด้านความสนใจ	38	190	36	120.69	23.59
ด้านแรงจูงใจ	32	160	32	124.58	22.81

ตาราง 12 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try Out) (n = 100)

ข้อ	ตัวเลือก	p	R	ข้อ	ตัวเลือก	P	R
1.	ก	0.04	0.08	7.	*ก	0.80	0.24
	ข	0.08	-0.08		ข	0.06	-0.04
	*ค	0.76	0.20		ค	0.12	-0.16
	ง	0.12	0.08		ง	0.02	0.04
2.	ก	0.26	-0.04	8.	ก	0.12	-0.08
	*ข	0.44	0.21		ข	0.06	-0.12
	ค	0.28	-0.16		*ค	0.72	0.32
	ง	0.02	0.04		ง	0.10	-0.12
3.	ก	0.02	-0.04	9.	ก	0.14	-0.20
	ข	0.14	-0.04		ข	0.04	0.00
	ค	0.04	-0.08		ค	0.34	-0.28
	*ง	0.80	0.22		*ง	0.48	0.48
4.	*ก	0.64	0.56	10.	*ก	0.64	0.40
	ข	0.16	-0.32		ข	0.06	-0.04
	ค	0.20	-0.04		ค	0.18	-0.12
	ง	0.18	-0.20		ง	0.12	-0.24
5.	ก	0.22	-0.20	11.	ก	0.12	-0.024
	ข	0.00	0.00		*ข	0.12	0.32
	ค	0.10	0.04		ค	0.58	0.20
	*ง	0.68	0.21		ง	0.18	-0.04
6.	ก	0.12	-0.16	12.	ก	0.06	-0.12
	*ข	0.32	0.21		*ข	0.20	0.24
	ค	0.54	0.04		ค	0.56	0.16
	ง	0.02	-0.04		ง	0.18	-0.20

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	ตัวเลือก	P	R	ข้อ	ตัวเลือก	P	R
13.	ก	0.16	0.00	19.	ก	0.16	-0.16
	ข	0.08	0.00		ข	0.14	-0.20
	ค	0.10	-0.04		ค	0.04	0.00
	*ง	0.66	0.25		*ง	0.66	0.36
14	*ก	0.78	0.28	20.	ก	0.02	-0.04
	ข	0.10	-0.04		ข	0.52	0.24
	ค	0.08	-0.16		*ค	0.22	0.24
	ง	0.04	-0.08		ง	0.24	-0.24
15	ก	0.10	-0.12	21.	ก	0.00	0.00
	*ข	0.38	0.21		*ข	0.72	0.48
	ค	0.22	-0.20		ค	0.28	-0.48
	ง	0.30	0.20		ง	0.00	0.00
16	*ก	0.66	0.20	22.	ก	0.08	-0.08
	ข	0.06	-0.12		ข	0.18	-0.36
	ค	0.26	0.04		ค	0.16	-0.16
	ง	0.02	-0.04		*ง	0.58	0.60
17	ก	0.08	-0.16	23.	*ก	0.46	0.36
	ข	0.16	-0.24		ข	0.18	-0.28
	*ค	0.22	0.22		ค	0.16	-0.16
	ง	0.54	0.28		ง	0.20	0.08
18	*ก	0.78	0.36	24.	ก	0.16	-0.16
	ข	0.06	-0.12		ข	0.18	-0.36
	ค	0.12	-0.16		*ค	0.58	0.68
	ง	0.04	-0.08		ง	0.08	-0.16

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	ตัวเลือก	P	R	ข้อ	ตัวเลือก	P	R
25.	ก	0.08	-0.16	29.	ก	0.24	-0.08
	ข	0.16	-0.24		ข	0.24	-0.24
	ค	0.22	-0.36		ค	0.14	0.04
	*ง	0.54	0.76		*ง	0.38	0.28
26.	ก	0.22	-0.36	30.	*ก	0.34	0.20
	*ข	0.38	0.52		ข	0.12	-0.24
	ค	0.32	0.00		ค	0.22	-0.04
	ง	0.08	-0.16		ง	0.32	0.08
27.	ก	0.02	-0.04	31.	ก	0.28	0.08
	ข	0.22	-0.44		ข	0.30	-0.12
	*ค	0.66	0.68		*ค	0.32	0.28
	ง	0.10	-0.20		ง	0.10	-0.12
28.	ก	0.14	-0.12	32.	*ก	0.72	0.48
	*ข	0.40	0.64		ข	0.08	-0.16
	ค	0.08	-0.16		ค	0.06	-0.04
	ง	0.38	-0.36		ง	0.14	-0.28

หมายเหตุ : ค่าความยากง่าย (p) ควรอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) ควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.743

ตาราง 13 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะ
ศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
(Try Out) (n = 100)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.1	7.17
1.2	9.46
1.3	2.98
1.4	6.23
1.5	6.14
1.6	6.85
1.7	7.38
1.8	9.71
1.9	8.70
1.10	4.63
1.11	4.62
1.12	7.65
1.13	7.43
1.14	5.55
1.15	6.32
1.16	7.15
1.17	8.70
2.1	8.15
2.2	8.21
2.3	8.78
2.4	5.68
2.5	6.83
2.6	8.26
2.7	6.29
2.8	6.33
2.9	7.30
3.1	3.76

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
3.2	6.14
3.3	6.48
3.4	7.28
3.5	6.84
3.6	7.48
3.7	8.83
3.8	7.55
3.9	5.68
3.10	8.25
3.11	5.55
3.12	4.63

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งหมดเท่ากับ .934

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try Out) (n = 100)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.1	10.43
1.2	8.02
1.3	10.69
1.4	5.74
1.5	10.86
1.6	9.18
1.7	6.42
1.8	8.60

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.9	9.09
1.10	7.46
1.11	7.23
1.12	8.49
1.13	7.71
1.14	7.67
1.15	7.30
1.16	3.81
1.17	6.09
1.18	7.78
1.19	8.86
2.1	6.90
2.2	5.77
2.3	8.79
2.4	10.15
2.5	12.01
3.1	5.00
3.2	7.77
3.3	7.77
3.4	6.81
3.5	10.78
3.6	8.08
3.7	9.63
3.8	8.83

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .956

ตาราง 15 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025)

ข้อ	ตัวเลือก	p	R	ข้อ	ตัวเลือก	p	R
1.	ก	0.02	-0.03	7.	*ก	0.73	0.21
	ข	0.07	-0.09		ข	0.15	-0.16
	*ค	0.78	0.28		ค	0.11	-0.06
	ง	0.13	-0.23		ง	0.02	0.02
2.	ก	0.19	-0.05	8.	ก	0.06	0.01
	*ข	0.43	0.24		ข	0.01	-0.01
	ค	0.31	-0.07		*ค	0.70	0.21
	ง	0.07	-0.11		ง	0.23	-0.19
3.	ก	0.16	-0.16	9.	ก	0.07	-0.08
	ข	0.27	-0.20		ข	0.10	-0.19
	ค	0.07	-0.05		ค	0.33	-0.07
	*ง	0.51	0.42		*ง	0.53	0.28
4.	*ก	0.71	0.21	10.	*ก	0.58	0.36
	ข	0.11	-0.09		ข	0.05	-0.10
	ค	0.06	-0.08		ค	0.33	-0.19
	ง	0.12	0.00		ง	0.04	-0.03
5.	ก	0.24	-0.15	11.	ก	0.03	-0.04
	ข	0.03	-0.04		*ข	0.20	0.21
	ค	0.19	-0.10		ค	0.79	0.06
	*ง	0.55	0.31		ง	0.09	-0.07
6.	ก	.018	-0.13	12.	ก	0.06	-0.06
	*ข	0.28	0.22		*ข	0.20	0.22
	ค	0.48	0.02		ค	0.58	0.04
	ง	0.06	-0.06		ง	0.23	0.03

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	ตัวเลือก	P	R	ข้อ	ตัวเลือก	P	R
13.	ก	0.35	-0.01	19.	ก	0.15	-0.23
	ข	0.12	-0.17		ข	0.15	-0.05
	ค	0.18	-0.10		ค	0.07	-0.07
	*ง	0.36	0.30		*ง	0.63	0.37
14	*ก	0.66	0.22	20.	ก	0.03	-0.04
	ข	0.11	-0.09		ข	0.58	0.24
	ค	0.19	-0.07		*ค	0.20	0.08
	ง	0.04	-0.05		ง	0.20	-0.03
15	ก	0.11	-0.09	21.	ก	0.04	-0.08
	*ข	0.38	0.20		*ข	0.63	0.21
	ค	0.17	-0.12		ค	0.29	0.06
	ง	0.35	0.16		ง	0.04	-0.01
16	*ก	0.50	0.35	22.	ก	0.10	0.04
	ข	0.04	-0.08		ข	0.17	-0.18
	ค	0.38	-0.16		ค	0.25	-0.16
	ง	0.08	-0.06		*ง	0.48	0.33
17	ก	0.11	-0.12	23.	*ก	0.25	0.25
	ข	0.15	-0.09		ข	0.15	-0.15
	*ค	0.26	0.21		ค	0.33	0.00
	ง	0.48	0.12		ง	0.35	-0.10
18	*ก	0.51	0.43	24.	ก	0.10	-0.08
	ข	0.17	-0.10		ข	0.15	-0.17
	ค	0.19	-0.18		*ค	0.63	0.28
	ง	0.13	-0.11		ง	0.13	-0.11

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	ตัวเลือก	P	R	ข้อ	ตัวเลือก	p	R
25.	ก	0.09	-0.15	29.	ก	0.24	0.09
	ข	0.12	-0.15		ข	0.21	-0.13
	ค	0.31	-0.03		ค	0.23	-0.08
	*ง	0.48	0.33		*ง	0.32	0.21
26.	ก	0.11	-0.11	30.	*ก	0.55	0.39
	*ข	0.53	0.33		ข	0.16	-0.20
	ค	0.24	0.01		ค	0.13	-0.16
	ง	0.17	-0.16		ง	0.17	0.01
27.	ก	0.10	-0.19	31.	ก	0.33	-0.21
	ข	0.11	-0.11		ข	0.31	0.01
	*ค	0.65	0.27		*ค	0.31	0.21
	ง	0.14	-0.05		ง	0.06	-0.07
28.	ก	0.12	-0.06	32.	*ก	0.55	0.47
	*ข	0.43	0.26		ข	0.17	-0.12
	ค	0.08	-0.05		ค	0.15	-0.11
	ง	0.37	-0.14		ง	0.13	-0.23

หมายเหตุ : ค่าความยากง่าย (p) ควรอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) ควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.664

ตาราง 16 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านความสนใจ ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.ความสนใจกิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์	
1.1 ข้าพเจ้าชอบแต่งบทละคร	24.74
1.2 ข้าพเจ้าชอบเล่นนิทานเกี่ยวกับเด็ก	23.09
1.3 ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือนิตยสาร	19.85
1.4 ข้าพเจ้าชอบจดบันทึกประจำวัน	24.13
1.5 ข้าพเจ้าชอบศึกษาที่มาของคำศัพท์ต่างๆ	21.76
1.6 ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมกิจกรรมทางภาษา	24.19
1.7 ข้าพเจ้าชอบการเขียนเรียงความ	27.98
1.8 ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมการโต้วาที	19.19
1.9 ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมตอบปัญหาทางภาษาทุกครั้งที่มีโอกาส	21.80
1.10 ข้าพเจ้ารู้จักใช้คำเปรียบเทียบเพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจน	25.12
1.11 ข้าพเจ้าชอบใช้คำผวนหรือคำพ้องเสียง	19.62
1.12 ข้าพเจ้าชอบเขียนคำขวัญในโอกาสต่างๆ	21.15
1.13 ข้าพเจ้าชอบเขียนวิจารณ์บทประพันธ์	27.98
1.14 ข้าพเจ้ามักมีหนังสืออ่านเล่นติดตัวเพื่ออ่านเมื่อมีเวลาว่าง	23.11
1.15 ข้าพเจ้าชอบใช้ภาษาสละสลวยในการเขียนหรือแต่งเรื่องราว	26.74
1.16 ข้าพเจ้าชอบท่องและจดจำคำศัพท์ สำนวน โคลงกลอนต่างๆ	28.25
1.17 ข้าพเจ้าชอบอ่านและจับประเด็นสรุปเรื่องราวที่อ่าน	23.80
2. ความสนใจกิจกรรมด้านบริการสังคม	
2.1 ข้าพเจ้าชอบสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างประเทศ	20.77
2.2 ข้าพเจ้าชอบบริการช่วยเหลือผู้อื่น	28.93
2.3 ข้าพเจ้าชอบพบปะพูดคุยกับผู้อื่น	25.92
2.4 ข้าพเจ้าชอบฟังในสิ่งที่คนอื่นเล่า	26.78
2.5 ข้าพเจ้าชอบเข้าร่วมกิจกรรมค่ายบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ	27.14
2.6 ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมสำหรับเด็ก	30.26
2.7 ข้าพเจ้าชอบสัมภาษณ์ผู้คนที่มาสมัครงาน	26.14

ตาราง16 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
2.8 ข้าพเจ้าชอบพูดหรือเล่าเรื่องที่让别人รู้สึกดีและสบายใจขึ้น	25.11
2.9 ข้าพเจ้าชอบพูดโน้มน้าวใจให้ผู้อื่นคล้อยตาม	17.39
3. ความสนใจกิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์	
3.1 ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน	18.95
3.2 ข้าพเจ้าชอบทำให้ผู้อื่นหัวเราะ	25.66
3.3 ข้าพเจ้าชอบเล่าเรื่องตลก	27.05
3.4 ข้าพเจ้าชอบคิดจินตนาการ	26.13
3.5 ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่มีอิสระทางความคิด	30.19
3.6 ข้าพเจ้ากล้าตัดสินใจเพื่อพิสูจน์ความคิดของตนเอง	26.73
3.7 ข้าพเจ้ามีความคิดริเริ่มอยากทำอะไรใหม่ๆ	26.40
3.8 ข้าพเจ้าไม่ชอบทำตามผู้อื่น	23.27
3.9 ข้าพเจ้ารักอิสระ	23.76
3.10 ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถ	24.53
3.11 ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มย่อย	15.60
3.12 ข้าพเจ้าชอบสิ่งสวยงามๆ	20.53

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .943

ตาราง 17 ค่าอำนาจจำแนก (t) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ด้านแรงจูงใจ ของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,025)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1. ความต้องการในการพัฒนาตนเอง	
1.1 ข้าพเจ้าเลือกเรียนทางด้านภาษาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	23.03
1.2 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยทำให้ผลการเรียนเฉลี่ยสูงขึ้น	18.96
1.3 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะต้องการพัฒนาความรู้ทางด้านภาษา	18.91
1.4 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการประกวดแข่งขันเกี่ยวกับการใช้ภาษา	15.55
1.5 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศได้รู้เรื่องมากขึ้น	21.76
1.6 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการเขียนบทความ	16.65
1.7 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการค้นหาความรู้เพิ่มเติม	29.64
1.8 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อใช้ความรู้ทางด้านภาษาในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้	27.60
1.9 ข้าพเจ้าต้องการพูดได้อีกภาษาหนึ่ง	29.13
1.10 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยให้การอ่านหนังสือเร็วขึ้น	23.04
1.11 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะว่าต้องการมีความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมต่างชาติ	27.36
1.12 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยให้ออกสำเนียงภาษาได้ถูกต้อง	23.69
1.13 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับต่างประเทศ	32.14
1.14 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากฟังเพลงสากลที่เป็นภาษาต่างประเทศเข้าใจ	28.60
1.15 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะช่วยทำให้รู้คำศัพท์ทางภาษามากขึ้น	29.04
1.16 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะช่วยในการเล่นเกมทางภาษาได้ดี	25.08
1.17 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะจะได้ใช้ภาษาในการติดต่อทางอินเทอร์เน็ต	24.49
1.18 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากอ่านหนังสือภาษาต่างประเทศได้	34.21

ตาราง17 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.19 ข้าพเจ้าอยากเขียนหนังสือภาษาต่างประเทศได้	28.04
2. แรงจูงใจด้านอาชีพ	
2.1 ข้าพเจ้าอยากประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา	31.96
2.2 ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเรียนภาษาเก่งจะสามารถทำงานได้รับเงินเดือนสูงๆ	33.09
2.3 ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนภาษาสามารถเลือกงานได้มากกว่าการเรียนสาขาอื่น	30.49
2.4 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากที่จะไปศึกษาต่อต่างประเทศ	35.17
2.5 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อใช้ในการชิงทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศ	31.62
3. แรงจูงใจด้านสังคม	
3.1 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อใช้ในการติดต่อกับชาวต่างชาติได้	25.95
3.2 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อต้องการได้รับการยอมรับจากครูและเพื่อน	31.26
3.3 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะได้รับแรงสนับสนุนจากครูและเพื่อน	29.77
3.4 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะได้รับแรงสนับสนุนจากผู้ปกครอง	33.58
3.5 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะได้รับแรงบันดาลใจจากบุคคลที่ชื่นชอบ	35.50
3.6 ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากเลือกเรียนภาษาแล้วจะสามารถใช้ความรู้ทางภาษาไปช่วยเหลือสังคมได้	33.34
3.7 ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเรียนเก่งภาษาแล้วจะได้รับการยกย่องจากบุคคลรอบข้าง	31.51
3.8 ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากเป็นส่วนหนึ่งในการเผยแพร่ความรู้ทางภาษา	22.20

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งหมดเท่ากับ .953

ภาคผนวก ข

คู่มือดำเนินการสอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน
ที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

คู่มือดำเนินการสอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา หมายถึง การวัดลักษณะประจำตัวของบุคคลเฉพาะด้านในการศึกษาต่อแผนการเรียน ศิลป์ - ภาษา ซึ่งประกอบไปด้วย ความรู้ความเข้าใจ ความสนใจ และแรงจูงใจ ซึ่งได้แก่

1.1 ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการรับรู้ข้อมูลต่างๆของนักเรียนในการเลือกแผนการเรียนแผนศิลป์ - ภาษา ได้แก่

1.1.1 ความรู้ด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ความรู้ในเรื่องของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่านจับใจความ การแปลความหมาย การเขียนเล่าเรื่อง ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ มีเหตุผลและตรรกะทางความคิด

1.1.2 ความรู้ด้านการใช้เหตุผล ได้แก่ การรู้จักคิดวิเคราะห์เพื่อแก้ปัญหา ประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริงของชีวิตและสังคมได้อย่างมีคุณภาพ สามารถแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร

1.2 ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบต่อกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ได้แก่

1.2.1 กิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์ ได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ถ้อยคำ ความคิด การติดต่อสื่อสาร กิจกรรมด้านที่เกี่ยวข้องกับหนังสือ ชอบการเขียนเรียงความ

1.2.2 กิจกรรมด้านบริการสังคม ได้แก่ การช่วยเหลือให้ความอนุเคราะห์ผู้อื่น ชอบการแสดง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการ

1.2.3 กิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์ ได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความตื่นตัว ความงาม การแสดงความคิดเห็น และความมีอิสระ

1.3 แรงจูงใจ หมายถึง ความต้องการที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนแผนการเรียน ศิลป์ - ภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่

1.3.1 ด้านพัฒนาตนเอง ได้แก่ ความต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองด้านการใช้ภาษาในการสื่อสาร การอ่าน การเขียนเล่าเรื่อง และความต้องการความสำเร็จในการเรียนภาษา

1.3.2 ด้านอาชีพ ได้แก่ ความต้องการใช้ความรู้ด้านภาษาเพื่อเป็นแนวทางในการเลือกศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และในการเลือกประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

1.3.3 ด้านสังคม ได้แก่ ความต้องการนำความรู้ทางด้านภาษาไปใช้เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

โครงสร้างของแบบวัด

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา สร้างให้ครอบคลุมลักษณะ 3 ด้าน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบวัดความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผล เป็นแบบ 4 ตัวเลือก

ตอนที่ 2 แบบวัดความสนใจ มีลักษณะแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ ชอบมากที่สุด ชอบมาก ชอบปานกลาง ชอบน้อย ชอบน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจ มีลักษณะแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

การพัฒนาแบบวัด

ในการสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา ได้เห็นการสร้าง ทดลองและปรับปรุงแก้ไขตั้งแต่เดือนมีนาคม 2548 ถึง สิงหาคม 2549 จึงสำเร็จตามความต้องการการดำเนินการทดลองและปรับปรุงมีรายละเอียดดังนี้

1. การตรวจคุณภาพเบื้องต้น โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์ ซึ่งคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมีการคัดเลือกคำถามที่ผ่านเกณฑ์ในแบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผล จำนวน 40 ข้อ ด้านความสนใจ 38 ข้อ และด้านบุคลิกภาพ จำนวน 32 ข้อ รวมทั้งสิ้น 102 ข้อ

2. ผู้วิจัยนำแบบวัดไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน โดยแบบวัดในด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผล นำมาหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ส่วนด้านความสนใจและด้านแรงจูงใจ ทางผู้วิจัยหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยวิธีการแจกแจงถี่ (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ และค่าความเชื่อมั่น โดยได้ข้อคำถาม ด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผลจำนวน 32 ข้อ ด้านความสนใจจำนวน 38 ข้อ ด้านบุคลิกภาพจำนวน 32 ข้อ รวมทั้งสิ้น 92 ข้อ

3. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา จำนวน 92 ข้อ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,025 คน และตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	k	Max	Min	X	SD
ด้านความรู้ความเข้าใจ	32	29	4	16.12	4.06
ด้านความสนใจ	38	190	40	117.69	25.59
ด้านแรงจูงใจ	32	160	32	110.58	24.81

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	k	P	t	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านความรู้ความเข้าใจ				
การใช้ภาษา	21	0.23-0.80	(r) = 0.20-0.35	
เหตุผล	11	0.20-0.76	(r) = 0.24-0.47	
รวม	32	0.20-0.80	(r) = 0.20-0.47	$r_{tt} = 0.664$
ด้านความสนใจ				
ด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์				
กิจกรรมด้านบริการสังคม	17	-	19.19-28.25	
กิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์	9	-	17.39-30.26	
รวม	12	-	15.60-30.19	
	38	-	12.03-25.77	$\alpha = 0.943$
ด้านแรงจูงใจ				
ความต้องการในการพัฒนาตนเอง	19	-	15.55-34.21	
แรงจูงใจด้านอาชีพ	5	-	30.49-35.17	
แรงจูงใจด้านสังคม	8	-	22.20-35.50	
รวม	32	-	14.34-32.71	$\alpha = 0.953$

วิธีดำเนินการสอบ

วิธีการดำเนินการสอบ ดำเนินการสอบแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ การเตรียมตัวก่อนสอบ
วิธีปฏิบัติขณะสอบ และวิธีปฏิบัติเมื่อสอบเสร็จ

1. การเตรียมตัวก่อนสอบ ควรปฏิบัติตัวดังนี้
 - 1.1 กำหนดวัน เวลา สถานที่ล่วงหน้า เพื่อให้ผู้เข้าสอบมีการเตรียมความพร้อมในการสอบ
 - 1.2 แจ้งให้ผู้สอบทราบวัตถุประสงค์ของการสอบ
 - 1.3 เตรียมห้องและแบบวัดให้มากกว่า ผู้สอบอย่างน้อย 5 เปอร์เซ็นต์ของผู้เข้าสอบทั้งหมด
 - 1.4 การเตรียมตัวสำหรับผู้ดำเนินการเตรียมสอบ ผู้ดำเนินการเตรียมสอบจะต้องทำการศึกษาคำชี้แจงในการทำแบบวัดให้เข้าใจ เพื่อจะได้สามารถอธิบายให้ผู้เข้าสอบได้เข้าใจชัดเจน และดำเนินการสอบได้อย่างเรียบร้อย
2. วิธีปฏิบัติขณะสอบดังนี้
 - 2.1 ชี้แจงให้ผู้เข้าสอบอ่านคำชี้แจงและวิธีการทำแบบวัดให้เข้าใจและควรจะเริ่มทำแบบวัดพร้อมกันทั้งหมด ให้ความเวลาในการทำแบบวัด 60 นาที
 - 2.2 การเตือนเรื่องเวลาในการทำแบบวัด ให้เตือน 2 ครั้ง คือ เมื่อหมดเวลาครั้งแรก และเมื่อเวลาอีก 5 นาทีก่อนหมดเวลาสอบ
3. วิธีปฏิบัติหลังการสอบยุติลง ควรปฏิบัติดังนี้
 - 3.1 ให้ผู้เข้าสอบวางปากกา แล้วเก็บแบบวัด
 - 3.2 เมื่อเสร็จสิ้นการสอบ ก่อนออกจากห้อง ผู้ดำเนินการสอบควรกล่าวคำชมเชย นักเรียนในความตั้งใจทำแบบวัด เพื่อให้นักเรียนเกิดความภูมิใจ

วิธีตรวจให้คะแนน

ตอนที่ 1 แบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจ เฉลย

ข้อ 1 ค	ข้อ 2 ข
ข้อ 3 ง	ข้อ 4 ก
ข้อ 5 ง	ข้อ 6 ข
ข้อ 7 ก	ข้อ 8 ค
ข้อ 9 ง	ข้อ 10 ก
ข้อ 11 ข	ข้อ 12 ข
ข้อ 13 ง	ข้อ 14 ก
ข้อ 15 ข	ข้อ 16 ก
ข้อ 17 ค	ข้อ 18 ก
ข้อ 19 ง	ข้อ 20 ค
ข้อ 21 ค	ข้อ 22 ง
ข้อ 23 ก	ข้อ 24 ค
ข้อ 25 ง	ข้อ 26 ข
ข้อ 27 ค	ข้อ 28 ข
ข้อ 29 ง	ข้อ 30 ก
ข้อ 31 ค	ข้อ 32 ก

เกณฑ์การให้คะแนน ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบวัดความสนใจ

เกณฑ์การให้คะแนน

ชอบมากที่สุด	ให้คะแนน	5
ชอบมาก	ให้คะแนน	4
ชอบปานกลาง	ให้คะแนน	3
ชอบน้อย	ให้คะแนน	2
ชอบน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

ตอนที่ 3 แบบวัดแรงจูงใจ

เกณฑ์การให้คะแนน

มากที่สุด	ให้คะแนน	5
มาก	ให้คะแนน	4
ปานกลาง	ให้คะแนน	3
น้อย	ให้คะแนน	2
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

เกณฑ์ปกติของแบบวัด

การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา โดยนำคะแนนดิบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,025 คน มาแปลงให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ (Normalized T-Score) โดยจำแนกเกณฑ์ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความรู้ความเข้าใจ

คะแนน	T-Score	คะแนน	T-Score
29	83	16	50
28	79	15	47
27	75	14	45
26	73	13	42
25	71	12	40
24	69	11	38
23	67	10	35
22	65	9	32
21	62	8	30
20	59	7	27
19	57	6	25
18	55	5	23
17	53	4	17

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบคะแนนที่ปกติ แล้วพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ค่าคะแนนตั้งแต่ 9 คะแนนลงมา แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจต่ำมาก

ค่าคะแนนตั้งแต่ 13 - 10 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจต่ำ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 18 - 14 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 23 - 19 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจสูง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 24 คะแนนขึ้นไป แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจมาก

นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์และมีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความรู้ความเข้าใจนั้น ต้องมีคะแนนตั้งแต่คะแนนตั้งแต่ 19 หรือ T_{57} ขึ้นไป

2. เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความสนใจ

คะแนน	T-Score	คะแนน	T-Score
190	81	122-121	51
180	78	120-119	50
178	77	118-116	49
177	76	115	48
176-173	75	114-112	47
172	74	111-108	46
171	73	107-105	45
170	72	104-102	44
169-168	71	101-100	43
167-166	70	99-98	42
165-164	69	97-94	41
163-162	68	93-92	40
161-160	67	91-89	39
159-157	66	88-85	38
156-154	65	84-83	37
153-152	64	82-80	36
151-149	63	79-77	35
148-147	62	76-73	34
146-144	61	72-69	33
143-142	60	67-64	32
141-139	59	63-62	31
138-136	58	61-59	30
135-134	57	58-57	29
133-132	56	55-54	28
131-130	55	52	27
129-128	54	50	26
127-125	53	49	25
124-123	52	48	24

คะแนน	T-Score	คะแนน	T-Score
47	23	45	21
		40	17

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบคะแนนที่ปกติ แล้วพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ค่าตั้งแต่คะแนน 67 คะแนนลงมา แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจต่ำมาก

ค่าคะแนนตั้งแต่ 104 - 69 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจต่ำ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 133 - 105 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 163 - 134 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจสูง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 164 คะแนนขึ้นไป แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจสูงมาก

นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์และมีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านความสนใจนั้น ต้องมีคะแนนตั้งแต่ 134 หรือ T_{57} ขึ้นไป

3. เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านแรงจูงใจ

คะแนน	T-Score	คะแนน	T-Score
160	79	111-110	49
158	77	109-107	48
157	76	106-104	47
156	75	103-100	46
155	74	99-98	45
154	73	97	44
153	72	96-95	43
152	71	94-92	42
151	70	91-90	41
150	69	89-87	40
149	68	86-83	39
148-147	67	82-80	38
146	66	79-76	37
145 – 144	65	75-72	36
143 – 142	64	71-68	35
141	63	67-65	34
140 – 139	62	64-62	33
138 – 137	61	60-57	32
136 – 135	60	56-52	31
134 – 133	59	51-50	30
132 – 131	58	49	26
130	57	46	25
128-127	56	45	24
126-124	55	44	22
123-122	54	41-40	19
121-120	53	38-37	18
119-116	52	36	17
115	51	35	16
114-112	50	32	13

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบคะแนนที่ปกติ แล้วพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ค่าตั้งแต่คะแนน 60 คะแนนลงมา แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจต่ำมาก

ค่าคะแนนตั้งแต่ 62 - 97 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจต่ำ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 98 - 128 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 129 - 149 คะแนน แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจสูง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 150 คะแนนขึ้นไป แสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจสูงมาก

นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์และมีลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา ด้านแรงจูงใจนั้น ต้องมีคะแนนตั้งแต่ 130 หรือ T₅₇ ขึ้นไป

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนที่จะศึกษาต่อในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

คำชี้แจง

แบบวัดชุดนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 วัดความรู้ความเข้าใจ

ให้นักเรียนอ่านข้อคำถามแต่ละข้อและพิจารณาตัวเลือกกว่าข้อใดที่ถูกต้องที่สุด แล้วให้วงกลม ตัวเลือกนั้นเพียงตัวเลือกเดียว

ตอนที่ 2 วัดความสนใจในการเลือกศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

ในการตอบแบบวัดแต่ละข้อให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โดยแต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก 5 อันดับคือ

ชอบมากที่สุด	ให้คะแนน	5
ชอบมาก	ให้คะแนน	4
ชอบปานกลาง	ให้คะแนน	3
ชอบน้อย	ให้คะแนน	2
ชอบน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

ตอนที่ 3 วัดแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

ในการตอบแบบวัดแต่ละข้อให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โดยแต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก 5 อันดับคือ

มากที่สุด	ให้คะแนน	5
มาก	ให้คะแนน	4
ปานกลาง	ให้คะแนน	3
น้อย	ให้คะแนน	2
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ
น.ส.วลัยภรณ์ งามไกววัล

ตอนที่ 1 แบบวัดด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาและเหตุผล

คำถามข้อ 1 – 8 ให้พิจารณาว่าตัวเลือกในข้อใดมีความสัมพันธ์คล้ายกับความสัมพันธ์ในตัวคำถาม

1. ดิน : เดิน → น้ำ : ?

- ก. แฉว ข. พาย
ค. ว้าย ง. ต่ำ

2. ชานาญ : ผักผน → ความรู้ : ?

- ก. อบรม ข. สั่งสอน
ค. ปฏิบัติ ง. ชี้แนะ

3. จังหวัด : ผู้ว่าราชการจังหวัด → ตำบล : ?

- ก. ผู้ใหญ่บ้าน ข. นายอำเภอ
ค. ผู้แทนราษฎร ง. กำนัน

4. ตำรวจ : อาชญากร → ? : ?

- ก. ทนาย : จำเลย ข. นักโทษ : ยาม
ค. นายทหาร : พลตำรวจ ง. นายทุน : กรรมการ

5. ทหาร : ประเทศ → ตำรวจ : ?

- ก. ผู้ร้าย ข. อาวุธ
ค. กฎหมาย ง. ประชาชน

6. หนังสือพิมพ์ : วิทยุ โทรทัศน์

- ก. เครื่องมือสื่อสาร ข. สื่อมวลชน
ค. แหล่งข่าว ง. เทคโนโลยี

7. กระทะ : ตะหลิว : ช้อน

- ก. เครื่องครัว ข. ภาชนะ
ค. เครื่องใช้ ง. ใส่อาหาร

8. สามเหลี่ยม : กรวย : ปริมาตร

- ก. รูปร่าง ข. น้ำหนัก
ค. รูปทรง ง. ปริมาตร

9. ปิติ กับ มาลี สอบได้คะแนน กัน

- ก. ไร่ร้อย ข. ไร่เสีย
ค. ไร่ร้อย ง. ไร่เสีย

10. ศาลนัด ปากคำของโจทก์และจำเลยวันนี้

- ก. ใต้สวน ข. สืบสวน
ค. สอบสวน ง. สอบถาม

11. ขวี่พขอ ไปอีกครั้งชั่วคราว จึงจะมา เวร

- ก. ผัด ผัด ข. ผัด ผัด
ค. ผัด ผัด ง. ผัด ผัด

12. กิติกานต์เป็นคน ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอัน
และยังมีใจ เตี้ยวยากเป็นครูเตี้ยวยากเป็นครู

- ก. จีบจืด รวนเร ข. จีบจืด โลเล
ค. เหลาะแหละ โลเล ง. เหลาะแหละ รวนเร

13. ใน ของศิลปิน เป็นสิ่งสำคัญ

- ก. ทศนคติ ความคิด ข. จินตนาการ ทศนวิสัย
ค. จินตนาการ ทศนคติ ง. ทศนระ จินตนาการ

14. ชลวรรณดื้อมาก ถูกครูลงโทษบ่อยๆ
เธอจึงกลับเป็นคนดีได้

- ก. จน ดังนั้น ข. ทำให้ ครั้น
ค. จน แล้ว ง. ทำให้ เมื่อ

15. การตรงต่อเวลาเป็นหัวใจของกิจการทั้งปวง เป็น
เครื่องแสดงนิสัยของคน การเป็นคนตรงต่อเวลานับ
เป็น ที่ดีเลิศประจำตัวอย่างหนึ่ง

- ก. บุคลิกภาพ ข. คุณสมบัติ
ค. พฤติกรรม ง. ลักษณะนิสัย

16. ในสมัยโบราณสตรีไทยส่วนใหญ่ ต่อ
ขนบธรรมเนียมประเพณี

- ก. เคร่งครัด ข. มั่นคง
ค. ยึดมั่น ง. ซื่อตรง

17. ชายชราหนึ่ง เชือกอยู่บน บันได

- ก. พัน คั่น ข. ขวัน ขึ้น
ค. พัน ขึ้น ง. ควัน ขึ้น

18. ศาลตัดสินให้ จำเลย และต้องเสียค่า
..... หนึ่งพันบาท

- ก. โจทก์ - ธรรมเนียม ข. โจทก์ - ทำเนียม
ค. โจทก์ - ธรรมเนียม ง. โจทก์ - ทำเนียม

19. กิริยาคำใดมีความหมายที่คนคนเดียวทำไม่ได้

- ก. แบก ข. หาบ
ค. หิ้ว ง. หาม

26. “ศิลปะ” เป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงความสามารถและความเป็นเลิศของมนุษย์ “หัตถกรรม” หมายถึง การทำด้วยมือ ความเชี่ยวชาญในการใช้มือ ดังนั้น งานศิลปหัตถกรรมจึงเป็นงาน “ฝีมือ” ซึ่งต้องอาศัย “ความคิด” ข้อความนี้กล่าวถึงเรื่องอะไร

ก. ที่มาของคำศิลปหัตถกรรม	ข. ความหมายของศิลปหัตถกรรม
ค. ลักษณะของงานศิลปหัตถกรรม	ง. ความเป็นมาของงานศิลปหัตถกรรม

จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 27 – 28

ความเคลื่อนไหวของราคาโคและกระบือขึ้นอยู่กับความต้องการใช้แรงงานของโคและกระบือประกอบการทำนา เกษตรกรใช้แรงงานโคสำหรับเทียมเกวียน เพื่อขนผลผลิต ในฤดูเก็บเกี่ยวเป็นเวลา 2 – 3 เดือน โดยเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนของทุกปี และใช้แรงงานกระบือในระยะปักดำ คือในเดือนสิงหาคมระยะหนึ่ง และในเดือนพฤษภาคมอีกระยะหนึ่ง สำหรับการเตรียมดิน จึงไม่นิยมขายโคและกระบือในระหว่างฤดูการทำนา ทำให้ราคาโคและกระบือสูงขึ้น หลังจากฤดูการทำนาไปแล้วจึงจะขายโคและกระบือที่ไม่ใช้แรงงาน ซึ่งทำให้ราคาโคและกระบือลดลง

27. ในฤดูการทำนา เหตุใดราคาโคและกระบือจึงสูงขึ้น

ก. ประชาชนนิยมบริโภคเนื้อโคและกระบือมากขึ้น	ข. ตลาดต่างประเทศมีความต้องการโคและกระบือมาก
ค. ชาวนานิยมเลี้ยงโคและกระบือเพื่อใช้แรงงาน	ง. การเลี้ยงโคและกระบือโดยทั่วไปมักเลี้ยงกันเป็นจำนวนน้อย

28. บทความนี้กล่าวถึงสาระสำคัญเรื่องอะไร

ก. การขายโคและกระบือ	ข. ราคาโคและกระบือ
ค. การเลี้ยงโคและกระบือ	ง. การใช้แรงงานของโคและกระบือ

จงอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 29 – 32

ในสภาพสังคมที่เจริญหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะทางด้านวัตถุ ศิลปวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม กลับถูกกลืนและกำลังถูกลืมไปแทบทุกวัน เรื่องที่ควรตระหนักและอนุรักษ์ในความถูกต้องคือ ภาษา การใช้ภาษาหรือภาษาเขียน ในปัจจุบันมักจะใช้กันอย่างไม่เป็นไปตามแบบแผนที่กำหนด ดังคำกล่าวที่ว่า “ภาษาวิบัติ” นับเป็นวิบัติทางภาษาอย่างมหันต์ ในศตวรรษนี้ ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความสละสลวยอยู่ในตัวเองทั้งจังหวะลีลาและท่วงทำนอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาพูด การพูดสนทนา การพูดในโอกาสต่างๆ ตลอดจนการขับร้องประกอบดนตรีอันสุนทรีย์ ล้วนแต่มีความสละสลวยเป็นหนึ่ง ในปัจจุบันภาษาพูดมีการใช้ผสมกับภาษาต่างด้าวไม่น้อยที่เรียกว่า “ฝรั่งปนไทย” เอกลักษณ์ใหม่ ของนักวิชาการบ้างไม่ได้สร้างความวิบัติในการผสมกับภาษาต่างด้าว ก็ใช้ภาษาพูดออกเสียงผิดอักขระวิธีอยู่เสมอ ดังที่เห็นกันอยู่ไม่น้อยในปัจจุบันนี้

29. อะไรเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดวิบัติทางภาษา

ก. สภาพของสังคมที่มีความเจริญในหลาย ๆ ด้าน	ข. นักวิชาการที่ชอบพูดฝรั่งปนไทย
ค. การใช้ภาษาที่ออกเสียงผิดอักขระวิธี	ง. การใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่ไม่เป็นไปตามแบบแผนที่กำหนด

30. คำกล่าวข้อใดถูก

ก. ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความสละสลวยทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน
ข. นักวิชาการมักจะเขียนภาษาไทยปนกับภาษาฝรั่ง
ค. บางคนใช้ภาษาพูดปนกับภาษาเขียน
ง. ในปัจจุบันมีการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนปนกับภาษาต่างด้าว

31. ใจความสำคัญของเรื่องนี้ คือ

- ก. การอนุรักษ์ภาษาพูดและภาษาเขียน
- ข. สาเหตุที่ทำให้ศิลปวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมถูกละเลย
- ค. การใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่ไม่เป็นไปตามแบบที่กำหนด
- ง. ความสละสลวยของภาษาไทยได้ผลเฉพาะภาษาพูด

32. “ภาษาวิบัติ” หมายถึงอะไร

- ก. การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนไม่เป็นไปตามแบบแผนที่กำหนด
- ข. การใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริง
- ค. การใช้ภาษาต่างประเทศมากกว่าภาษาไทย
- ง. การใช้ภาษาพูดไม่สอดคล้องกับภาษาเขียน

ตอนที่ 2 แบบวัดด้านความสนใจ

ข้อที่	ข้อความ	ชอบ มาก ที่สุด	ชอบ มาก	ชอบ ปาน กลาง	ชอบ น้อย	ชอบ น้อย ที่สุด
1.	ความสนใจกิจกรรมด้านภาษาหรืออักษรศาสตร์					
1.1	ข้าพเจ้าชอบแต่งบทละคร					
1.2	ข้าพเจ้าชอบเล่นนิทานเกี่ยวกับเด็ก					
1.3	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือนิตยสาร					
1.4	ข้าพเจ้าชอบจดบันทึกประจำวัน					
1.5	ข้าพเจ้าชอบศึกษาที่มาของคำศัพท์ต่างๆ					
1.6	ข้าพเจ้าชอบเล่นเกมกิจกรรมทางภาษา					
1.7	ข้าพเจ้าชอบการเขียนเรียงความ					
1.8	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมการโต้วาที					
1.9	ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมตอบปัญหาทางภาษาทุกครั้งที่มีโอกาส					
1.10	ข้าพเจ้ารู้จักใช้คำเปรียบเทียบเพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจน					
1.11	ข้าพเจ้าชอบใช้คำผวนหรือคำพ้องเสียง					
1.12	ข้าพเจ้าชอบเขียนคำขวัญในโอกาสต่างๆ					
1.13	ข้าพเจ้าชอบเขียนวิจารณ์บทประพันธ์					
1.14	ข้าพเจ้ามักมีหนังสืออ่านเล่นติดตัวเพื่ออ่านเมื่อมีเวลาว่าง					
1.15	ข้าพเจ้าชอบใช้ภาษาสละสลวยในการเขียนหรือแต่งเรื่องราว					
1.16	ข้าพเจ้าชอบท่องและจดจำคำศัพท์ สำนวน โคลงกลอนต่างๆ					
1.17	ข้าพเจ้าชอบอ่านและจับประเด็นสรุปเรื่องราวที่อ่าน					
2.	ความสนใจกิจกรรมด้านบริการสังคม					
2.1	ข้าพเจ้าชอบสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างประเทศ					
2.2	ข้าพเจ้าชอบบริการช่วยเหลือผู้อื่น					

ข้อที่	ข้อความ	ชอบ มาก ที่สุด	ชอบ มาก	ชอบ ปาน กลาง	ชอบ น้อย	ชอบ น้อย ที่สุด
2.3	ข้าพเจ้าชอบพบปะพูดคุยกับผู้คน					
2.4	ข้าพเจ้าชอบฟังในสิ่งที่คนอื่นเล่า					
2.5	ข้าพเจ้าชอบเข้าร่วมกิจกรรมค่ายบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ					
2.6	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมสำหรับเด็ก					
2.7	ข้าพเจ้าชอบสัมภาษณ์ผู้คนที่มาสมัครงาน					
2.8	ข้าพเจ้าชอบพูดหรือเล่าเรื่องที่ทำให้คนอื่นรู้สึกดีและ สบายใจขึ้น					
2.9	ข้าพเจ้าชอบพูดโน้มน้าวใจให้ผู้อื่นคล้อยตาม					
3.	ความสนใจกิจกรรมด้านความคิดสร้างสรรค์					
3.1	ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน					
3.2	ข้าพเจ้าชอบทำให้ผู้อื่นหัวเราะ					
3.3	ข้าพเจ้าชอบเล่าเรื่องตลก					
3.4	ข้าพเจ้าชอบคิดจินตนาการ					
3.5	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่มีอิสระทางความคิด					
3.6	ข้าพเจ้ากล้าตัดสินใจเพื่อพิสูจน์ความคิดของตนเอง					
3.7	ข้าพเจ้ามีความคิดริเริ่มอยากทำอะไรใหม่ๆ					
3.8	ข้าพเจ้าไม่ชอบทำตามผู้อื่น					
3.9	ข้าพเจ้ารักอิสระ					
3.10	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถ					
3.11	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มย่อย					
3.12	ข้าพเจ้าชอบสิ่งสวยงามๆ					

ตอนที่ 3 แบบวัดด้านแรงจูงใจ

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ความต้องการในการพัฒนาตนเอง					
1.1	ข้าพเจ้าเลือกเรียนทางด้านภาษาสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้					
1.2	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยให้ผลการเรียนเฉลี่ย สูงขึ้น					
1.3	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะต้องการพัฒนาความรู้ ทางด้านภาษา					
1.4	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการประกวดแข่งขัน เกี่ยวกับการใช้ภาษา					
1.5	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการอ่าน หนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศได้รู้เรื่องมากขึ้น					
1.6	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการเขียนบทความ					
1.7	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการค้นหาความรู้ เพิ่มเติม					
1.8	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อใช้ความรู้ทางด้านภาษาใน การสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้					
1.9	ข้าพเจ้าต้องการพูดได้อีกภาษาหนึ่ง					
1.10	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยให้การอ่านหนังสือเร็ว ขึ้น					
1.11	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะว่าต้องการมีความรู้ใน เรื่องวัฒนธรรมต่างชาติ					
1.12	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยให้ออกสำเนียงภาษา ได้ถูกต้อง					
1.13	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อช่วยในการค้นคว้าหา ความรู้เกี่ยวกับต่างประเทศ					
1.14	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากฟังเพลงสากลที่เป็น ภาษาต่างประเทศเข้าใจ					

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.15	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะช่วยให้รู้คำศัพท์ทางภาษามากขึ้น					
1.16	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะช่วยในการเล่นเกมทางภาษาได้ดี					
1.17	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะจะได้ใช้ภาษาในการติดต่อทางอินเทอร์เน็ต					
1.18	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากจะอ่านหนังสือภาษา ต่างประเทศได้					
1.19	ข้าพเจ้าอยากเขียนหนังสือภาษาต่างประเทศได้					
2.	แรงจูงใจด้านอาชีพ					
2.1	ข้าพเจ้าอยากประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา					
2.2	ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเรียนภาษาเก่งจะสามารถทำงานได้รับเงินเดือนสูงๆ					
2.3	ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนภาษาสามารถเลือกงานได้มากกว่าการเรียนสาขาอื่น					
2.4	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากที่จะไปศึกษาต่อต่างประเทศ					
2.5	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อใช้ในการชิงทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศ					
3.	แรงจูงใจด้านสังคม					
3.1	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อใช้ในการติดต่อกับชาวต่างชาติได้					
3.2	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพื่อต้องการได้รับการยอมรับจากครูและเพื่อน					
3.3	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะได้รับแรงสนับสนุนจากครูและเพื่อน					
3.4	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะได้รับแรงสนับสนุนจากผู้ปกครอง					

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3.5	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะได้รับแรงบันดาลใจจากบุคคลที่ชื่นชอบ					
3.6	ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากเลือกเรียนภาษาแล้วจะสามารถใช้ความรู้ทางภาษาไปช่วยเหลือสังคมได้					
3.7	ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเรียนเก่งภาษาแล้วจะได้รับการยกย่องจากบุคคลรอบข้าง					
3.8	ข้าพเจ้าเลือกเรียนภาษาเพราะอยากเป็นส่วนหนึ่งในการเผยแพร่ความรู้ทางภาษา					

ภาคผนวก ค

1. หนังสือราชการ
2. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์

อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง

อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์รัชณี อยู่เพชร

อาจารย์สอนภาษาไทย
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนราชินีบน

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ - ชื่อสกุล	วลัยภรณ์ งามไฉล
วันเดือนปีเกิด	23 ธันวาคม 2520
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	461/ 59 หมู่ 10 หมู่บ้านวรารมย์ (ประชาอุทิศ – ธนบุรี) ต.ในคลองบางปลากด อ.พระสมุทรเจดีย์ จ.สมุทรปราการ 10290
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์แนะแนว
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนราชินีบน 885 ถ.สามเสน แขวงนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม
พ.ศ. 2543	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) สาขาจิตวิทยาการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2549	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ